

Universitätsbibliothek Wuppertal

Stoicorum veterum fragmenta

Chrysippi fragmenta logica et physica

Arnim, Hans von

Lipsiae, 1903

Pars I. Logica

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-2762](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-2762)

Chrysippeae Philosophiae.

Pars I.

Logica.

45 Cicero de finibus IV 4, 9. *Quid? ea quae dialectici nunc tradunt et docent, nonne ab illis instituta sunt (scil. a veteribus)? de quibus etsi a Chrysippo maxime est elaboratum, tamen a Zenone minus multo quam ab antiquis. Ab hoc autem quaedam non melius, quam veteres, quaedam omnino relicta. Cumque duae sint artes, quibus perfecte ratio et oratio compleatur, una inveniendi, altera disserendi, hanc 10 posteriorem et Stoici et Peripatetici, priorem autem illi egregie tradiderunt, hi omnino ne attigerunt quidem.*

46 Galenus de libris propriis 11. Vol. XIX p. 40 K. *ἑλλήλοις μὲν λέγω διαφέρεσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐν τῇ λογικῇ θεωρίᾳ, τοὺς Περιπατητικούς τε καὶ Στωϊκοὺς καὶ Πλατωνικούς· ἐαυτῶν δὲ πάλιν ἰδίᾳ τοὺς καθ' 15 ἑκάστην αὐτῶν· μικρὰ μὲν δὴ πῶς ἐστὶν ἢ παρὰ τοῖς Περιπατητικοῖς διαφορῶν, μεγάλη δὲ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς καὶ Πλατωνικοῖς.*

47 Galenus de differentia pulsuum II 4. Vol. VIII 578. *οὐδὲ γὰρ εὖρον τοῦνομα παρὰ τινι τῶν Ἑλλήνων· ὥστε οὐδὲ καθ' οὗ τέτακται πράγματος ὑπ' Ἀρχιγένους ἐπίσταμαι, καὶ ταῦτα μηδὲ γράψαντος αὐτοῦ βιβλίον περὶ τῆς ἰδίας διαλέκτου, καθάπερ Χρυσίππος ὑπὲρ ὧν ἔθετο κατὰ τὴν διαλεκτικὴν ὀνομάτων.*

48 Diog. Laërt. VII 41. *τὸ δὲ λογικὸν μέρος φασὶν ἔνιοι εἰς δύο διαιρεῖσθαι ἐπιστήμας, εἰς ῥητορικὴν καὶ εἰς διαλεκτικὴν. — — 42. τὴν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ εὖ λέγειν περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων καὶ 25 τὴν διαλεκτικὴν τοῦ ὀρθῶς διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει λόγων· ὅθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὀρίζονται· ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων.*

5 sunt cod. Leid. Madv., sunt inventa sunt ceteri libri. 21 Vocatur περὶ τῶν κατὰ τὴν διαλεκτικὴν ὀνομάτων πρὸς Ζήνωνα α' in indice librorum h. v. p. 5, 1.

24 τὸν et λόγον P, corr. P¹, eadem ex corr. B. 25 auctor papyri 1020 (Chrysippus?) dialecticam definit: ἐπιστήμην τοῦ ὀρθῶς διαλέγεσθαι, nihil amplius addens. neque apte illa verba: περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων et περὶ τῶν ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει λόγων ad definitiones adduntur. fortasse ἢ bis ante περὶ inserendum est, ut sint binae utriusque artis definitiones.

49 Ammonius in Aristot. Anal. pr. p. 8, 20 Wal. οἱ μὲν Στωϊκοὶ τὴν λογικὴν οὐ μόνον ὄργανον οὐκ ἀξιούσι καλεῖσθαι φιλοσοφίας, ἀλλ' οὐδὲ μόριον τὸ τυχόν, ἀλλὰ μέρος.

idem p. 9, 1. οἱ μὲν οὖν Στωϊκοὶ φασιν ὅτι αὐτὴ ἡ φιλοσοφία τὴν λογικὴν ἀπογεννᾷ καὶ ταύτη μέρος ἂν εἴη αὐτῆς. καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς 6 τοιούτους λέγουσι λόγους σαθροὺς, δι' ὧν, ὡς οἴονται, κατασκευάζουσιν ὅτι μέρος ἐστὶν ἡ λογικὴ τῆς φιλοσοφίας. διὸ τοὺς μὲν πολλοὺς ἑατέον, ἐκεῖνον δὲ λεπτέον ὅν οἴονται κατασκευαστικώτατον καὶ δομιύτατον εἶναι. συλλογίζονται γὰρ οὕτως· ἐάν τις τέχνη κέχρηται τινι ὃ μηδεμιάς ἄλλης τέχνης μέρος ἐστὶν ἢ μόριον, τοῦτο πάντως ταύτης 10 τῆς τέχνης ἢ μέρος ἐστὶν ἢ μόριον· οἷον τῇ χειρουργικῇ, φασίν, κέχρηται ἢ ἱατρικῇ, καὶ ἐπειδὴ οὐδεμία ἄλλη τέχνη κέχρηται τῇ χειρουργικῇ ὡς μέρος ἢ μόριον, ἢ χειρουργικῇ τῆς ἱατρικῆς οὐκ ἐστὶν ὄργανον. ἡ δὲ φιλοσοφία, φησίν, κέχρηται τῇ λογικῇ, ἥτις οὐδεμιάς ἄλλης τέχνης (μέρος ἐστὶν ἢ μόριον· ἡ λογικὴ ἄρα οὐκ ἐστὶν ὄργανον) τῆς 15 φιλοσοφίας ἀλλ' ἢ μέρος ἢ μόριον. εἰ δὲ τις λέγει ὅτι καὶ ἄλλαι τέχναι κέχρηται τῇ λογικῇ, ὡς ἡ ἱατρικὴ κέχρηται συλλογισμοῖς καὶ <αἱ> ἄλλαι πᾶσαι τέχναι κέχρηται συλλογισμοῖς, ἐροῦμεν ὅτι κέχρηται μὲν κακεῖναι, ἀλλ' οὐκ εἰσὶν τῶν μεθόδων ἐπιστήμονες καὶ οὐ προηγουμένως περὶ τοῦτο σπουδάζουσιν· οἷον ὁ ἱατρός οὐ προηγουμένως περὶ τὴν συλλογιστικὴν 20 μέθοδον σπουδάζει, οὐδὲ εἴποις μέρος ἢ μόριον ἱατρικῆς εἶναι αὐτήν, ἀλλ' ὅσον ἐστὶν αὐτῷ γρήσιμον πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἱατρικῶν θεωρημάτων, τοσοῦτον παραλαμβάνει παρὰ τοῦ διαλεκτικοῦ ὡς ὄργανον· ὁ δὲ φιλόσοφος ἐπιστήμων ἐστὶν ὡς ἐνὶ μάλιστα τῆς τοιαύτης μεθόδου. ταύτη μὲν οὖν οἱ Στωϊκοί, ὡς οἴονται, κατασκευάζουσιν ὅτι οὐκ ὄργανόν ἐστὶν ἡ λογικὴ. 25 λοιπὸν δὲ ὅτι <μέρος, οὐ> μόριον. λέγουσιν ὅτι τῶν τριῶν μορίων τοῦ πρακτικοῦ ὅλη μὲν ἐστὶν τὰ ἀνθρώπινα, τέλος δὲ ἡ τοῦ ἀνθρώπινου βίου εὐδαιμονία, ἣν ὁ πολιτικὸς σπουδάζει περιποιεῖν· πάλιν δὲ τῶν τοῦ θεωρητικοῦ μορίων ὅλη μὲν ἐστὶ τὰ θεῖα πράγματα, τέλος δὲ ἡ θεωρητικὴ εὐδαιμονία· ἡ δὲ λογικὴ πραγματεία οὔτε ὅλην τὴν αὐτὴν ἔχει οὔτε τέλος· ὅλη 30 μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶν οἱ λόγοι, τέλος δὲ ἡ γνώσις τῶν ἀποδεικτικῶν μεθόδων· καὶ τὰ ἄλλα γὰρ πάντα εἰς τοῦτο συντελεῖ, εἰς τὸ ἐπιστημονικῶς ἀποδεικνύναι. ὥστε ὑπ' οὐδέτερον μέρος φιλοσοφίας δύναται τετέχθαι· εἰ γὰρ καὶ περὶ ἀνθρώπινων καὶ θεῶν πραγμάτων ἡ λογικὴ πραγματεύεται (κεχρημέθα γὰρ αὐτῇ ἢ περὶ ἀνθρώπινων ἢ θεῶν πραγμάτων διαλεγόμενοι), ἀλλ' οὐ 35 περὶ ἀνθρώπινα μόνον ἔχει ὡς τὰ τοῦ πρακτικοῦ μόρια, οὐδὲ περὶ θεῖα μόνον ὡς τὰ τοῦ θεωρητικοῦ· ὥστε οὐ μόριον ἀλλὰ τρίτον μέρος ἐστὶν φιλοσοφίας.

Quamquam physica pars theoretica vocatur et ethica practica, quod a veterum Stoicorum usu abhorret, probabile tamen videtur, simili ratione veteres probavisse: logicam esse partem philosophiae. cf. Philoponus ad Anal. pr. f. 4a.

49a Alexander Aphrod. in Aristot. Analyt. pr. p. 1, 9 Wal. οἱ μὲν οὖν μέρος αὐτὴν λέγοντες ἠνέχθησαν ἐπὶ τοῦτο, διότι ὥσπερ περὶ τὰ ἄλλα, ἢ ὁμολογεῖται πρὸς ἀπάντων μέρος φιλοσοφίας εἶναι, ἢ φιλοσοφία καταγίνεται ἔργον ποιουμένη τὴν τε εὐρεσιν αὐτῶν καὶ τὴν τάξιν τε καὶ τὴν σύστασιν, οὕτω δὲ καὶ περὶ τὴν πραγματείαν τήνδε· οὐσα δὲ ταύτης ἔργον οὐδετέρου

15 μέρος—ὄργανον supplevit Wal. 26 μέρος, οὐ supplevit Wal.
28 τοῦ τῶν θεωρητικοῦ μορίου P, corr. Wal. 35 αὐτῆρ P, corr. Wal.

τῶν λοιπῶν τῆς φιλοσοφίας μερῶν μόνιόν ἐστιν, οὔτε τοῦ θεωρητικοῦ οὔτε τοῦ πρακτικοῦ. ἄλλο γὰρ τό τε ὑποκείμενον ταύτῃ κἀκείνων ἐκατέρῃ καὶ διαφέρουσα ἢ πρόθεσις καθ' ἐκάστην αὐτῶν· οἷς δὲ διαφέροντα ἐκείνα ἀλλήλων ἀντιδιαίρεται ἀλλήλοις, τούτοις καὶ ἡ μέθοδος αὕτη ἐκατέρας ἐκείνων
 5 διαφέρουσα εὐλόγως ἀντιδιαίρεται αὐτοῖς· καὶ γὰρ τῷ ὑποκειμένῳ διαφέρουσα ἐκείνων· ἀξιώματα γὰρ καὶ προτάσεις τὰ ὑποκείμενα ταύτῃ· καὶ τῷ τέλει καὶ τῇ προθέσει· ἢ γὰρ ταύτης πρόθεσις τὸ διὰ τῆς ποιᾶς συνθέσεως τῶν προτάσεων ἐκ τῶν τιθεμένων τε καὶ συγγωρουμένων ἐξ ἀνάγκης τι συναγόμενον δεικνύει· ὃ οὐδετέρας ἐκείνων τέλος.

10 53 Plut. de Stoic. repugn. ep. 9 p. 1035e. Εἰ δέ τις ἐρεῖ, γεγραφέναι τὸν Χρύσιππον ἐν τῷ περὶ Λόγου Χρήσεως, ὡς „Οὐ καθάπαξ ἀφεκτέον ἐστὶ τῶν ἄλλων τῷ τὴν λογικὴν ἀναλαμβάνοντι πρώτην, ἀλλὰ κἀκείνων μεταληπτέον κατὰ τὸ διδόμενον“ ἀληθῆ μὲν ἐρεῖ etc.

15 54 Arrianus Epictet. dissert. I 17, 10. ἐκείνο ἀπαρκεῖ ὅτι (τὰ λογικά) τῶν ἄλλων ἐστὶ διακριτικὰ καὶ ἐπισκεπτικὰ καὶ ὡς ἂν τις εἴποι μετροητικὰ καὶ στατικὰ. τίς λέγει ταῦτα; μόνος Χρύσιππος καὶ Ζήνων καὶ Κλεάνθης;

13 Ad haec confer n. 41: καὶ τὴν παράδοσιν μικτὴν ἐποίουν. 18 Cf. I n. 48 (Zeno) n. 483 (Cleanthes).

Caput I.

De cognitione doctrina.

§ 1. Περὶ φαντασίας.

Cf. Vol. I n. 55—59. 484.

52 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII, 49. ἀρέσκει τοῖς Στωϊ-
κοῖς τὸν περὶ φαντασίας καὶ αἰσθήσεως προτάττειν λόγον, καθότι
τὸ κριτήριον, ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκειται, κατὰ γένος φαντασία
ἐστὶ, καὶ καθότι ὁ περὶ συγκαταθέσεως καὶ ὁ περὶ καταλήψεως καὶ νοήσεως
λόγος, προάγων τῶν ἄλλων, οὐκ ἄνευ φαντασίας συνίσταται· προηγεῖται γὰρ
ἡ φαντασία, εἴθ' ἡ διάνοια ἐκλαλητικὴ ὑπάρχουσα, ὃ πάσχει ὑπὸ τῆς φαν-
τασίας, τοῦτο ἐκφέρει λόγῳ.

53 Diog. Laërt. VII 46. τὴν δὲ φαντασίαν εἶναι τύπωσιν ἐν
ψυχῇ, τοῦ ὀνόματος οἰκείως μετενηνεγμένου ἀπὸ τῶν τύπων <τῶν> ἐν τῷ
κηρῷ ὑπὸ τοῦ δακτυλίου γινομένων. τῆς δὲ φαντασίας τὴν μὲν καταληπτι-
κὴν τὴν δὲ ἀκατάληπτον· καταληπτικὴν μὲν, ἣν κριτήριον εἶναι τῶν πραγμά-
των φασί, τὴν γινομένην ἀπὸ ὑπάρχοντος κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπεσφρα-
γισμένην καὶ ἐναπομεμαγμένην· ἀκατάληπτον δὲ τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος·
ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν, μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον· τὴν μὴ τρανῆ μηδὲ
ἔκτυπον.

54 Aëtii plac. IV. 12, 1 (DDG p. 401, 14). Τίτι διαφέρει φαν-
τασία φανταστὸν φανταστικὸν φάντασμα. Gal. hist. philos. 93. cf.
Nemesius p. 171—73 ed. Matth.

Χρῦσιππος διαφέρειν ἀλλήλων φησὶ τέτταρα ταῦτα. φαντασία
μὲν οὖν ἐστὶ πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενον, ἐνδεικνύμενον ἐν αὐτῷ
καὶ τὸ πεποιηκός· οἷον ἐπειδὴν δι' ὕψεως θεωρῶμεν τὸ λευκόν, ἐστὶ 25
πάθος τὸ ἐγγεγενημένον διὰ τῆς ὁράσεως ἐν τῇ ψυχῇ. καὶ <κατὰ>
τοῦτο τὸ πάθος εἰπεῖν ἔχομεν, ὅτι ὑπόκειται λευκὸν κινουῦν ἡμᾶς·
ὁμοίως καὶ διὰ τῆς ἀφῆς καὶ τῆς ὀσφρήσεως. — Εἰρηται δὲ ἡ φαν-
τασία ἀπὸ τοῦ φωτός· καθάπερ γὰρ τὸ φῶς αὐτὸ δείκνυσι καὶ τὰ

3 Etiam in physica parte philosophiae περὶ φαντασίας disputatur. 13 τῶν
addidi. 14 γινομένων F || καταληπτικὴν et mox ἀκατάληπτον B 16 φασί
om. BP¹F. 17 ἀκατάληπτον δὲ ἢ B ἀκατάληπτον δὲ ἢ PF. 18 μὲν om.
B¹P. || τὸ om. P. 19 τὴν μητραν ἢ μηδὲ ἔκτυπον B τὴν μὴ τρανῆ μηδὲ ἔκτυ-
πον P (acc. in μὴ et τρανῆ P³) τὴν μὴ τρανῆ μὴ δὲ ἔκτυπον F. 24 ἐν αὐτῷ
AB Nem., αὐτότε C Gal. 26 κατὰ add. Wy.

ἄλλα τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα, καὶ ἡ φαντασία δείκνυσιν ἑαυτὴν καὶ τὸ πεποιηκὸς αὐτήν.

Φανταστὸν δὲ τὸ ποιοῦν τὴν φαντασίαν· οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ ψυχρὸν καὶ πᾶν ὅ,τι ἂν δύνηται κινεῖν τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἔστι φανταστόν.

Φανταστικὸν δὲ ἔστι διάκενος ἔλκυσμός, πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενοῖς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας· τῇ γὰρ φαντασίᾳ ὑπόκειται τι φανταστόν, τῷ δὲ φανταστικῷ οὐδέν.

10 Φάντασμα δὲ ἔστιν ἐφ' ὃ ἐλκόμεθα κατὰ τὸν φανταστικὸν διάκενον ἔλκυσμόν· ταῦτα δὲ γίνεται ἐπὶ τῶν μελαγχολῶντων καὶ μεμνηνῶτων· ὁ γοῦν τραγικὸς Ὀρέστης ὅταν λέγῃ (Eur. Or. 255sq.)·

ὦ μητερ, ἱκετεύω σε, μὴ πῖσειέ μοι

τὰς αἱματοποῦς καὶ δρακοντώδεις κόρας·

15 αὐταὶ γὰρ, αὐταὶ πλησίον θρώσκουσί μου,

λέγει μὲν αὐτὰ ὡς μεμνηῶς, ὁρᾷ δὲ οὐδέν, ἀλλὰ δοκεῖ μόνον· διὸ καὶ φησιν αὐτῷ Ἡλέκτρα·

μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις,

ὁρᾷς γὰρ οὐδέν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναί,

20 ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ Θεοκλύμενος (Od. v 350).

55 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII, 50. διαφέρει δὲ φαντασία καὶ φάντασμα. φάντασμα μὲν γὰρ ἔστι δόκησις διανοίας, οἷα γίνεται κατὰ τοὺς ὕπνους, φαντασία δὲ ἔστι τύπωσις ἐν ψυχῇ, τουτέστιν ἀλλοίωσις, ὡς ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ β' περὶ ψυχῆς ὑφίσταται. οὐδὲ γὰρ δεκτέον τὴν τύπωσιν οἷον εἶ τύπον σφραγιστήρος, ἐπεὶ ἀνένδεκτόν

25 ἔστι πολλοὺς τύπους κατὰ τὸ αὐτὸ περὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθαι.

56 Sextus Emp. adv. math. VII 227. ἀπολειπομένης δ' ἔτι τῆς στοικῆς δόξης παρακειμένως καὶ περὶ ταύτης λέγωμεν. κριτήριον τοίνυν φασὶν ἀληθείας εἶναι οἱ ἄνδρες οὗτοι τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν. ταύτην δ' εἰσόμεθα, πρότερον γινόντες τί ποτὲ ἔστι κατ' αὐτοὺς ἡ φαντασία καὶ τίνες ἐπ' εἶδους ταύτης διαφοραί. φαντασία οὖν ἔστι κατ' αὐτοὺς τύπωσις ἐν ψυχῇ. περὶ ἧς εὐθύς καὶ διέστησαν· Κλεάνθης μὲν γὰρ ἤκουσε τὴν τύπωσιν κατὰ εἰσοχὴν τε καὶ ἐξοχὴν, ὥσπερ καὶ διὰ τῶν δακτυλίων γινομένην τοῦ κηροῦ τύπωσιν. Χρύ-

35 σιππος δὲ ἄτοπον ἠγείτο τὸ τοιοῦτο. πρῶτον μὲν γὰρ, φησι, τῆς διανοίας δεήσει ὑφ' ἐν ποτε τρίγωνόν τι καὶ τετράγωνον φαντασιουμένης τὸ αὐτὸ σῶμα κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διαφέροντα ἔχειν περὶ

8 κενὰς libri, corr. Reiske. 22 ὁ pro οἷα F 24 scribendum: ἐν τῇ β' περὶ ψυχῆς. duo enim fuerunt libri. ἐν τῷ iβ B ἐν τῷ iβ P ἐν τῇ δυοδεκάτῃ F. || οὐ PF. 25 λεκτέον F. 26 περὶ τῷ αὐτῷ B.

αὐτῶ σχήματα ἅμα τε τρίγωνον καὶ τετράγωνον γίνεσθαι ἢ καὶ περι-
φερές, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· εἶτα πολλῶν ἅμα φαντασιῶν ὑφισταμένων
ἐν ἡμῖν παμπληθεῖς καὶ τοὺς σχηματισμοὺς ἔξειν τὴν ψυχὴν, ὃ τοῦ
προτέρου χεῖρόν ἐστιν. αὐτὸς οὖν τὴν τύπωσιν εἰρησθαι ὑπὸ τοῦ
Ζήνωνος ὑπενόει ἀντὶ τῆς ἑτεροιώσεως, ὥστ' εἶναι τοιοῦτον τὸν λόγον 5
„φαντασία ἐστὶν ἑτεροιώσις ψυχῆς“ μηκέτι ἄτοπον ὄντος <τοῦ> τὸ
αὐτὸ σῶμα ὑφ' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, πολλῶν περὶ ἡμᾶς συνιστα-
μένων φαντασιῶν, παμπληθεῖς ἀναδέχεσθαι ἑτεροιώσεις· ὥσπερ γὰρ
ὁ ἀήρ, ὅταν ἅμα πολλοὶ φωνῶσιν, ἀμυθῆτους ὑπὸ ἓν καὶ διαφερούσας
ἀναδεχόμενος πληγὰς εὐθὺς πολλὰς ἴσχει καὶ τὰς ἑτεροιώσεις, οὕτω 10
καὶ τὸ ἡγεμονικὸν ποικίλως φαντασιούμενον ἀνέλוגόν τι τούτῳ πείσεται.

ibid. 372. εἰ γὰρ τύπωσις ἐστὶν ἐν ψυχῇ ἢ φαντασία, ἦτοι κατ'
ἐξοχὴν καὶ εἰσοχὴν τύπωσις ἐστὶν, ὡς οἱ περὶ τὸν Κλεάνθην νομί-
ζουσιν, ἢ κατὰ ψιλλὴν ἑτεροίωσιν γίνεται, καθάπερ οἱ περὶ τὸν Χρύ-
σιππον ἐδόξασαν. καὶ εἰ μὲν κατ' ἐξοχὴν καὶ εἰσοχὴν ὑφίσταται 15
ταῦτα ἀκολουθήσει τὰ ἄτοπα ἅπερ φασὶν οἱ περὶ τὸν Χρύσιππον.
εἰ γὰρ κηροῦ τρόπον τυποῦται ἢ ψυχὴ φανταστικῶς πάσχουσα, ἀεὶ
τὸ ἔσχατον κίνημα ἐπισκοπήσει τῇ προτέρᾳ φαντασίᾳ, ὥσπερ καὶ ὁ
τῆς δευτέρας σφραγίδος τύπος ἐξαλειπτικός ἐστὶ τοῦ προτέρου. ἀλλ'
εἰ τοῦτο, ἀναιρεῖται μὲν μνημὴ θησαυρισμὸς οὐσα φαντασιῶν, 20
ἀναιρεῖται δὲ πᾶσα τέχνη· σύστημα γὰρ ἦν καὶ ἄθροισμα κατα-
λήψεων, πλείονας δὲ φαντασίας καὶ διαφόρους οὐ δυνατὸν ὑποστή-
ναι περὶ τὸ ἡγεμονικόν, ἄλλοτε ἄλλων νοουμένων τῶν περὶ αὐτὸ
τύπων. οὐ τοίνυν ἢ κυρίως νοουμένη τύπωσις ἐστὶ φαντασία. ἄλ-
λως τε εἰ ὅψις ἐστὶ τῶν ἀδήλων τὰ φαινόμενα, θεωροῦμεν δὲ τὰ 25
πολὸν παχυμερέστερα τοῦ πνεύματος τῶν φαινομένων σώματα μὴδ'
ὄντινοῦν περὶ αὐτοῖς τύπον δυνάμενα τηρεῖν, εὐλογόν ἐστὶ μὴδὲ τὸ
πνεῦμα ἓνα μόνον τινὰ ἀπὸ φαντασίας τύπον φυλάττειν.

Cf. ibid. VIII. 400. et h. op. I n. 58 (Zeno) n. 484 (Cleanthes).

57 Philo de mundi opificio § 166 Vol. I p. 58, 9 Wendl. (αἱ αἰσθή- 30
σεις) τὰ φανέντα ἐκτὸς εἴσω κομίζουσαι διαγγέλλουσι καὶ ἐπιδεικνύνται, τοὺς
τύπους ἐκάστων ἐνσφραγιζόμεναι καὶ τὸ ὅμοιον ἐνεργαζόμεναι πάθος. Κηρῶ
γὰρ εἰκῶς (scil. ὁ νοῦς) δέχεται τὰς διὰ τῶν αἰσθήσεων φαντασίας, αἷς τὰ
σώματα καταλαμβάνει etc.

58 Alexander Aphrod. de anima p. 72, 5 Bruns. χορὴ δὲ τοῦ τύπου 35
κοινότερον ἐπὶ τῆς φαντασίας ἐκούειν. Κυρίως μὲν γὰρ τύπος τὸ κατ' εἰ-
σοχὴν τε καὶ ἐξοχὴν, ἢ τὸ τοῦ τυποῦντος ἐν τῷ τυπουμένῳ σχῆμα γινόμε-
νον, ὡς ὀρώμεν τὰ ἐπὶ τῶν σφραγίδων ἔχοντα. οὐχ οὕτως δὲ τὰ ἀπὸ τῶν
αἰσθητῶν ἐγκαταλείμματα ἐν ἡμῖν γίνεται. οὐδὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν κατὰ σχῆ-

6 τοῦ add. B. 7 ὑφ' ἓν κατὰ libri.

definitionibus. 23 ἄλλως libri, corr. B.

ζόμεναι Pal. ἐνεργαζόμεναι M, om. ceteri.

20 patet Chrysippum uti Zenonis

32 καὶ M Pal., om. ceteri || ἐνεργα-

37 ἢ τὸ libri, ὑπὸ Bruns.

μά τι ἢ τῶν αἰσθητῶν ἀντίληψις. ποῖον γὰρ σχῆμα τὸ λευκὸν ἢ ὄλως τὸ χρῶμα; ἢ ποῖον σχῆμα ἢ ὄσμη; ἀλλὰ δι' ἀπορίαν κυρίου τινὸς ὀνόματος τὸ ἴχνος καὶ ἐγκατάλειμμα τὸ ὑπομένον ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐν ἡμῖν τύπον καλοῦμεν μεταφέροντες τοῦνομα.

5 59 Alexander Aphrod. de anima p. 68, 11 Bruns. διὸ καὶ ὀρίζονται τὴν φαντασίαν τύπωσιν ἐν ψυχῇ καὶ τύπωσιν ἐν ἡγεμονικῷ. (cf. ibid. 16. ἔτι ἦτοι τὴν γινομένην τύπωσιν φαντασίαν λέγουσιν ἢ τὴν γεγυνημένην ἤδη καὶ οὔσαν. ἀλλ' εἰ μὲν τὴν γινομένην, τὴν αἰσθησιν ἂν λέγοιεν τὴν κατ' ἐνέργειαν φαντασίαν. αὕτη γὰρ ἡ γένεσις τοῦ τύπου. ἀλλὰ γίνονται φαν-
10 τασίαι καὶ χωρὶς τῆς κατὰ τὰς αἰσθήσεις ἐνεργείας. εἰ δὲ τὴν γεγυνημένην καὶ σωζομένην, τὴν μνήμην ἂν λέγοιεν φαντασίαν.)

60 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 50. νοεῖται δὲ [ἡ] φαντασία ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος κατὰ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγμένη καὶ ἐναποτετυπωμένη καὶ ἐναπεσφραγισμένη, οἷα οὐκ ἂν γένοιτο ἀπὸ μὴ ὑπάρχοντος.

15 61 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 51. τῶν δὲ φαντασιῶν κατ' αὐτοὺς αἰ μὲν εἰσὶν αἰσθητικαί, αἰ δ' οὐκ αἰσθητικαί μὲν αἰ δι' αἰσθητηρίου ἢ αἰσθητηρίου λαμβανόμεναι, οὐκ αἰσθητικαί δὲ αἰ διὰ τῆς διανοίας, καθάπερ τῶν ἀσωμάτων καὶ τῶν ἄλλων τῶν λόγῳ λαμβανομένων. τῶν δὲ αἰσθητικῶν (αἰ μὲν) ἀπὸ ὑπαρχόντων μετὰ εἴξεως καὶ συγκαταθέσεως γί-
20 νονται· εἰσὶ δὲ τῶν φαντασιῶν καὶ ἐμφάσεις, αἰ ὡς ἂν ἀπὸ ὑπαρχόντων γινόμεναι. ἔτι τῶν φαντασιῶν αἰ μὲν εἰσὶ λογικαί, αἰ δὲ ἄλογοι· λογικαί μὲν αἰ τῶν λογικῶν ζώων, ἄλογοι δὲ αἰ τῶν ἀλόγων. αἰ μὲν οὖν λογικαί νοήσεις εἰσὶν, αἰ δ' ἄλογοι οὐ τετυγῆκασιν ὀνόματος· καὶ αἰ μὲν εἰσὶ τεχνικαί, αἰ δὲ ἄτεργοι· ἄλλως γοῦν θεωρεῖται ὑπὸ τεχνίτου εἰκῶν καὶ ἄλλως
25 ὑπὸ ἀτέργου.

62 Cicero de divin. II. 61, 126. *praesertim cum Chrysippus, Academicos refellens, permulto clariora et certiora esse dicat, quae vigilantibus videantur, quam quae somniantibus.*

30 63 Sextus adv. math. VII 162 (ex Antiocho, Stoicorum in hac re sectatore). καὶ φαντασίαν ῥητέον εἶναι πάθος τι περὶ τὸ ζῶον ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ ἑτέρου παραστατικόν. οἷον προσβλέψαντες τινι, φησὶν ὁ Ἀντίοχος, διατιθέμεθα πῶς τὴν ὄψιν, καὶ οὐκ οὕτως αὐτὴν διακειμένην ἴσχομεν ὡς πρὶν τοῦ βλέψαι διακειμένην εἶχομεν. Κατὰ μέντοι τὴν τοιαύτην ἀλλοίωσιν δυοῖν ἀντιλαμβανόμεθα, ἐνὸς μὲν αὐτῆς τῆς ἀλλοιώσεως, τουτέστι τῆς
35 φαντασίας, δευτέρου δὲ τοῦ τὴν ἀλλοίωσιν ἐμπούσαντος, τουτέστι τοῦ ὄρατοῦ· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων παραπλήσιον. ὥσπερ οὖν τὸ φῶς ἑαυτοῦ τε δείκνυσι καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὕτω καὶ ἡ φαντασία, ἀρχηγὸς οὔσα τῆς περὶ τὸ ζῶον εἰδήσεως, φωτὸς δίκην ἑαυτὴν τε ἐμφανίζειν ὀφείλει καὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτὴν ἐναργοῦς ἐνδεικτικὴ καθεστάναι.

12 scil. cum dicitur, τὸ κριτήριον κατὰ γένος φαντασία ἐστὶ, ut conexus docet. ἢ om. BPF. 13 καὶ ἐναποτετυπωμένη om. F; videntur haec verba a recentioribus Chrysippo Stoicis addita esse. Cf. n. 53. 65. tria sane participia etiam apud Zenonem I n. 59 „impressum et signatum et effictum.“ 18 καθάπερ καὶ ἐπὶ F. || καὶ ἐπὶ F. 19 αἰ μὲν addidi. 20 ὡς ἂν F (pro αἰ ὡς ἂν). 21 λογιστικαί B. Videntur haec ad φαντασίας οὐκ αἰσθητικὰς referri; certe non omnia rationalium animalium visa νοήσεις appellabantur. 23 τοῦ ὀνόματος F. 24 οὖν F. 37 Cf. ipsum Chrysippum n. 54; patet Antiochum Ascalonitam Chrysippo uti.

64 Sextus adv. math. VII 241. ἡ φαντασία γίνεται ἤτοι τῶν ἐκτός ἢ τῶν ἐν ἡμῖν παθῶν, ὃ δὴ κυριώτερον διάκηνος ἔκλυσμός παρ' αὐτοῖς (scil. Stoicis) καλεῖται.

65 Sextus adv. math. VII 242. τῶν δὲ φαντασιῶν πολλὰ μὲν καὶ ἄλλαι εἰσὶ διαφοραί, ἀπαρκέσουσι δὲ αἱ λεχθησόμεναι. τούτων γὰρ αἱ μὲν εἰσὶ πιθαναί, αἱ δὲ ἀπίθανοι, αἱ δὲ πιθαναὶ ἅμα καὶ ἀπίθανοι, αἱ δὲ οὔτε πιθαναὶ οὔτε ἀπίθανοι. πιθαναὶ μὲν οὖν εἰσιν αἱ λεῖον κίνημα περὶ ψυχὴν ἐργαζόμεναι, ὥσπερ νῦν τὸ ἡμέραν εἶναι καὶ τὸ ἐμὲ διαλέγεσθαι (Sextum audi) — ἀπίθανοι δὲ αἱ μὴ τοιαῦται ἀλλ' ἀποστρέφουσαι ἡμᾶς τῆς συγκρατήσεως οἶον „εἰ ἡμέρα ἐστίν, οὐκ ἔστιν ἥλιος ὑπὲρ γῆς“ „εἰ σκότος ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν“. — πιθαναὶ δὲ καὶ ἀπίθανοι καθεστῶσιν αἱ κατὰ τὴν λόγον τι σχέσιν ὅτε μὲν τοιαῦτα γινόμεναι ὅτε δὲ τοιαῦτα, οἶον αἱ τῶν ἀπόρων λόγων, οὔτε δὲ πιθαναὶ οὔτε ἀπίθανοι καθάπερ αἱ τῶν τοιούτων πραγμάτων „ἄριστοι εἰσιν οἱ ἀστέρες“ „περισσοὶ εἰσιν οἱ ἀστέρες“. — Τῶν δὲ πιθανῶν ἢ ἀπιθάνων φαντασιῶν αἱ μὲν εἰσιν ἀληθεῖς, αἱ δὲ ψευδεῖς, αἱ δὲ ἀληθεῖς καὶ ψευδεῖς, αἱ δὲ οὔτε ἀληθεῖς οὔτε ψευδεῖς. ἀληθεῖς μὲν οὖν εἰσιν ὧν ἔστιν ἀληθῆ κατηγορίαν ποιήσασθαι, ὡς τοῦ „ἡμέρα ἐστίν“ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ τοῦ „φῶς ἐστίν“, ψευδεῖς δὲ ὧν ἔστι ψευδῆ κατηγορίαν ποιήσασθαι, ὡς τοῦ κεκλῆσθαι τὴν κατὰ βυθοῦ κόπην ἢ μύουρον εἶναι τὴν στοάην, ἀληθεῖς δὲ καὶ ψευδεῖς ὅποια προσέπιπτεν 20 Ὁρέστη κατὰ μανίαν ἀπὸ τῆς Ἡλέκτρας (καθὸ μὲν γὰρ ὡς ἀπὸ ὑπάρχοντός τινος προσέπιπτεν, ἦν ἀληθῆς, ὑπήρχε γὰρ Ἡλέκτρα καθὸ δ' ὡς ἀπὸ Ἐρινύος, ψευδῆς· οὐκ ἦν γὰρ Ἐρινύς), καὶ πάλιν εἴτις ἀπὸ Αἰῶνος ζῶντος κατὰ τοὺς ὕπνου ὡς ἀπὸ παρεστῶτος ὄνειροπολεῖται ψευδῆ καὶ διάκηνον ἔκλυσμόν. οὔτε δὲ ψευδεῖς οὔτε ἀληθεῖς εἰσιν αἱ γενικαί 25 ὧν γὰρ τὰ εἶδη τοῖα ἢ τοῖα, τούτων τὰ γένη οὔτε τοῖα οὔτε τοῖα, οἶον τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν εἰσιν Ἕλληνες οἱ δὲ βάρβαροι, ἀλλ' ὁ γενικὸς ἀνθρώπος οὔτε Ἕλλην ἐστίν, ἐπεὶ πάντες ἂν οἱ ἐπ' εἶδους ἦσαν Ἕλληνες, οὔτε βάρβαρος διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. — τῶν δὲ ἀληθῶν αἱ μὲν εἰσὶ καταληπτικαί, αἱ δὲ οὐ, οὐ καταληπτικαὶ μὲν αἱ προσπίπτουσαι τισὶ κατὰ πάθος 30 μυροῖο γὰρ φρενιζόντες καὶ μελαγχολῶντες ἀληθῆ μὲν ἔκλυσι φαντασίαν, οὐ καταληπτικὴν δέ, ἀλλ' ἔξωθεν καὶ ἐκ τύχης οὕτω συμπεσοῦσαν, ὅθεν οὐδὲ διαβεβαιούνται περὶ αὐτῆς πολλάκις, οὐδὲ συγκρατίζονται αὐτῇ. καταληπτικὴ δὲ ἐστίν ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγαμένη καὶ ἐναπεσφραγισμένη, ὅποια οὐκ ἂν γένοιτο ἀπὸ μὴ ὑπάρχοντος. 35 ἄρκως γὰρ ποιοῦμενοι ἀντιληπτικὴν εἶναι τῶν ὑποκειμένων τήνδε τὴν φαντασίαν καὶ πάντα τεχνικῶς τὰ περὶ αὐτοῖς ἰδιώματα ἀναμεμαγαμένην, ἕαστον τούτων φασὶν ἔχειν συμβεβηχός. ὧν πρῶτον μὲν τὸ ἀπὸ ὑπάρχοντος γίνεσθαι — δεύτερον δὲ τὸ καὶ ἀπὸ ὑπάρχοντος εἶναι καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον 40 εἶναι γὰρ πάλιν ἀπὸ ὑπάρχοντος μὲν εἰσιν, οὐκ αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον ἰνδάλλονται, ὡς ἐπὶ τοῦ μεμηχότος Ὁρέστου μικρῶ πρότερον ἐδείκνυμεν. — οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐναπομεμαγαμένην καὶ ἐναπεσφραγισμένην τυγχάνειν, ἵνα πάντα τεχνικῶς τὰ ἰδιώματα τῶν φανταστῶν ἀναμάττηται. (Ὅτ 45 anuli cerae impressi) οὕτω καὶ οἱ κατάληψιν ποιοῦμενοι τῶν ὑποκειμένων πᾶσιν ὀφείλουσι τοῖς ἰδιώμασιν αὐτῶν ἐπιβάλλειν. τὸ δὲ „οἷα οὐκ ἂν 15 γένοιτο ἀπὸ μὴ ὑπάρχοντος“ προσέθεσαν, ἐπεὶ οὐκ ὥσπερ οἱ ἀπὸ τῆς

2 Cf. quae de phantastico et de phantasmate Chrysippus dicit n. 54.

15 verba: ἢ ἀπιθάνων abesse malim. 43 φανταστῶν scripsi, φαντασιῶν libri.

Στοῖς ἀδύνατον ὑπειλήφασιν κατὰ πάντα ἀπαράλλακτόν τινα εὐρεθήσεσθαι, οὕτω καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ φασιν ὅτι ὁ ἔχων τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν τεχνικῶς προσβάλλει τῇ ὑπόψει τῶν πραγμάτων διαφορᾶ, ἐπέπεσε καὶ εἶχέ τι τοιοῦτον ἰδίωμα ἢ τοιαύτη φαντασία 5 παρὰ τὰς ἄλλας φαντασίας καθάπερ οἱ κεράσται παρὰ τοὺς ἄλλους ὄφεις· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας τοῦναντίον φασὶ δύνασθαι τῇ καταληπτικῇ φαντασίᾳ ἀπαράλλακτον εὐρεθήσεσθαι ψεῦδος.

(haec omnia antiquioribus Stoicis tribuit Sextus ibid. 255). Cf. Sextus VIII 67 sq.

10 **66** Cicero Acad. Pr. II 47. Nam cum dicatis, inquit (scil. novi Academici contra Stoicos disputantes), visa quaedam mitti a deo, velut ea quae in somnis videantur, quaeque oraculis, auspiciis, extis declarentur — haec enim aiunt probari Stoicis, quos contra disputant — quaerunt, quonam modo, falsa visa quae sint, ea deus efficere possit pro-

15 babilia etc.

67 Sextus adv. math. VII 405 (Carneades). εἰ οὖν καταληπτικαὶ τινές εἰσι φαντασίαι παρόσον ἐπάγονται ἡμᾶς εἰς συγκατάθεσιν καὶ εἰς τὸ τὴν ἀκόλουθον αὐταῖς πράξιν συνάπτειν etc.

Ex Stoicorum sententia hoc dictum esse conexus probat.

20 **68** Sextus adv. math. VII 424 (Carneades). ἵνα γε μὴν αἰσθητικὴ γένηται φαντασία κατ' αὐτούς (scil. Stoicos), οἷον ὄρατικὴ, δεῖ πέντε συνδραμεῖν, τὸ τε αἰσθητήριον καὶ τὸ αἰσθητὸν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ πῶς καὶ τὴν διάνοιαν, ὡς ἐὰν τῶν ἄλλων παρόντων ἔν μόνον ἀπῆ, καθάπερ διάνοια παρὰ φύσιν ἔχουσα, οὐ σωθήσεται, φασίν, ἢ ἀντίληψις.

25 **69** Sextus adv. math. VII 426. ζητούντων ἡμῶν τίς ἐστὶν ἡ καταληπτικὴ φαντασία, ὀριζόμενοι φασίν „ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος etc. etc.“ εἶτα πάλιν (ἐπεὶ πᾶν τὸ ὀρικῶς διδασκόμενον ἐκ γινωσκομένων διδάσκειται) προσανακρινόντων ἡμῶν τί ποτ' ἐστὶ καὶ τὸ ὑπάρχον, ἀναστρέψαντές φασιν ὅτι ὑπάρχον ἐστὶν ὃ κινεῖ καταληπτικὴν φαντασίαν.

30 **70** Alexander de anima p. 71, 10. Bruns. τὰς δὲ ἀληθεῖς τῶν φαντασιῶν καὶ σφοδρὰς εἰώθαμεν λέγειν καὶ καταληπτικὰς, τῶν κατάληψιν εἶναι τὴν ταῖς τοιαύταις φαντασίαις συγκατάθεσιν, ἐκατάληπτον δὲ φαντασίαν κολοῦμεν τὴν τε ψευδῆ καὶ τῶν ἀληθῶν τὰς ἀμυδράς.

§ 2. Περὶ αἰσθήσεως.

35 **71** Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 52. αἰσθησις δὲ λέγεται κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς τὸ τε ἀφ' ἡγεμονικοῦ πνεῦμα [καὶ] ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις διήκον καὶ ἢ δι' αὐτῶν κατάληψις καὶ ἢ περὶ τὰ αἰσθητήρια κατασκευή, καθ' ἣν τινες πηροὶ γίνονται. καὶ ἢ ἐνέργεια δὲ αἰσθησις καλεῖται.

72 Aët. Plac. IV 8, 12. Οἱ Στωϊκοὶ πᾶσαν αἰσθησιν εἶναι συγκα- 40 τάθεσιν καὶ κατάληψιν.

73 Cicero Acad. Pr. II 108. Alterum est, quod negatis actionem ullius rei posse in eo esse, qui nullam rem adsensu suo comprobet. Primum enim videri oportere, in quo sit etiam adsensus. Dicunt enim

2 Cf. n. 112 sq. 7 de hac Stoicorum cum Academicis lite infra plura proponuntur. 15 probabilia = πιθανά. 34 Quae ad psychologiam pertinent, quaere in parte physica. 36 καὶ om. BP, habet F. 42 oportere Baiter, oportet libri.

Stoici sensus ipsos adsensus esse; quos quoniam adpetitio consequatur, actionem sequi; tolli autem omnia, si visa tollantur.

74 Porphyrius de anima apud Stobaeum ed. II 349, 23 W. τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς τὴν αἰσθησιν οὐκ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἰσάντων μόνον, ἀλλὰ τὴν οὐσίαν ἀναρτάντων ἀπὸ τῆς συγκαταθέσεως· αἰσθητικῇ γὰρ φαντασίᾳ 5 συγκαταθέσεις ἐστὶν ἢ αἰσθησις, τῆς συγκαταθέσεως καθ' ὁρμὴν οὔσης.

75 Galenus in Hippocr. de medic. officina Vol. XVIII B p. 654 K. καὶ μὴν καὶ τοιαύτην ἐξήγησιν ἔγραψάν τινες· οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνεσθαι φασὶν ἐκ τοῦ φάναι „καὶ ἰδεῖν καὶ θιγεῖν καὶ ἀκούσαι ἔστι“ τῷ „καὶ τῇ ὄψει καὶ τῇ ἀκοῇ καὶ τῇ ἀφῆ ἔστιν αἰσθάνεσθαι“. ἰδεῖν μὲν γὰρ ἔστι καὶ θι- 10 γεῖν καὶ ἀκούειν μὴ καταληπτικῶς, αἰσθάνεσθαι δὲ οὐκέτι μὴ καταληπτικῶς. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη τῆς αἰσθήσεως ἐξήγησις τοῦ Σιμίου τοῦ Στωϊκοῦ, διὸ καὶ <ὁ> τοῦ Κοῖντου μαθητῆς Ἰπικιανὸς αὐτὴν προσ- ἤκατο, τὴν Στωϊκὴν ἀσπαζόμενος φιλοσοφίαν. ἀλλ' ὃ λέγουσιν ἔστι τοιοῦ- 15 τον. τὸ μὲν ἕτερον μέρος τῆς δήσεως περὶ τοῦ γένους μόνου διδάσκει τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν αἱ σημειώσεις ἡμῶν γίνονται· τὸ δὲ δεύτερον περὶ τοῦ κατ' αὐτὸ διηκριβωμένου τε καὶ πιστοῦ, ὡς εἰ καὶ οὕτως ἐγγράπτο· „προσῆκε ποιῆσθαι τὰς διαγνώσεις ἀπὸ τῶν ὁμοίων τε καὶ ἀνομοίων τοῖς κατὰ φύ- σιν ἐν τῷ τοῦ κάμνοντος σώματι φαινομένων. ταῦτα δὲ ἔστι τὰ αἰσθητὰ καὶ 20 αἰσθήσεων, ἀλλ' ἂ καλῶς καὶ καταληπτικῶς τῶν αἰσθήσεων ἐκίστη ἤσθητο καὶ τῇ γνώμῃ“. συγκερῆσθαι γὰρ φησι τῇ τοῦ αἰσθῆσθαι φωνῇ τὸν Ἰπικιανὸν κατὰ τῆς γνώμης.

76 Sextus adv. math. VIII 185. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου μέσην ὁδὸν τέμνοντες ἔνια μὲν ὑποκείσθαι τῶν αἰσθητῶν ἔλεξαν 25 ὡς ἀληθῆ, ἔνια δὲ μὴ ὑπάρχειν, ψευδομένης περὶ αὐτῶν τῆς αἰσθήσεως.

77 Cicero Acad. Pr. II 101. Neque nos (scil. Academici) contra sensus aliter dicimus ac Stoici, qui multa falsa esse dicunt longaque aliter se habere ac sensibus videantur.

78 Aët. Plac. IV 9, 4. Οἱ Στωϊκοὶ τὰς μὲν αἰσθήσεις ἀληθεῖς, τῶν 30 δὲ φαντασιῶν τὰς μὲν ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς.

79 Galenus de dignoscendis pulsibus I 5. Vol. VIII p. 793. πρῶτα γὰρ ἔστιν αἰσθητὰ ἐν τοῖς ἡμετέροις σώμασι τὰ παθήματα, δεύτερα δὲ τὰ τούτων ποιητικὰ ἐκτὸς ὑποκείμενα.

80 Sextus adv. math. IX 352. τοιούτων δὲ ἠπορημένων κατὰ τὸν 35 τόπον εἰώθασιν οἱ δογματικοὶ — λέγειν ὅτι τὸ μὲν ἐκτὸς ὑποκείμενον καὶ αἰσθητὸν οὔτε ὅλον ἐστὶν οὔτε μέρος, ἡμεῖς δὲ ἐσμεν οἱ ἐκείνου τό τε ὅλον καὶ τὸ μέρος ἐπικατηγοροῦντες. ἦν γὰρ τὸ ὅλον τῶν πρὸς τι· ὡς γὰρ πρὸς τὰ μέρη ἐνοεῖτο τὸ ὅλον· καὶ πάλιν τὰ μέρη τῶν πρὸς τι· ὡς γὰρ πρὸς τὸ ὅλον νοεῖται τὰ μέρη· τὰ δὲ πρὸς τι ἐν συμνημονεύσει ἐστὶν ἡμετέρα, ἢ δὲ 40 ἡμετέρα συμνημονεύσεις ἐστὶν ἐν ἡμῖν. τὸ οὖν ὅλον καὶ τὸ μέρος ἐστὶν ἐν ἡμῖν. τὸ δὲ ἐκτὸς ὑποκείμενον αἰσθητὸν οὔτε ὅλον ἐστὶν οὔτε μέρος, ἀλλὰ πρᾶγμα οὗ ἡμεῖς ἐπικατηγοροῦμεν τὴν ἡμῶν αὐτῶν συμνη- μόνουσιν.

5 αἰσθητικῆ-φαντασίᾳ scripsi, αἰσθητικῆ φαντασία libri. 19 δὲ ἔστι scripsi, δὲ καὶ ed. 23 verba sunt Hippocratis, quae explicare studet Galenus; sententia, quam Simiae Stoico tribuit, Stoicorum communis est. 26 αἰσθησις vocabulum a Sexto patet ita hic usurpari ut non κατάληψιν significet, sed ἐνέρ- 40 γειαν τοῦ αἰσθητηρίου. Cf. n. 71.

81 Aëti Plac. IV 9, 13. Χρύσιππος τὸ μὲν γενικὸν ἢδὺ νοητόν, τὸ δὲ εἰδικὸν καὶ προσπίπτον ἤδη αἰσθητόν.

§ 3. Περὶ ἐννοημάτων.

Cf. Vol. I n. 65.

5 82 Quae secuntur fragmenta ad Chrysippi doctrinam accommodata esse probabile duco. Is enim κριτήρια ἀπολείπει αἰσθησιν καὶ πρόληψιν (n. 105), is moralia placita eo commendat, quod τῶν ἐμφύτων ἄπτονται προλήψεων (III n. 69); idem dixit τὸ γενικὸν ἢδὺ νοητόν (81) et ἐμπειρίας vocabulo saepius usus est, ut in finis bonorum definitione: ζῆν κατ' ἐμπειρίαν τῶν φύσει συμβαινόντων (III n. 4).

83 Aëti Plac. IV 11. Πῶς γίνεται ἡ αἰσθησις καὶ ἡ ἐννοια καὶ ὁ κατὰ ἐνδιάθεσιν λόγος. Gal. 92.

Οἱ Στωϊκοὶ φασιν· ὅταν γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἔχει τὸ ἡγεμονικὸν μέρος τῆς ψυχῆς ὥσπερ χάριτην εὐεργον εἰς ἀπογραφὴν· εἰς τοῦτο μίαν ἐκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται. — Πρῶτος δὲ [ὁ] τῆς ἀναγραφῆς τρόπος ὁ διὰ τῶν αἰσθήσεων. αἰσθανόμενοι γὰρ τινος οἶον λευκοῦ, ἀπειθόντος αὐτοῦ μνήμην ἔχουσιν· ὅταν δὲ ὁμοειδεῖς πολλαὶ μνήμαι γίνονται, τότε φασὶν ἔχειν ἐμπειρίαν· ἐμπειρία γὰρ ἐστὶ τὸ τῶν ὁμοειδῶν φαντασιῶν πλήθος. — Τῶν δὲ ἐννοιῶν αἱ μὲν φυσικῶς γίνονται κατὰ τοὺς εἰρημέρους τρόπους καὶ ἀνεπιτεχνήτως, αἱ δὲ ἤδη δι' ἡμετέρας διδασκαλίας καὶ ἐπιμελείας· αὐταὶ μὲν οὖν ἐννοιαὶ καλοῦνται μόνον, ἐκείναι δὲ καὶ προλήψεις. — Ὁ δὲ λόγος, καθ' ὃν προσαγορευόμεθα λογικοὶ ἐκ τῶν προλήψεων συμπληροῦσθαι λέγεται κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα. ἔστι δ' ἐννόημα φάντασμα διανοίας λογικοῦ ζῴου· τὸ γὰρ φάντασμα ἐπειδὴν λογικῆ προσιπτή ψυχῆ, τότε ἐννόημα καλεῖται, ελληφὸς τοῦνομα παρὰ τοῦ νοῦ. — Διόπερ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις ὅσα προσπίπτει, φαντάσματα μόνον ἐστίν· ὅσα δὲ ἡμῖν καὶ τοῖς θεοῖς, ταῦτα καὶ φαντάσματα κατὰ γένος καὶ ἐννοήματα κατ' εἶδος· ὥσπερ τὰ δηνάγια καὶ οἱ στατήρες αὐτὰ μὲν καθ' αὐτὰ ὑπάρχει δηνάγια <καὶ> στατήρες· ἐὰν δὲ εἰς πλοίων δοθῇ μίσθωσιν, τρι-
30 καῦτα πρὸς τῷ δηνάγια εἶναι καὶ ναῦλα λέγεται.

84 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 52. ἡ δὲ κατάληψις γίνεται κατ' αὐτοὺς αἰσθήσει μὲν λευκῶν καὶ μελάνων καὶ τραχέων καὶ λείων, λόγῳ δὲ τῶν δι' ἀποδείξεως συναγομένων, ὥσπερ τοῦ θεοῦ εἶναι καὶ προνοεῖν τούτους.

35 85 Sextus adv. math. VIII 409. οἱ δὲ (scil. Stoici) καὶ δι' ὑποδειγμάτων πειρῶνται τὸ ἀξιούμενον παραμυθεῖσθαι (scil. ὅτι τὰ ἀσώματα οὐ ποιεῖ τι οὐδὲ φαντασιοῖ ἡμᾶς, ἀλλ' ἡμεῖς ἐσμεν οἱ ἐπ' ἐκείνοις φαντασιούμενοι cf. § 406). ὥσπερ γὰρ, φασίν, ὁ παιδοτριβῆς καὶ ὁ ὀπλομάχος ἔσθ' ὅτε μὲν λαβόμενος τῶν χειρῶν τοῦ παιδὸς ἠνθμιζέει καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις, ἔσθ' ὅτε δὲ ἄπωθεν ἐστὼς καὶ πῶς κινούμενος ἐν ἠνθμιῶν παρέχει ἑαυτὸν ἐκείνῳ πρὸς μίμησιν, οὕτω καὶ τῶν φαντασιῶν ἕνα μὲν οἶονεὶ ψαύοντα καὶ θιγγάνοντα τοῦ ἡγεμονικοῦ ποιεῖται τὴν ἐν τούτῳ τύ-

2 ἢδὺ coni. Petersen. 12 διάθεσιν libri, corr. Wytttenb. 14 ἐνεργὸν libri, corr. Diels. 15 ὁ seclusi 24 ἐννόημα Diels, νόημα libri. 25 τὸν νοῦν libri, corr. Diels. 26 οὐ libri, ὅσα Diels. — Cf. n. 61. 29 add. Diels. 32 αὐτῆς F. 33 τοῦ scripsi, τὸ libri.

πωσιν, ὁποῖόν ἐστι τὸ λευκὸν καὶ μέλαν καὶ κοινῶς τὸ σῶμα, ἕνια δὲ τοιαύτην ἔχει φύσιν, τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐπ' αὐτοῖς φαντασιουμένου καὶ οὐχ ὑπ' αὐτῶν, ὁποῖά ἐστι τὰ ἀσώματα λευκά.

86 Philo de provid. II § 58 (p. 85 Aucher). Quid tamen, quaeso, sit unquam species, nisi universalis alicuius comprehensio? Et intellectui quid occurrat universale aliud, quod deus prius non fecerit, menti inserens fecunditatem, quae optime est apta ad admovendum sibi singula, occurrentibus signis vel antea conceptis pro naturis inquirendis.

87 Diocles Magnes apud. Diog. Laërt. VII 52. τῶν—νοουμένων τὰ μὲν κατὰ περίπτωσιν ἐνοήθη, τὰ δὲ καθ' ὁμοιότητα, τὰ δὲ κατ' ἀναλογίαν, τὰ δὲ κατὰ μετάθεσιν, τὰ δὲ κατὰ σύνθεσιν, τὰ δὲ κατ' ἐναντίωσιν. κατὰ περίπτωσιν μὲν οὖν ἐνοήθη τὰ αἰσθητά, καθ' ὁμοιότητα δὲ [τὰ] ἀπότινος παρακειμένου, ὡς Σωκράτης ἀπὸ τῆς εἰκότος, κατ' ἀναλογίαν δὲ αὐξητικῶς μὲν, ὡς ὁ Τιτυδὸς καὶ Κύκλωψ, μειωτικῶς δέ, ὡς ὁ Πηνυμαῖος. καὶ τὸ κέντρον δὲ τῆς γῆς κατ' ἀναλογίαν ἐνοήθη ἀπὸ τῶν μικροτέρων σφαι-
15 ρῶν. κατὰ μετάθεσιν δὲ οἷον ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τοῦ στήθους· κατὰ σύνθεσιν δὲ ἐνοήθη Ἴπποκένταυρος· καὶ κατ' ἐναντίωσιν θάνατος.

νοεῖται δὲ καὶ κατὰ μετάβασιν τινα, ὡς τὰ λευκὰ καὶ ὁ τόπος. φυσικῶς δὲ νοεῖται δίκαιόν τι καὶ ἀγαθόν· καὶ κατὰ στέρησιν, οἷον ἄχειρ.
— Cf. III n. 72.

88 Sextus adv. math. VIII 56. πᾶσα γὰρ νόησις ἀπὸ αἰσθήσεως γίνεται ἢ οὐ χωρὶς αἰσθήσεως, καὶ ἢ ἀπὸ περιπτώσεως ἢ οὐκ ἄνευ περιπτώσεως. ὅθεν οὐδὲ τὰς λεγομένας ψευδεῖς φαντασίας, οἷον τὰς καθ' ἕπνουσ ἢ τὰς κατὰ μανίαν, εὐρήσομεν ἀπηρημένας τῶν διὰ τῆς αἰσθήσεως κατὰ περίπτωσιν ἡμῖν ἐγνωσμένων. — καὶ καθόλου οὐδὲν ἐστὶν εὐρεῖν
25 κατ' ἐπίνοιαν ὃ μὴ ἔχει τις αὐτῷ κατὰ περίπτωσιν ἐγνωσμένον. τοῦτο γὰρ ἢ καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐν περιπτώσει πεφηνότων ληφθήσεται ἢ κατὰ παραύξησιν ἢ κατὰ μείωσιν ἢ κατ' ἐπισύνθεσιν (sequuntur exempla) cf. id. IX 393—395.

89 Galenus defin. medicae 126 Vol. XIX p. 381 K. ἐπίνοιά ἐστιν ἐνα-
30 ποκειμένη νόησις· νόησις δὲ λογικὴ φαντασία.

§ 4. Κατάληψις, ἐπιστήμη, τέχνη.

Cf. Vol. I n. 66—73. 490.

90 Sextus adv. math. VII 151. τρία γὰρ εἶναι φασιν ἐκεῖνοι (Stoici ab Arcesilao impugnati i. e. Zeno et Cleanthes) τὰ συζυγοῦντα ἀλλήλοις,
35 ἐπιστήμην καὶ δόξαν καὶ τὴν ἐν μεθορίᾳ τούτων τεταγμένην κατάληψιν, ὧν ἐπιστήμην μὲν εἶναι τὴν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν καὶ ἀμετάθετον ὑπὸ λόγον κατάληψιν, δόξαν δὲ τὴν ἀσθενῆ καὶ ψευδῆ συγκατάθεσιν, κατάληψιν δὲ τὴν μεταξὺ τούτων, ἣτις ἐστὶ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσις· καταληπτικὴ δὲ φαντασία κατὰ τούτους ἐτύγγαεν ἢ ἀληθῆς καὶ τοιαύτη οἷα οὐκ ἂν γένοιτο
40 ψευδῆς. ὧν τὴν μὲν ἐπιστήμην ἐν μόνοις ὑφίστασθαι λέγουσι τοῖς

1 κατὰ περίπτωσιν hoc dicitur n. 87. 8 antea conceptis] προλήψεις in graeco videtur fuisse. 11 τὰ δὲ κατὰ μετάθεσιν om. BPL. 12 οὖν om. F. || τὰ ἀπὸ BPF, τὰ ex antecedente τὰ αἰσθητὰ interpolatum. 14 ὡς om. BP. 16 δὲ οὖν οἱ B. 18 καὶ om. B. || λευκὰ om. B in lacuna. 28 A Stoicis Scepticos haec mutuari praeter cetera probat Diocles ap. Diog. Laërt. VII 52.

σοφοῖς, τὴν δὲ δόξαν ἐν μόνοις τοῖς φαύλοις, τὴν δὲ κατάληψιν κοινήν ἀμφοτέρων εἶναι καὶ ταύτην κριτήριον ἀληθείας καθεστάναι.

91 Sextus adv. math. VIII 396. ἐπεὶ καὶ οἱ Στωϊκοὶ μάλιστα δο-
5 κοῦσιν ἐξηκριβωκέναι τοὺς ἀποδεικτικούς τρόπους, φέρε καὶ πρὸς τούτους ὀλίγα διεξέλθωμεν. — 397. ἔστι μὲν οὖν ἡ κατάληψις, ὡς ἔστι παρ' αὐτῶν ἀκούειν, καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσις, ἣτις διπλοῦν ἔοικεν εἶναι πρᾶγμα, καὶ τὸ μὲν τι ἔχειν ἀκούσιον, τὸ δὲ ἐκούσιον καὶ ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ κρίσει κειμενον. τὸ μὲν γὰρ φαντασιωθῆναι ἀβούλητον ἦν· καὶ
10 οὐκ ἐπὶ τῷ πάσχοντι ἔκειτο ἀλλ' ἐπὶ τῷ φαντασιῶντι τὸ οὕτως διατεθῆναι, οἷον λευκαντικῶς λευκοῦ ὑποπεσόντος χρώματος ἢ γλυκαντικῶς γλυκέος τῇ γεύσει προσαχθέντος· τὸ δὲ συγκαταθέσθαι τούτῳ τῷ κινήματι ἔκειτο ἐπὶ τῷ παραδεχομένῳ τὴν φαντασίαν.

92 Cicero Acad. Pr. II 119. Quaecumque vero sententiam proba-
15 verit (scil. sapiens), eam sic animo comprehensam habebit ut ea, quae sensibus, nec magis adprobabit nunc lucere, quam, quoniam Stoicus est, hunc mundum esse sapientem, habere mentem, quae et se et ipsum fabricata sit et omnia moderetur, moveat, regat. Erit ei persuasum etiam solem, lunam, stellas omnes, terram, mare deos esse, quod quaedam ani-
20 malis intelligentia per omnia ea permanet et transeat; fore tamen aliquando, ut omnis hic mundus ardore deflagret.

93 Galenus defin. medicae 7. Vol. XIX p. 350. ἐπιστήμη ἐστὶ κατάληψις ἀσφαλῆς καὶ ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγον. δυνατὸν δὲ καὶ οὕτως ὀρίσασθαι· ἐπιστήμη ἐστὶν ἕξις ἀμετάπτωτος ἐν φαντασιῶν δόξαν ἀμέμπτως ὑπὸ λόγον
25 παρεχομένη, 8. τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. ἢ οὕτως· τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων ἐφ' ἓν τέλος τὴν ἀναφορὰν ἐχόντων.

94 Scholia in Dionys. Thrac. p. 649 Bekker Anecd. Gr. II. Οἱ δὲ Στωϊκοὶ λέγουσι· τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐμπειρίᾳ συγγεγυ-
30 νασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

95 Philo de congressu erud. gratia § 141 Vol. III p. 101, 5 Wendl. Τέχνης μὲν γὰρ ὅρος οὗτος· σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων, πρὸς τι τέλος εὐχρηστον (τοῦ εὐχρήστου διὰ τὰς καποτεχνίας ὑγιᾶς προστι-
35 θεμένου). Ἐπιστήμης δὲ· κατάληψις ἀσφαλῆς καὶ βέβαιος, ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγον. μουσικὴν μὲν οὖν καὶ γραμματικὴν καὶ τὰς συγγενεῖς καλοῦμεν τέχνας — — φιλοσοφίαν δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιστήμας καὶ τοὺς ἐχον-
τας αὐτὰς ἐπιστήμονας. φρόνιμοι γὰρ εἰσι καὶ σώφρονες καὶ φιλόσοφοι, ὧν οὐδὲ εἷς ἐν τοῖς τῆς διαπεπονημένης ἐπιστήμης σφάλλεται δόγμασι, καθάπερ οἱ προειρημένοι ἐν τοῖς τῶν μέσων τεχνῶν θεωρήμασι.

96 Sextus Pyrrh. Hypot. III 188. πάλιν οἱ Στωϊκοὶ περὶ ψυχὴν ἀγαθὰ φασιν εἶναι τέχνας τινὰς τὰς ἀρετὰς· τέχνην δὲ εἶναι φασὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων, τὰς δὲ καταλήψεις γίνεσθαι περὶ τὸ ἡγε-
40 μονικόν. Πῶς οὖν ἐν τῷ ἡγεμονικῷ, πνεύματι κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντι, ἐναπόθεσις γίγνεται καταλήψεων καὶ ἀθροισμὸς τοσούτων ὡς γενέσθαι τέχνην,

6 κατάληψις scripsi, ἀπόδειξις libri. 16 num libri, corr. Cratander.

20 permeet cod. AB. 24 videntur haec corrupta; fortasse fuit: ἕξις ἀμετάπτω-
τος ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἢ ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγον παρεχομένη. || ἐγγεγυμνα-
σμένων bis ed. 32 συγγεγυμνασμένων Wendl., ἐγγεγυμνασμένων codd.

οὐχ οἷόν τε ἐννοῆσαι, τῆς ἐπιγιννομένης τυπώσεως ἀεὶ τὴν πρὸ αὐτῆς ἀπαλειψούσης, ἐπεὶ χυτὸν τέ ἐστὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἐξ ὕλου κινεῖσθαι λέγεται καθ' ἐκάστην τύπωσιν.

97 Sextus adv. math. XI 182. τέχνη γάρ ἐστι σύστημα ἐκ καταλήψεων, καὶ κατάληψις ἐστὶ καταληπτικῆς φαντασίας συγκατάθεσις. ⁵

ibid. 183. πρὸς τούτοις ἡ καταληπτικὴ φαντασία κρίνεται κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς, ὅτι καταληπτικὴ ἐστὶ τῷ ἀπὸ ὑπάρχοντος γενέσθαι καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγμένως καὶ ἐναπεσφραγισμένως· τὸ θ' ὑπάρχον δοκιμάζεται, ὅτι ὑπάρχον ἐστίν, ἐκ τοῦ καταληπτικῆν κινεῖν φαντασίαν. cf. Pyrrh. Hypot. III 242. ¹⁰

98 Ps. Galeni Prognostica ex mathem. scientia 1 Vol. XIX p. 529 K. Περὶ μὲν τοῦ ὑπαρκτῆν εἶναι τὴν μαθηματικὴν ἐπιστήμην ἤρκει καὶ ἡ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων, ἀνδρῶν καὶ λόγους διεκπεποιημένων καὶ τὸν βίον ὁποῖός ἐστι παραστησάντων δόξα.

99 Philo de congressu erud. gratia § 146 Vol. III p. 102, 15 Wendl. ¹⁵ Κατοῦ' οὐδὲ τοῦτό τις ἀγνοεῖ, ὅτι πάσαις ταῖς κατὰ μέρος (scil. ἐπιστήμας) τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ σπέρματα, ἐξ ὧν ἀναβλαστεῖν ἔδοξε τὰ θεωρήματα, φιλοσοφία δεδωρόθηται. Ἰσόπλευρα γὰρ καὶ σκαληνά, κύκλους τε καὶ πολυγώνια καὶ τὰ ἄλλα σχήματα γεωμετρία προσεξεύρε· σημείου δὲ καὶ γραμμῆς καὶ ἐπιφανείας καὶ στερεοῦ φύσιν, ἃ δὴ ὄλξαι καὶ θεμέλιοι τῶν λεχθέντων εἰσίν, ²⁰ οὐκέτι γεωμετρία. Πόθεν γὰρ αὐτῇ λέγειν ὀριζομένη, ὅτι σημεῖον μὲν ἐστίν, οὐ μέρος οὐδέν, γραμμῆ δὲ μῆκος ἀπλατές, ἐπιφάνεια δὲ ὁ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει, στερεὸν δὲ ὁ τὰς τρεῖς ἔχει διαστάσεις, μῆκος, πλάτος, βάθος; Ταῦτα γὰρ ἀνάκειται φιλοσοφία, καὶ ἡ περὶ ὕρων πραγματεία πᾶσα τῷ φιλοσόφῳ. — Τὸ γε μὴν γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν γραμματικῆς τῆς ἀτε- ²⁵ λειότερας ἐπάγγελμα, ἣν παρατρέποντές τινες γραμματικῆν καλοῦσιν· τῆς δὲ τελειότερας ἀνάπτυξις τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσιν. Ἐπειδὴν οὖν περὶ τῶν τοῦ λόγον διεξέρχωνται μερῶν, τότε οὐ τὰ φιλοσοφίας εὐρήματα παρασπῶνται τε καὶ παρεργολαβοῦσι; ταύτης γὰρ ἴδιον ἐξετάζειν, τί σύνδεσμος, τί ὄνομα, τί ῥῆμα, τί κοινὸν ὄνομα, τί ἴδιον, τί ἑλλιπὲς ἐν λόγῳ, ³⁰ τί πλήρες, τί ἀποφαντόν, τί ἐρώτημα, τί πύσμα, τί περιεκτικόν, τί εὐκτικόν, τί ἀρατικόν. τὰς γὰρ περὶ αὐτοτελῶν καὶ ἀξιωματῶν καὶ κατηγορημάτων πραγματείας ἥδ' ἐστὶν ἡ συνθεῖσα· ἡμίφωνον δὲ ἡ φωνῆεν ἢ παντελῶς ἄφωνον στοιχεῖον ἰδεῖν καὶ πῶς ἕκαστον τούτων εἴωθε λέγεσθαι, καὶ πᾶσα ἡ περὶ φωνῆς καὶ στοιχείων καὶ τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἰδέα, οὐ φιλοσοφία ³⁵ πεπύνηται καὶ κατήνυσται; (l. 31 expecto: προστακτικόν pro περιεκτικόν)

100 Plutarchus quomodo adol. poët. aud. debeat p. 34b. Τὴν δ' ἐπὶ πλέον τῶν λεγομένων χρῆσιν ὑπέδειξεν ὀρθῶς ὁ Χρῦσιππος, ὅτι δὲ μετὰγειν καὶ διαβιβάζειν ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρήσιμον. ὃ τε γὰρ Ἡσιόδος εἰπὼν (Op. et D. 348) ⁴⁰

‘οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη’

καὶ περὶ κυνὸς ταῦτό καὶ περὶ ὄνου λέγει καὶ περὶ πάντων ὁμοίως τῶν ἀπολέσθαι δαναμένων. Καὶ πάλιν τοῦ Εὐριπίδου λέγοντος (inc.

18 πολύγωνα H¹GF. 21 αὐτῇ λέγει ὀριζομένη Turn. 32 εὐκτικόν, τί ἀρατικόν Wendl., εὐκτικόν M, ἀρατικόν A, εἰ τι κακὸν ἄρα GF.

fab. fr. 950 N)

‘τίς δ’ ἐστὶ δούλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὢν’;
ὕπακουστέον ὅτι καὶ περὶ πόνου καὶ νόσου ταῦτόν εἶρηκεν.

101 Plutarchus quomodo adol. poët. aud. debeat p. 31E. δεῖ δὲ
μηδὲ τῶν ὀνομάτων ἀμελῶς ἀκούειν, ἀλλὰ τὴν μὲν Κλεάνθους
παιδιὰν παραιτεῖσθαι· κατειρωνεύεται γὰρ ἔστιν ὅτε προσποιούμενος
ἐξηγεῖσθαι τὸ

‘Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων’ (Γ 320)

καὶ τὸ

10 ‘Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε’ (Π 233)

κελεύων ἀναγινώσκειν ὑφ’ ἑν, ὡς τὸν ἐκ τῆς γῆς ἀναδυμιώμενον
ἄερα διὰ τὴν ἀνάδοσιν ἀναδωδωναίον ὄντα. καὶ Χρύσιππος δὲ
πολλαχοῦ γλίσχρος ἐστίν, οὐ παύων ἀλλ’ εὐρησιλογῶν ἀπιθάνως, καὶ
παραβιαζόμενος ‘ἐθροῦπα Κρονίδην’ εἶναι τὸν δεινὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι
15 καὶ διαβεβηκότα τῇ δυνάμει τοῦ λόγου.

§ 5. Περὶ ζητήσεως.

Scriptis Chrysippus περὶ ζητήσεως duo volumina cf. n. 13 v.

102 Clemens Al. Strom. VI 14 p. 801 Pott. ἔστιν δὲ ἡ μὲν ζήτησις
ὁρμὴ ἐπὶ τὸ καταλαβεῖν διὰ τινων σημείων ἀνευρίσκουσα τὸ ὑποκείμενον· ἡ
20 εὐρεσις δὲ πέρας καὶ ἀνάπανσις ζητήσεως ἐν καταλήψει γενομένης.

103 Cicero Acad. Pr. II 26. (i. e. Antiochus contra ἀκαταληψίαν dis-
putans). Quid quod, si ista vera sunt, ratio omnis tollitur, quasi quae-
dam lux lumenque vitae! — nam quaerendi initium ratio attulit, quae
25 perfecit virtutem, cum esset ipsa ratio confirmata quaerendo. quaestio
autem est adpetitio cognitionis, quaestionisque finis inventio. at
nemo invenit falsa, nec ea quae incerta permanent, inventa esse possunt,
sed cum ea, quae quasi involuta fuerunt, aperta sunt, tum inventa dicun-
tur. sic et initium quaerendi et exitus percipiendi et comprehendendi
<facultate> tenetur.

30 104 Plutarchus apud Olympiodorum in Plat. Phaedon. p. 125, 7 ed.
Finckh. Ὅτι ἄπορον ὄντως εἰ οἰόντε ζητεῖν καὶ εὐρίσκειν, ὡς ἐν Μέ-
νωνι (p. 80E) προβέβληται· οὔτε γὰρ ἂ ἴσμεν· μάταιον γάρ· οὔτε ἂ μὴ
ἴσμεν· κἂν γὰρ περιπέσωμεν αὐτοῖς, ἀγνοοῦμεν, ὡς τοῖς τυχοῦσιν. —
οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς τὰς φυσικὰς ἐννοίας αἰτιῶνται· εἰ μὲν δὴ δυ-
35 νάμει, τὸ αὐτὸ ἐροῦμεν· εἰ δὲ ἐνεργεῖα, διὰ τί ζητοῦμεν ἂ ἴσμεν; εἰ δὲ ἀπὸ
τούτων ἄλλα ἀγνοούμενα, πῶς ἄπερ οὐκ ἴσμεν.

3 τὰ τὰ libri, corr. Herch. Hoc et quod sequitur fragmentum Chrysippi hic
collocavi, quia ad artem poëtas explicandi i. e. grammaticam pertinent, eiusque
artis cum philosophia necessitudinem. Referenda sunt ad libros: περὶ τοῦ πῶς
δεῖ τῶν ποιημάτων ἀκούειν β'. 5 Cf. I n. 535 (Cleanthes) II n. 1062. 23 dux
Bentley. 29 facultate addidi. || tenetur Bentley, tenet libri. 31 ἄπορον
ὄντως Wyttenbachius, ἀπόρον ὄντος libri. 34 φυσικὰ ἐννοιαὶ apud Chrysip-
pum eadem sunt quae προλήψεις.

§ 6. Περὶ κριτηρίων.

Qualis sit norma iudicii. Esse normam iudicii contra Scepticos defenditur.

105 Diogenes Laërt. VII 54. κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας φασὶ τυγχάνειν τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν, τουτέστι τὴν ἀπὸ ὑπάρχοντος, καθάφησι Χρῦσιππος ἐν τῇ β' τῶν Φυσικῶν καὶ Ἀντίπατρος καὶ Ἀπολλόδωρος. ὁ μὲν γὰρ Βόηθος κριτήρια πλείονα ἀπολείπει, νοῦν καὶ αἰσθησιν καὶ ὄρεξιν καὶ ἐπιστήμην· ὁ δὲ Χρῦσιππος διαφερόμενος πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ λόγον κριτηρία φησιν εἶναι αἰσθησιν καὶ πρόληψιν.

106 Augustinus de civ. dei VIII 7. qui posuerunt iudicium veritatis in sensibus corporis eorumque — regulis — omnia quae discuntur metienda esse censuerunt, ut Epicurei et quicumque alii tales, ut etiam ipsi Stoici, qui cum vehementer amaverint sollertiam disputandi, quam dialecticam nominant, a corporis sensibus eam ducendam putarunt, hinc asseverantes animum concipere notiones, quas appellant ἐννοίας, earum rerum scilicet quas definiendo explicant; hinc propagari atque coniecti totam discendi docendique rationem.

107 Sextus adv. math. VII 35. πάρεστι μέντοι καὶ τὸ λογικὸν τοῦτο (scil. κριτήριον) ὑποδιαιεῖσθαι, λέγοντας τὸ μὲν τι εἶναι κριτήριον ὡς ὕφ' οὐδ', τὸ δὲ ὡς δι' οὐδ', τὸ δὲ ὡς προσβολὴ καὶ σχέσις. ὕφ' οὐδ' μὲν ὡς ἄνθρωπος, δι' οὐδ' δὲ ὡς αἰσθησις, τὸ δὲ τρίτον ὡς ἡ προσβολὴ τῆς φαντασίας. 37. καὶ εἶκοι τῷ μὲν ζυγοστάτῃ ἢ τέκτονι ὁ ἄνθρωπος, ὕφ' οὐδ' γίνετα ἢ κρίσις, τῷ δὲ ζυγῷ καὶ κανόνι ἢ αἰσθησις καὶ ἡ διάνοια, δι' ἧς γίνετα τὰ τῆς κρίσεως, τῇ δὲ σχέσει τῶν προειρημένων ὀργάνων ἢ προσβολὴ τῆς φαντασίας, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐπιβάλλεται κρίνειν.

108 Origenes contra Celsum VII 37 Vol. II p. 187, 22 Kō. (p. 720 Del.) dicit Celsum δογματίζειν παραπλησίως τοῖς ἀναίροῦσι νοητὰς οὐσίας Στωϊκοῖς περὶ τοῦ αἰσθήσεσιν καταλαμβάνεσθαι τὰ καταλαμβάνόμενα καὶ πᾶσαν κατάληψιν ἡρτῆσθαι τῶν αἰσθήσεων.

109 Plutarchus de Stoic. repugn. cp. 10 p. 1036c. Ἐπὶ δὲ τοῖς κατὰ Συνηθείας ἐκδοθεῖσιν οὕτω κομῶσιν καὶ μεγαληγοροῦσιν, ὥστε τοὺς πάντων ὁμοῦ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν λόγους εἰς ταῦτ' ἀσφραγίσαντες, οὐκ ἀξιόους εἶναι παραβαλεῖν οἷς Χρῦσιππος ἔγραψεν εἰς διαβολὴν τῶν αἰσθήσεων — ἐκεῖνο δ' ἀληθές, ὅτι βουληθεὶς αὐθις συνειπεῖν τῇ Συνηθείᾳ καὶ ταῖς αἰσθήσεσιν, ἐνδεέστερος γέγονεν ἑαυτοῦ, καὶ τὸ σύνταγμα τοῦ συντάγματος μαλακώτερον. — p. 1036e. Ἡδέως ἂν οὖν πνθοίμην τῶν Στωϊκῶν, εἰ τὰ Μεγαρικά

5 ἐν τῇ β' scripsi. — ἐν τῇ ιβ' P, ἐν τῇ ιβ' B, ἐν τῇ δυοδεκάτῃ F
6 πολλά F. || ἀπολίπειν οὖν B. 8 αὐτὸν BPF, αὐτὸν scribendum esse, certum est. || ἐν τῷ περὶ λόγον α F. 20 Haec Stoicis Sextum debere probabile est. 24 patet αἰσθησιν hic significare τὴν τῶν αἰσθητηρίων κατασκευήν. Cf. n. 71. 28 νοητῶν οὐσιῶν A, corr. Hoe. 29 αἰσθήσεσιν Jol. corr., αἰσθησιν A.

ἐρωτήματα δυναμικώτερα νομίζουσιν εἶναι τῶν ὑπὸ Χρυσίππου κατὰ τῆς Συνηθείας ἐν ἑξ βιβλίοις γεγραμμένων; p. 1037a. αὐτὸς δὲ τοσαῦτα βιβλία γράφων κατὰ τῆς Συνηθείας, οἷς, εἴτι ἀνεῦρες, προσέθηκας, ὑπερβαλέσθαι φιλοτιμούμενος τὸν Ἀρχεσίλαον — —
 5 οὐδὲ γὰρ ψιλοῖς χρῆται τοῖς κατὰ τῆς συνηθείας ἐπιχειρήμασι, ἀλλ' ὡσπερ ἐν δίκῃ μετὰ πάθους τινὸς συνεπιπάσχω, μωρολογεῖν τε πολ- λάκις λέγει καὶ κενοκοπεῖν.

Cicero Acad. Pr. II 87. *res iam universas profundam, de quibus volumina impleta sunt non a nostris solum, sed etiam a Chry-*
 10 *sippo — de quo queri solent Stoici, dum studiosè omnia conquiesierit contra sensus et perspicuitatem contraque omnem consuetudinem contraque rationem, ipsum sibi respondentem inferiorem fuisse: itaque ab eo armatum esse Carneadem.*

idem Acad. Pr. II 75. *Atqui habebam molestos vobis, sed minutos,*
 15 *Stilponem, Diodorum, Aleximum, quorum sunt contorta et aculeata quaedam σοφίσματα — sic enim appellantur fallaces conclusiunculae. Sed quid eos colligam, cum habeam Chrysippum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum? Quam multa ille contra sensus, quam multa contra omnia, quae in consuetudine probantur. At dissolvit idem. Mihi quidem*
 20 *non videtur: sed dissolverit sane. Certe tam multa non collegisset, quae nos fallerent probabilitate magna, nisi videret iis resisti non facile posse.*

110 Cicero Acad. Pr. II 67. Sed illud primum, sapientem, si assensus esset, etiam opinaturum, falsum esse et Stoici dicunt et eorum ad- stipulator Antiochus: posse enim eum falsa a veris et quae non
 25 possint percipi ab iis quae possint distinguere.

111 Cicero Acad. Pr. II 26 (i. e. Antiochus contra ἀκαταληψίαν dis- putans). Argumenti conclusio, quae est Graece ἀπόδειξις, ita definitur: ratio, quae ex rebus perceptis ad id, quod non percipiebatur, adducit. 27. quodsi omnia visa eius modi essent, qualia isti dicunt, ut
 30 ea vel falsa esse possent, neque ea posset ulla ratio discernere, quo modo quemquam aut conclusisse aliquid aut invenisse diceremus aut quae esset conclusi argumenti fides?

112 Plutarchus de comm. not. cp. 36 p. 1077c. ἀκοῦσαι τοίνυν ἔστιν αὐτῶν καὶ γράμμασιν ἐντυχεῖν πολλοῖς πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς διαφορο-
 35 μένων καὶ βοῶντων, ὡς πάντα πράγματα συγγέουσι ταῖς ἀπαρραλλοξίαις, ἐπὶ δεῖν οὐσίῳν ἓνα ποιὸν εἶναι βιαζόμενοι· καίτοι τοῦτο μὲν οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνθρώπων οὐ διανοεῖται καὶ τὸναντίον οἶται θανμαστὸν εἶναι καὶ παράδοξον, εἰ μήτε φάττα φάττη μήτε μελίττη μέλιττα μήτε πυρῶ πυρὸς ἢ σὺκφ τὸ τοῦ λόγου σὺκον ἐν τῷ παντὶ χρόνῳ γέγονεν ἀπαράλλακτον.

40 113 Cicero Acad. Pr. II 85. Stoicum est quidem nec admodum cre-

3 εἴτι ἀνεῦρες Turnebus, τι ἀνεῦρες vel τινὰ νεῦρα libri.

libri, corr. Lambin. 19 addissolvit libri, corr. Davisius. 22 primum: scil. in conclusione Arcesilai. 31 dicemus libri optimi. 40 Stoicum sed est libri.

dibile „nullum esse pilum omnibus rebus talem, qualis sit pilus alius, nullum granum“.

114 Cicero Acad. Pr. II 54. cur id potius contenditis, quod rerum natura non patitur, ut non <in> suo quidque genere sit tale, quale est, nec sit in duobus aut pluribus nulla re differens ulla communitas? *ibid.* 56 5 quod dilucide docetur a politioribus physicis, singularum rerum singulas proprietates esse.

115 Cicero Acad. Pr. II 37 (i. e. Antiochus contra ἀκαταληψίαν disputans). nunc de adsensione atque adprobatione, quam Graeci συγκατάθεσιν vocant, pauca dicemus. — — nam cum vim, quae esset in sensibus, 10 explicabamus, simul illud aperiebatur, comprehendi multa et percipi sensibus, quod fieri sine adsensione non potest. deinde cum inter inanimem et animal hoc maxime intersit, quod animal agit aliquid (nihil enim agens ne cogitari quidem potest quale sit), aut ei sensus adimendus est aut ea, quae est in nostra potestate sita, reddenda assensio. — 38 15 sed haec etiam sequuntur, nec memoriam sine adsensione posse constare nec notitias rerum nec artes; idque quod maximum est, ut sit aliquid in nostra potestate, in eo, qui rei nulli adsentietur, non erit. Ubi igitur virtus, si nihil situm est in ipsis nobis?

116 Cicero Acad. Pr. II 24 (i. e. Antiochus contra ἀκαταληψίαν disputans). Atque etiam illud perspicuum est, constitui necesse esse initium, quod sapientia, cum quid agere incipiat sequatur, idque initium esse naturae accommodatum. Nam aliter adpetitio (eam enim volumus esse ὁρμήν), qua ad agendum impellimur et id adpetimus, quod est visum, moveri non potest. illud autem, quod movet, prius oportet videri 25 eique credi; quod fieri non potest, si id, quod visum erit, discerni non poterit a falso. quomodo autem moveri animus ad adpetendum potest, si id, quod videtur, non percipitur accommodatumne naturae sit an alienum?

Itemque si, quid officii sui sit, non occurrit animo, nihil unquam 30 omnino aget, ad nullam rem unquam impelletur, nunquam movebitur. Quodsi aliquid aliquando acturus est, necesse est id ei verum, quod occurrit videri.

117 Cicero Acad. Pr. II 23 (i. e. Antiochus). Maxime vero virtutum cognitio confirmat percipi et comprehendi multa posse. in 35 quibus solis inesse etiam scientiam dicimus, quam nos non comprehensionem modo rerum, sed eam stabilem quoque et immutabilem esse censemus, itemque sapientiam, artem vivendi, quae ipsa ex sese habeat constantiam. Ea autem constantia si nihil habeat percepti et cogniti, quaero unde nata sit aut quo modo. 40

118 Sextus adv. math. VII 440. ἀλλ' εἰώθασιν ἀνθυποφέροντες οἱ δογματικοὶ ζητεῖν πῶς ποτε καὶ ὁ σκεπτικὸς τὸ μηδὲν εἶναι κριτήριον ἀποφαίνεται ἥτοι γὰρ ἀκρίτως τοῦτο λέγει ἢ μετὰ κριτηρίου καὶ εἰ μὲν ἀκρίτως,

4 in add. Lambin. 5 nulla Lambin. 7 singularum rerum singulas proprietates = ἰδίως ποιά. 13 inter animum libri optimi. 36 eam scientiam quoque C. F. W. Müller. Ad scientiae definitionem cf n. 90sq. 37 etiam *idem*. || quoque *om. idem*. 38 sapientiam itemque *transp. idem*. || quae aptam ex sese *idem*.

ἄπιστος γενήσεται, εἰ δὲ μετὰ κριτηρίου, περιτραπήσεται καὶ λέγων μηδὲν εἶναι κριτήριο ὁμολογήσει εἰς τὴν τούτου παράστασιν κριτήριο παραλαμβάνειν.

πάλιν τε ἡμῶν συνερωτώντων „εἰ ἔστι κριτήριο, ἤτοι κέκριται ἢ ἀκριτόν ἐστι“ καὶ δυοῖν θάτερον συναγόντων ἤτοι τὴν εἰς ἄπειρον ἐκπτώσιν ἢ τὸ ἀτόπως ἑαυτοῦ τι κριτήριο εἶναι λέγεσθαι, ἀντιπαρεξάγοντές φασι μὴ ἄτοπον ὑπάρχειν τὸ ἑαυτοῦ τι κριτήριο ἀπολείπειν. καὶ γὰρ ἑαυτοῦ τὸ εὐθὺ καὶ ἄλλων ἐστὶ δοκιμαστικόν, καὶ ὁ ζυγὸς τῆς τε τῶν ἄλλων ἰσότητος καὶ τῆς ἰδίας σταθμητικὸς ὑπῆρχεν, καὶ τὸ φῶς οὐ μόνον τῶν ἄλλων ἀλλὰ καὶ ἑαυτοῦ ἐκκαλυπτικὸν φαίνεται, διόπερ καὶ τὸ κριτήριο δύναται καὶ ἄλλων καὶ ἑαυτοῦ κριτήριο καθεστάναι.

119 Sextus adv. math. XI 162. ὅθεν καὶ καταφρονεῖν ἀναγκαῖον τῶν εἰς ἀνευρηγίαν αὐτῶν (scil. τὸν σκεπτικόν) περικλείεσθαι νομιζόντων ἢ εἰς ἀπέμφρασιν· καὶ εἰς ἀνευρηγίαν μὲν ὅτι τοῦ βίου παντὸς ἐν αἰρέσει καὶ φυγαῖς ὄντος ὁ μῆτε αἰρούμενός τι μῆτε φεύγων δυνάμει τὸν βίον ἀρνεῖται καὶ τινος φυτοῦ τρόπον ἐπεῖχεν, εἰς ἀπέμφρασιν δὲ ὅτι ὑπὸ τυράνῳ ποτὲ γενόμενος καὶ τῶν ἀφθόνων τι ποιεῖν ἀναγκαζόμενος ἢ οὐχ ὑπομενεῖ τὸ προσταττόμενον ἀλλ' ἐκούσιον ἐλείπει θάνατον, ἢ φεύγων τὰς βασιάνους ποιήσει τὸ κελεύμενον, οὕτω τε οὐκέτι „ἀφυγῆς καὶ ἀναίρετος“ ἔσται κατὰ τὸν Πλωτα, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐλείπει, τοῦ δ' ἀποστήσεται ὅπερ ἦν τῶν μετὰ πείσματος κατεληφότων τὸ φευκτόν τι εἶναι καὶ αἰρετόν. ταῦτα δὲ λέγοντες οὐ συνιάσιν etc.

120 Galenus adv. Iulianum 5. Vol. XVIII A p. 268 K. εἰ μὴ τις τὴν διαφωνίαν ἰκανὸν οἶεται μάρτυρα εἶναι τῆς ἀγνοίας τοῦ δόγματος, ἐξαίφνης ἀπορητικὸς τις ἀντὶ Στωϊκοῦ γεγονώς. εἰ γὰρ δὴ τούτῳ πέπεισαι τῷ λόγῳ, φάσκοντι μηδὲν τῶν διαπεφωρημένων πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις εἰς γνώσιν ἀνθρώπινην ἀφικέσθαι δύνασθαι etc.

121 Clemens Al. Stromat. VIII 5 (II p. 923 Pott.). Πρὸς τοὺς Πυθωνεῖους. Εἰ <μὲν> φησιν ἢ ἐποχὴ βέβαιον εἶναι μηδὲν, δῆλον ὅτι ἀφ' ἑαυτῆς ἀρξάμενη πρῶτον ἀκυρώσει ἑαυτήν. ἢ τοῖσιν δίδωσιν ἀληθές τι εἶναι καὶ οὐ περὶ πάντων ἐφεκτέον, ἢ ἐνίσταται μηδὲν εἶναι ἀληθές λέγουσα καὶ δῆλον ὅτι οὐδ' αὐτῇ πρότερον ἀληθεύσει. ἤτοι γὰρ αὐτῇ ἀληθεύει ἢ οὐκ ἀληθεύει. ἀλλ' εἰ μὲν ἀληθεύει, δίδωσιν ἄκουσά τι εἶναι ἀληθές. εἰ δὲ μὴ ἀληθεύει, ἀληθῆ ἀπολείπει ἅπερ ἀνελεῖν ἐβούλετο. ἐν ᾧ γὰρ ψευδῆς δεικνύται ἢ ἀναιροῦσα ἐποχὴ, ἐν τούτῳ τὰ ἀναιρούμενα ἀληθῆ δεικνύται, ὡς ὁ ὄνειρος ὁ λέγων ψευδεῖς εἶναι πάντας τοὺς ὄνειρους. αὐτῆς γὰρ ἀναιρετικῆ οὔσα τῶν ἄλλων γίνεται κυρωτικῆ. καὶ ὅπως εἰ ἔστιν ἀληθής, ἀφ' ἑαυτῆς ποιήσεται τὴν ἀρχήν, οὐκ ἄλλον τινὸς οὔσα ἐποχὴ, ἀλλ' ἑαυτῆς πρῶτον. ἔπειτα εἰ καταλαμβάνει τις ὅτι ἀνθρώπος ἐστὶν ἢ ὅτι ἐπέχει, δῆλός ἐστι μὴ ἐπέχων. πῶς δ' ἂν καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν ἀμφισβήτησιν ἀφίκετο περὶ

6 ἑαυτοῦ τι Bk., αὐτοὺς τὸ libri. 7 ἑαυτοῦ Bk., ἐξ αὐτοῦ libri. || καὶ γὰρ ἑαυτοῦ τὸ Bk., τὸ γὰρ ἑαυτοῦ libri. || ζυγὸς Bk., λόγος libri. 10 Agnoscitur Chrysippus. Cf. n. 54. 12 Stoici haec sunt contra Pyrrboneos disputantis. 14 αἰρέσει Bk., αἰρέσει libri. 16 τρόπον libri, malim τόπον. 20 ὑπεληφότων con. Bk. 25 Scil. Stoici pugnabant contra Scepticorum argumenta e dissensione philosophorum ducta. 29 εἰ μὲν φησιν scripsi, εἴη φασὶν vulgo. 36 αὐτῆς Sylb., αὐτοῦ vulgo. 37 κυρωτικῆ vulgo. 39 καταλαμβάνει τις scripsi, καταλαμβάνεται vulgo. 40 ἐπέχων scripsi, ἐπέχειν vulgo.

πάντων ἐπέχων· πῶς δ' ἂν καὶ ἀπειρινετο πρὸς τὸ ἐρωτηθέν; περὶ γὰρ αὐτοῦ τούτου δηλὸς ἐστὶν οὐκ ἐπέχων· καὶ μὴν καὶ ἀποφαίνεται ὅτι ἐπέχει. ὃ καὶ εἰ δεῖ πειθόμενον αὐτοῖς περὶ πάντων ἐπέχειν, περὶ αὐτῆς πρότερον τῆς ἐποχῆς ἐφέξομεν, εἴτε πειστέον αὐτῇ εἴτε καὶ μή. ἔτι εἰ τοῦτο αὐτό ἐστὶ τὸ ἀληθές τὸ μὴ εἰδέναι τὸ ἀληθές, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀληθές τι παρ' ἐκείνου δίδοται. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ἀμφισβητήσιμον ἔρεϊ, τὸ ἀγνοεῖν τὰ ἀληθές, ἐν αὐτῷ τούτῳ δίδωσιν εἶναι τὸ ἀληθές γινώριμον, ἐν ᾧ τὴν περὶ αὐτοῦ ἐποχὴν φαίνεται μὴ βεβαιῶν. εἰ δὲ αἴρεσις ἐστὶ πρόσκλισις δογματῶν ἢ, ὥς τινες, πρόσκλισις δόγμασι πολλοῖς ἀκολουθίαν πρὸς ἄλλα καὶ τὰ φαινόμενα περιέχουσι, πρὸς τὸ εὖ ζῆν συντείνουσα· καὶ τὸ μὲν δόγμα 10 ἐστὶ κατάληψις τις λογικῆ· κατάληψις δὲ ἕξις καὶ συγκατάθεσις τῆς διανοίας (οὐκ ἂν εἴη αἴρεσις ἢ τῶν ἐφεκτικῶν. καίτοι) οὐ μόνον οἱ ἐφεκτικοί, ἀλλὰ καὶ πᾶς δογματικὸς ἐν τισὶν ἐπέχειν εἴωθεν, ἥτοι παρὰ γνώμης ἀσθένειαν ἢ παρὰ πραγμάτων ἀσάφειαν ἢ παρὰ τὴν τῶν λόγων ἰσοσθένειαν.

1 verba πῶς δ' ἂν—ἐπέχων e libro Paris. addit Potter in adnotatione.
2 καὶ scripsi, καὶ vulgo. 5 οὐδὲ] scribendum: εὐθύς. 10 περιέχουσι Potter
in adn., περιέχουσα vulgo. 12 verba οὐκ ἂν — καίτοι supplevi.

Caput II.
Dialectica.

122 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 62. *διαλεκτική δέ ἐστιν, ὡς φησι Ποσειδώνιος, ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδε-
5 τέρων· τυχάνει δὲ αὕτη, ὡς ὁ Χρύσιππος φησι, περὶ σημαίνοντα καὶ σημαίνόμενα.*

123 Sextus adv. math. XI 187. *καὶ αὐτοὶ δὲ (scil. Stoici) τὴν διαλεκ-
τικήν ἔφασαν ἐπιστήμην ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων.*

124 Alexander in Aristot. Top. p. 3 Ald. p. 1, 8 Wal. *ἡμᾶς δὲ καλῶς
10 ἔχει προειδέναι ὅτι τὸ τῆς διαλεκτικῆς ὄνομα οὐκ ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημαίνοντα
πάντες οἱ φιλόσοφοι φέρουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Στοᾶς ὀριζόμενοι τὴν
διαλεκτικὴν ἐπιστήμην τοῦ εὖ λέγειν, τὸ δὲ εὖ λέγειν ἐν τῷ τὰ ἀληθῆ
καὶ τὰ προσήκοντα λέγειν εἶναι τιθέμενοι, τοῦτο δὲ ἴδιον ἡγούμενοι τοῦ φι-
15 λосоφου κατὰ τῆς τελειοτάτης φιλοσοφίας φέρουσιν αὐτό· καὶ διὰ τοῦτο μό-
νος ὁ σοφὸς κατ' αὐτοὺς διαλεκτικός.*

125 Philodemus de rhetorica Vol. I 10 Sudhaus. *ἄξιόν τε ἐπιστῆσαι
| μήποτε οὐκ ἀπ(λ)θα(να) | λέγη(τ)ις ὡσπ(ερ) τὴν | διαλεκτικὴν τέ|χνην
ὑπάρχειν, οὐ(μ)ή(ν) | ἀπεργάζεσθαί τι κα|θ' ἑαυτήν, εἰ μὴ τοῖ(ς) | ἡθι-
κοῖς καὶ φ(ν)σικο(ῖς) | συνδεθείη λόγ(ο)ις, ὅ(ν) | τρόπον καὶ τῶ(ν) Στο-
20 κῶν ἔνιοι δι(έ)λαβον· οὕτω καὶ τὴν φητο|ρικὴν etc.*

126 Plutarchus de Stoic. repugn. ep. 24 p. 1045f. *Ἐν τῷ τρίτῳ
περὶ τῆς Διαλεκτικῆς ὑπειπὼν ὅτι „Πλάτων ἐσπούδασε περὶ
τὴν Διαλεκτικὴν καὶ Ἀριστοτέλης καὶ <οἱ> ἀπὸ τούτων ἄχρι
Πολέμωνος καὶ Στράτωνος, μάλιστα δὲ Σωκράτης“ καὶ ἐπιφω-
25 νήσας ὅτι „καὶ συνεξαμαρτάνειν ἄν τις ἐθελήσῃε τούτοις το-
κούτοις καὶ τοιούτοις οὖσιν“ ἐπιφέρει κατὰ λέξιν· „Εἰ μὲν γὰρ
ἐκ παρέργου περὶ αὐτῶν εἰρήκεσαν, τάχ' ἄν τις διέκυρε τὸν
τόπον τοῦτον· οὕτω δ' αὐτῶν ἐπιμελῶς εἰρηκότων ὡς ἐν
ταῖς μεγίσταις δυνάμεσι καὶ ἀναγκαιοτάταις αὐτῆς οὐσης, οὐ
30 πιθανὸν ἐπὶ τοσοῦτον διαμαρτάνειν αὐτοὺς ἐν τοῖς ὅλοις ὄν-
τας οἶους ὑπονοοῦμεν.“*

127 Plutarchus de Stoic. repugn. ep. 10 p. 1035f. *Τὸ πρὸς τὰ
ἐναντία διαλέγεσθαι καθόλου μὲν οὐ φησιν ἀποδοκιμάζειν, χρῆσθαι δὲ*

1 Catalogus logicorum Chrysippi librorum n. 13 habet *τόπον περὶ τὰ πρά-
γματα (= σημαίνόμενα) et τόπον περὶ τὰς λέξεις καὶ τὸν κατ' αὐτὰς λόγον (= ση-
μαίνοντα)*. Cf. Seneca ep. 89, 17. — verba ὡς ὁ Χρύσιππος φησι om. F.
23 οἱ add. Wil.

τούτω παραινεί μετ' εὐλαβείας, ὡς περ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, μὴ μετὰ συνηγορίας, ἀλλὰ διαλύοντας αὐτῶν τὸ πιθανόν „Τοῖς μὲν γὰρ ἐποχὴν ἄγουσι περὶ πάντων, ἐπιβάλλει, φησί, τοῦτο ποιεῖν, καὶ συνεργόν ἐστι πρὸς ὃ βούλονται· τοῖς δ' ἐπιστήμην ἐνεργαζομένοις, καθ' ἣν ὁμολογουμένως βιωσόμεθα, τὰ ἐναντία, 5 στοιχειοῦν καὶ καταστοιχίζειν τοὺς εἰσαγομένους ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· ἐφ' ὧν καιρός ἐστι μνησθῆναι καὶ τῶν ἐναντίων λόγων, διαλύοντας αὐτῶν τὸ πιθανόν, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις.“ Ταυτὶ γὰρ αὐταῖς λέξουσιν εἶρηκεν.

128 Plutarchus de Stoic. repugn. ep. 10 p. 1037b. Ἐν μὲν ταῖς 10 Φυσικαῖς Θέσεσι ταῦτα γέγραπεν· „Ἔσται δὲ καὶ καταλαμβάνοντάς τι, πρὸς τὰ ἐναντία ἐπιχειρεῖν, τὴν ἐνούσαν συνηγορίαν ποιουμένους· ποτὲ δ' οὐδέτερον καταλαμβάνοντας εἰς ἐκάτερον τὰ ὄντα λέγειν.“

129 Plutarchus de Stoic. repugn. ep. 10 p. 1037b. Ἐν δὲ τῷ 15 περὶ τῆς τοῦ Λόγου Χρήσεως εἰπὼν, ὡς οὐ δεῖ τῆ τοῦ λόγου δυνάμει πρὸς τὰ μὴ ἐπιβάλλοντα χρῆσθαι, καθάπερ οὐδὲ ὄπλοις, ταῦτ' ἐπέειρε· „Πρὸς μὲν γὰρ τὴν τῶν ἀληθῶν εὐρεσιν δεῖ χρῆσθαι αὐτῇ, καὶ πρὸς τὴν τούτων συγγένειαν, εἰς τάναντία δ' οὐ, πολ- 20 λῶν ποιούντων τοῦτο.“ πολλοὺς [δὲ] λέγων ἴσως τοὺς ἐπέχοντας.

130 Diogenes Laërt. VII 46. αὐτὴν δὲ τὴν διαλεκτικὴν ἀναγκαίαν εἶναι καὶ ἀρετὴν ἐν εἴδει περιέχουσαν ἀρετάς· τὴν τε ἀπροοπτικὴν ἐπιστήμην τοῦ ποτε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μὴ· τὴν τε ἀνεικαιότητα ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκός, ὥστε μὴ ἐνδιδόναι αὐτῷ· τὴν τε ἀνελεγχίαν ἰσχυρὸν ἐν λόγῳ, ὥστε μὴ ἀπάγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον· τὴν τε ἀματαιότητα 25 ἕξιν ἀναφέρουσαν τὰς φαντασίας ἐπὶ τὸν ὀρθὸν λόγον. αὐτὴν τε τὴν ἐπιστήμην φασὶν ἢ κατάληψιν ἀσφαλῆ ἢ ἕξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγον. οὐκ ἄνευ δὲ τῆς διαλεκτικῆς θεωρίας τὸν σοφὸν ἄπτωτον ἔσεσθαι ἐν λόγῳ· τὸ τε γὰρ ἀληθές καὶ τὸ ψεῦδος διαγινώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς καὶ τὸ πιθανὸν τὸ τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διενκρινεῖσθαι· χωρὶς 30 τε αὐτῆς οὐκ εἶναι ὁδῶ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. διατείνειν δὲ τὴν ἐν ταῖς ἀποφάνσεσι προπέτειαν καὶ ἐπὶ τὰ γινόμενα, ὥστε εἰς ἀποσίαν καὶ εἰκαιότητα τρέπεσθαι τοὺς ἀγνυμάστους ἔχοντας τὰς φαντασίας. οὐκ ἄλλως τε ὄξυν καὶ ἀγγίνον καὶ τὸ ὅλον δεινὸν ἐν λόγοις φανήσεσθαι τὸν σοφόν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ εἶναι ὀρθῶς διαλέγεσθαι καὶ διαλογίζεσθαι καὶ τοῦ αὐτοῦ 35 πρὸς τε τὰ προκειμένα διαλεχθῆναι καὶ πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι, ἄπερ ἐμπείρου διαλεκτικῆς ἀνδρός εἶναι.

Cf. VII 83. καὶ τοιοῦτοι μὲν ἐν τοῖς λογικοῖς οἱ Στωϊκοί, ἵνα μάλιστα κρατύνωσι διαλεκτικὸν μόνον εἶναι τὸν σοφόν. πάντα γὰρ τὰ

5 ἐναντία libri, δόγματα Re. ἀναγκαῖα Wy. vix necessarium. — Ad librum περὶ λόγον χρήσεως videtur hoc fragmentum pertinere. 20 δὲ del. Wil. 23 24 25 τε scripsi ter, δὲ libri. 27 ἐν φαντασιῶν πρὸς λέξιν F. 32 ἀποφάνσεσι scripsi, ἀποφάσεις libri. 36 προκειμένα B λεγόμενα F. || διαλεχθῆναι B. || ἀποκρίνεσθαι B. 37 ἐμπείρου καὶ F. 38 τὰ pro ἵνα B. 39 κρατύνων B. || μόνον ἀεὶ P μόνον ante ἀεὶ suppl. B² εἶναι ἀεὶ (om. μόνον) F. || τὰ om. P.

πράγματα διὰ τῆς ἐν λόγοις θεωρίας ὀρθῶσαι, ὅσα τε τοῦ φυσικοῦ τόπου τυγχάνει καὶ αὐτὸ πάλιν ὅσα τοῦ ἠθικοῦ (εἰς μὲν γὰρ τὸ λογικὸν τί δεῖ λέγειν;) περὶ τε ὀνομάτων ὀρθότητος ὅπως διέταξαν οἱ νόμοι ἐπὶ τοῖς ἔργοις οὐκ ἂν ἔχειν εἰπεῖν· δυοῖν δὲ οὖσαι συνηθείαι ταῖν ὑποπιπτούσαι τῆ ἀρε-

5 τῆ, ἡ μὲν τί ἕκαστον ἔστι τῶν ὄντων σκοπεῖ, ἡ δὲ τί καλεῖται.
 131 Papyrus 1020 (Hercul. Vol. Coll. alt. X 112—177. Hermes XXV p. 473 sq.). [Col. IV n = Ox Nd] ὁ(τ)ι τὴν (ἀ)προπτωσί(αν) | τιμῶμ(ε)ν καὶ τὴν (ἀνει)|καιότ(η)τα, πρὸς δὲ | τὰς ἐναντίας δι(α)βε| βλήμεθα ὀρθῶ(ς). ἐστὶ δ' ἡ μ(ε)ν ἀπροπτω|σία διάθε(σ)ις ἀσυνκα|
 10 τάθετος πρὸ καταλή|ψεως, συνκαταθετι κῆν κατὰ νερ | φαν-
 τασία κατα(λ)η|πτῶι, ἰσχύουσα τ' ἐν | φαντασίαις καὶ ἄνει|κτον
 παρεχο(μ)έν(η) | ταῖς μὴ καταλη|πτικαῖς. Δεῖ γὰρ | τὸν ἀπρόπτω.
 τον | ἀ(ν)έλ(κ)υστόν τε εἶ|ναι ὑπὸ φαντασίας | ἀκαταλήπτου καὶ |
 ἰσχύειν ἐν ταῖς φαν|τασίαις, ὥστε μὴ ἔλ|κεσθαι ἀπὸ φαντα|σι(ῶν)
 15 ἀκαταλήπτων | καὶ κρατεῖν τῶν | συνκαταθέσεων ὡς|τε μηελ . εσν . η
 μὴ | ἀ(κ)ολουθ(εῖν) φαν(τασίαις).

[Frgm. In = Ox La] πρό(τερον) τοῦ(ς) τ(ο)ιοῦ(τ)ους, (οὐ)δέν
 (ε)στι πρὸ(ς) | τὸ μὴ (ὑ)παρ(κ)τοῦς εἶνα(ι | τοῦ)ς (ἀ)στελο(υ)ς, ἀδυνά(του
 (μὲν οὐκ) οἴμ(αι τυγχάνον)|τος αὐ(το)ῦ, δυσκαταπο|νήτο(υ δ' ἄκρ)ως
 20 καθάπερ | κα(ι) δυσαπο|σειστοῦ· οὐ|τω (δ' εἰρηται) ὅτι τῆς (ἀρε)τῆς
 ἰδρω(τα θεοῖ) | π(ρο)ά(ρο)ι(θ)εν (ἐθ)ηκαν. | (Τῶι) δὲ μὴ (δ)οξάζειν |
 τὸ(ν σο)φὸ(ν πλείω) ἀκο|λο(υθε)ῖν (φαι)ν(ο)ι|αὐτ(α· προ)ῶ(το)ν μὲν
 τὸ | μὴ δοκεῖ(ν) αὐ(τ)ῶ μὴ|δέν· ἡ γὰρ δόκη(σ)ις ἐσ(τιν) δόξ(α ἀ)κα-
 τάλ(ηπ)|τ(ος· καὶ) τὸ μὴδ' οἴεσ|θαι (αὐ)τὸν μὴδέν· καὶ | (γὰρ ἡ) οἴη-
 25 (σί)ς ἐστιν αὐτῆ | (δ)όξα ἀδια . . τος μᾶλ(λον) (δ)όκησις μι |
 (λ)έ(γ)εται δὲ τ.

[Frgm. II n = Ox Lb] (μῆ)τε | (ε)ξ(ε)λέγγεσθ(αι σπου)|δ(αι)ων
 εἶν(αι . . μὴ)|τε μεταπε(ισθ)ῆναι, | κατὰ ταῦτά δ' οὐ(δέ) | ἐ(ξ)αλλάττειν
 α(ὐ)τ(ό)ν, | οὐδεῖς οὔτε πα(ρ)ακούσεται οὔτε παρανο(ή)σει· δε(ῖ | γὰρ)
 30 μὴ παραδ(έ)χεσθαι αὐ(τὸ)ν ψευδῆ | . . τα . . νιαν, ἔτι (δ' ἀ)|κο-
 λούθως τούτο(ις οὐ)|τ' αὐτὸς παρα(ρι)θμ(εῖ) | ο(ὐ)θ' ὑπ' ἄλλου[ς]
 παρ(α)ρι|θμείται· καὶ πρὸς το(ύ)|τοις οὔτε παροραῖ οὔτε | (παρ)ακούει
 οὔτε (κατ' ἄλ)λο τῶν αἰσθ(η)τηρ(έων) . . | . . ε(ικ)ατ . . σ . τα |
 (δεῖ γὰρ) τὸν παρορῶ(ν)|τα, (κα)τὰ τὴν ὄψιν (λαμ)β(άν)οντα φαν-

1 τόπον Meib., τύπον libri. 4 fortasse: εἰ μὲν γὰρ τὸν λογικὸν τι δεῖ λέγειν περὶ [τε] ὀνομάτων ὀρθότητος, πῶς τὰ κατ' ἀξίαν ὀνόματα ἐπὶ τοῖς ἔργοις οὐκ ἂν ἔχοι εἰπεῖν; || οὖσαι συνηθείαν B. || τε pro ταῖν BP. 10 fortasse: συνκαταθετική δὲ κατὰ περίπτωσιν. 11 ἰσχύουσαι pap. || ἀνει|κτον pap., fort. ἀνεκτον. 15 ci . c . ικαταλήπτων pap. 18 ἀδυναδ|του ο ἀδυναί|τον n. 19 ατ . . ν ο . || κα . . νδ . . ως n. 21 versum Hesiodi restituit Brinkmann. 22 (φαι)ν[] son n. 23 δοση . . c ο. 24 τε pap. || οἰεσθαι ο. 25 οἰποις ο, ωπ . . s n. 30 . . Δ . μεν n; fort. φαντασμών. 31 τούτε pap. 34 διτα . τον n.

τα(σίαν) | ψευδῆ, ταύτην πα(ρα)|δ(έχ)εσ(θαι) κ...ο... | θ...ικα
...ἀνε|ξαπάτητ(ον) οὐδενός | cv...c...ονκ...

Frgm. Πn = Ox Lc] τά(ξ)ιν.....ιν.ε|ειν.....λει |
γὰρ..... | αὐτοῖς κατὰ τὰ πλc... | εις κα(ι) πολλὰς (τῶν)
τεχνῶν οὐχ ἔξουσιν | καὶ εἰσαχθήσονται εἰς | ταύτας· παρορᾶν δ(ε)⁵
αὐ|τοὺς ἢ (ἀ)τέχνους εἶναι | οὐ (ῥ)ητέον λ...τὰς εἰ|ρ(ημέ)νας, οἱ τὰς
... | τ.....εκει... | οὐ(δὲ)ν... ἄλλα... | να...τ...ο
.ο... | προσυσι..... | desunt duo versus | ...νι..... |
α...ους..... | ν...αν..... (ἦ)|μὲν γὰρ μ(ετα)πτωτική
ἐσ|τιν δ(ό)ξα..... | τικαι...σ..... | ἀδύ(νατον) οὐδέ... |¹⁰
.ν.....ος..... | totus versus deest |...ψ.....

[Ox Ld, deest in n] δε..... ἀκολο(υ)θεῖ μὴ δὲν ἀγνοεῖν τὸν
σο|φὸν· ἀ(φ' ὧ)ν καὶ (τοιαῦ)τα | παραπλή(σ)ια ἔσται· με|τὰ δὲ τ(ῶν)
προ(ειρ)ημ(ε)νων τὰ (μὲν) ὄντα φαῦ|λα οὐκ ἔ(στ)α(ι) περὶ τὸν φρ(ό)-
νιμον, τ(ὰ) δὲ ἀναμέσον, | διὰ τὸ μὴ γίνε(σ)θαι ταῦ|τα ἐν τοῖς λογι-¹⁵
κοῖς ἄ|νευ ἀμαρτημάτων. | ἦ μὲν γὰρ ὑπό(ν)ο(ι)α καὶ | ἦ ἄγ(ν)οι(α) κα(ι)
ἦ ἀ(πισ)τία | καὶ τὰ παρα(πλή)σια φαῦ|(λ)ά ἐστι(ν, ἦ) δ' (ἀτεχ)νία
(καὶ ἦ) παρό(ρα)σις καὶ πα|ραρίθ(μη)σις τῶν ἀνα|μέσον...α...τ
...αι |...εἰα παραρειθμ(ῆ)σαι |...εχ...αι τ.....παι... |...ε...ι
.....τα... |...α...ωσθ...αι τοῦ ψεύ|(δους) ...α..... | κα(ι)²⁰
παν|τὸς φ(α)ύλου· διὰ (τοῦ)|το καὶ λε.πα...σι. τοῖς | τοιούτ(ο)ις
.....τατοις |.....ον.....οις... |.....αν... διαφορα. |

[Col. In = Ox Ma] να· τούτοις δὲ ὡ(ς φ)α(σί)ν | ἀκολ(ο)υθεῖ καὶ
τὸ τοὺς | (σ)οφο(ύς) ἀνεξα(πα)τή|τους εἶναι καὶ ἀναμαρ|τήτους κατ'
Ἄρι(στ)οτέλην (καὶ) πάντα πρά(τ)τειν | εἶδ'· διὸ καὶ περὶ (τὰς σ)υν|
(κα)ταθέσεις ὅπως γίνον|ται μὴ ἄλλως, ἀλλὰ με|τὰ καταλήψεως πλεί(ω
γέ)γονεν ἐ(πι)υ(στ)ρο|φή. πρῶτον μὲν γὰρ ἐσ|τιν (ἦ)φιλοσοφία, εἴτε
ἐ(πι)|τήδευ(σι)ς λόγου ὁρ(θό)|τητ(ος) (εἴτ') ἐπιστήμ(η), | ἦ (αὐτῆ) τῆ)
περὶ λόγον | π(ραγμ)ατεῖαι· κα(ι) γὰρ | ἐν(τὸ)ς ὄντες τῶν (τοῦ) | λό-
γον μορίων καὶ τῆς | (σ)υ(ν)τάξεως αὐ(τῶν) χρ(η)|(σ)όμ(ε)θα ἐμπ(ε)λί-³⁰
(ρω)ς αὐ)|τῶ· λό(γ)ον δὲ (λέ)γω τὸν | κα(τὰ φύ)σιν π(ᾶ)σι (τοῖς) |
λογικοῖς ὑπάρχοντα· | εἰ(δ' ἢ) διαλεκ(ικῆ) ἐσ(τιν) | ἐπιστ(ῆ)μ(η) τοῦ
ὁ(ρ)θῶ(ς) | δι(α)λέγεσ(θ)αι καθ' ἡ(μᾶ)ς?

[Col. Πn = Ox Mb] (ἀ)ποκ(ρ)ίσει (πι)θαν(ὸ)ν | τοῦτον δεινὸν εἶ-
ναι· | (καὶ) τὸν ἐν ἐ(ρ)ωτ(ῆ)σει | (καὶ) ἀποκ(ρ)ίσει δεινὸν | μ(ῆ)τε³⁵
π(ε)ριγίνεσθαι | δυνατὸν εἶναι μῆτε | διαφεύ(γ)ειν, τὸν δ' οἶον | ὄντα

12 δειναισιειν pap. 16 αμαρτηλεχτων pap. || —υτοι.ιν pap. || ηκα.ει.
17 .αισι pap. || .ονια pap. 19 και pap. 25 κατ' Ἄρι(στ)οτέλην testatur
Crönert Herm. 36, 550. 27 οἴτε n. 28 τηδου...s pap. || οετ...ο,ο.του n.
29 τα περιλογεια n. || εντος εντες n, εν...s εντες ο. 32 ΛΙΜΕΙCΤ...ο,
...ΜΕΝΤ n. 36 δειον ο, δε.ιον n.

ἐξαπατᾶσθαι | καὶ περιγενέσθαι(εἶν)αι | καὶ διαφεύγειν· ιϷ ἱκα|νὸν
 μὲν δεῖ αὐτὸν | εἶναι ἐν τῷ διαλέ|γεσθαι, τὸν δ' ἱκανὸν | ἐν τῷ δ(ι)α-
 λέγεσθαι | ἐπακ(τέον εἶν)αι κα(ι) | εὐερωτητικὸν καὶ (εὐ)|αποκριτικόν,
 οὐ(τ)ε | τούτω(ν) ἔσομένων | κατὰ τὸν ἐ(ξαπ)α(τώ)|μ(ε)νον οὐ(τ' ἂν
 5 αὐτοῦ) | ψευδέσι καὶ προ(πετέ|σι λόγοις ὀρθῶς ἀποκρι)|νομένου, εἶ
 τινα τρι|βήν μὲν ἐν λόγῳ | προσῆκεν αὐτὸν (ἔχειν), | ἢ δ' ἕως τῶν
 ἐλαχίσ|των θεωρητι(κῆ.)ν — —

[Col. III n = Ox Mc] κατὰ τὸν ἐξαπ(α) | τώμενον, οὔτε (ἄλ)λον |
 ἂν, ὅσον δε ἱκανὸν | ἐν τῷ διαλ(έ)γεσθ(α)ι ἀν|τι λέγοντος, δυνατοῦ
 10 | ὄντος περιγε(νέσ)θαι | οὔτε τ(η)ρῆσαι α(ὐτ)ὸν | ἀπεριγένητον.
 καὶ | γὰρ ἀληθὲς λέγων | αὐτῶν ἀντερεῖ καὶ | ψευδὲς λέ(γ)ουσιν αὐ|
 τοῖς ἐπιπορεύονται(ι). (τ)υγγάνουσι δὲ καὶ | ἀνεξέ(λ)εκτοὶ ὄντες | οἱ
 ἀ(γ)αθοὶ καὶ καταλ(η)|πτικοὶ ὄντες ἀ(ξί)ω|μάτων αὐτά(ρ)ως | προσ-
 ελέγγου(τές τε τ)ὸν ἀφαιρούμενον λόγον καὶ λσχύν(τες) | (προ)ὸς
 15 τοῦ(ς ἐ)ν(αντι)ους· | δεῖ γὰρ αὐτοὺς καὶ ἀ|κινήτους εἶναι (ὕ)π'
 ἐ|λέγγου(ν) καὶ συνκ(α)τ(α) | συνκατατίθεσθαι | πεφραγμένως πρὸς |
 τοὺς ἐ(ναντι)ους — —

132 Sextus adv. math. VII 38. τὴν δὲ ἀλήθειαν οἴονταί τινες καὶ μά-
 λιστα οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς διαφέρειν τάληθοῦς κατὰ τρεῖς τρόπους, οὐσίᾳ τε
 20 καὶ συστάσει καὶ δυνάμει· οὐσία μὲν παρόσον ἢ μὲν ἀλήθεια σῶμά ἐστι,
 τὸ δὲ ἀληθὲς ἀσώματον ὑπῆρχεν. καὶ εἰκότως, φασίν, τοῦτ' ἂν γὰρ
 ἀξίωμα ἐστὶ· τὸ δὲ ἀξίωμα λεκτόν· τὸ δὲ λεκτὸν ἀσώματον. ἀνάπαλιν δὲ
 ἢ ἀλήθεια σῶμά ἐστι παρόσον ἐπιστήμη πάντων ἀληθῶν ἀποφαν-
 25 τικῆ δοκεῖ τυγγάνειν, πᾶσα δὲ ἐπιστήμη πῶς ἔχον ἐστὶν ἡγεμονικόν,
 ὥσπερ καὶ ἢ πῶς ἔχουσα χεῖρ πυγμῆ νοεῖται· τὸ δὲ ἡγεμονικὸν σῶμα κατὰ
 τούτους ὑπῆρχεν· τοίνυν καὶ ἢ ἀλήθεια κατὰ γένος ἔσται σωματικῆ. —
 συστάσει δὲ καθόσον τὸ μὲν ἀληθὲς ὡς μονοειδὲς τι καὶ ἀπλοῦν τὴν φύσιν
 30 νεύονται — — ἢ δὲ ἀλήθεια ὡς ἂν ἐπιστήμη καθεστηκυῖα τοῦναντίον συ-
 στηματικῆ τε καὶ πλειόνων ἄθροισμα τυγγάνειν ὑπελλήρται. — — 42. δυ-
 νάμει δὲ ταῦτα ἀλλήλων κερῶρισται, ἐπεὶ τὸ μὲν ἀληθὲς οὐ πάντως ἐπιστή-
 μης εἶχετο (καὶ γὰρ ὁ φαῦλος καὶ ὁ νήπιος καὶ ὁ μεμνηὸς λέγει μὲν ποτέ
 τι ἀληθές, οὐκ ἔχει δὲ ἐπιστήμην ἀληθοῦς) ἢ δὲ ἀλήθεια κατ' ἐπιστήμην
 θεωρεῖται. ὅθεν καὶ ὁ ἔχων ταύτην σοφός ἐστιν (ἐπιστήμην γὰρ εἶχεν ἀλη-
 35 θῶν) καὶ οὔποτε ψεύδεται, κἂν ψεῦδος λέγῃ, διὰ τὸ μὴ ἀπὸ κακῆς, ἀλλ'
 ἀπὸ ἀστείας αὐτὸ διαθέσεως προφέρεσθαι. — 44. ὧδε καὶ ὁ σοφός, τουτέ-
 στιν ὁ τὴν τοῦ ἀληθοῦς ἐπιστήμην ἔχων, ἔρει μὲν ποτε ψεῦδος, ψεύσεται
 δὲ οὐδέποτε διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὴν γνώμην ψεύδει συγκατατιθεμένην. — 45.
 τὸ ψεῦδος λέγειν τοῦ ψεύδεσθαι κατὰ πολὺ διενήνοχεν, ἢ τὸ μὲν ἀπὸ ἀστείας
 γίνεται γνώμης, τὸ δὲ ψεύδεσθαι ἀπὸ πονηρᾶς.

40 133 Alexander in Aristot. Metaphys. p. 258, 4 Bon. 301, 17 Hayd. τὸ

3 ἐπακτέον restituit Brinckmann. 4 ἐξαπατῶμενον rest. idem. 5 ψευ-
 δοσι pap. 6 προσῆκεν pap.; cf. Crönert Herm. 36, 549. || ἡθως pap. 7 θεω-
 ρητικῶν n. 8 οὔτε τιον pap. 9 ὅσον scripsi, γον pap. || ἱκανὸν n, ικαν-
 θαι o. 11 ψευδει pap. 12 επιπεσ...σονται n επιτεσισησονται o. 15 δεπαρ o.
 16 eadem syllabas scriba per errorem bis exaravit. 38 expectamus: <καί> ἀπὸ.

δὴ μὴ ἡγεῖσθαι μᾶλλον ἄλλο ἄλλο διαψεύδεσθαι, ὃ δοκεῖ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ψεῦδος τε καὶ παρὰ τὰ φαινόμενα.

134 Cicero Orator 32, 115. *Ergo eum censeo, qui eloquentiae laude ducatur, non esse earum rerum (scil. logicae) omnino rudem, sed vel illa antiqua vel hac Chrysippi disciplina institutus, noverit primum vim, naturam, genera verborum, et simplicium et copulatum: deinde quot modis quidque dicatur: qua ratione verum falsumne sit iudicetur: quid efficiatur e quoque, quid cuique consequens sit, quidque contrarium: quumque ambigue multa dicantur, quomodo quidque eorum dividi explanarique oporteat.* 10

135 Galenus in Hippocr. de med. officina Vol. XVIII B p. 649 K. τῶν αἰσθήσεων ἀπάσαις τὴν γνώμην ἐφεξῆς ἔταξεν, ὅπερ ἐστὶ τὴν διάνοιαν, ἣν τε καὶ νοῦν καὶ φρένα καὶ λόγον κοινῶς οἱ ἄνθρωποι καλοῦσιν. ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν κατὰ φωνὴν ἐστὶ τις λόγος, ἀφορίζοντες οὖν τοῦτον τὸν προειρημένον λόγον οἱ φιλόσοφοι καλοῦσιν ἐνδιάθετον, ᾧ λόγῳ 15 τὰ τε ἀκόλουθα καὶ τὰ μαχόμενα γινώσκουμεν, οἷς ἐμπεριέχεται καὶ διαίρεσις καὶ σύνθεσις καὶ ἀνάλυσις καὶ ἀπέδειξις.

Sextus adv. math. VIII 275. φασὶν ὅτι ἄνθρωπος οὐκ ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ διαφέρει τῶν ἀλόγων ζῴων (καὶ γὰρ κόρακες καὶ ψιττακοὶ καὶ κίττιαι ἐνάρθρους προφέρουσι φωνάς) ἀλλὰ ἐν τῷ ἐνδιάθετῳ, οὐδὲ τῇ ἀπλῇ 20 μόνον φαντασίᾳ — ἀλλὰ τῇ μεταβατικῇ καὶ συνθετικῇ. διόπερ ἀκόλουθίας ἐννοίαν ἔχων εὐθύς καὶ σημείου νόησιν λαμβάνει διὰ τὴν ἀκολουθίαν.

A. Περὶ Σημαιόντων,

ἢ περὶ φωνῆς.

Quae hic collacavi suppleantur Diogenis Babylonii fragmentis περὶ φωνῆς quae in Vol. III edentur. Cf. Vol. I n. 74. 485. 25

136 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 55. τῆς δὲ διαλεκτικῆς θεωρίας συμφώνως δοκεῖ τοῖς πλείστοις ἀπὸ τοῦ περὶ τῆς φωνῆς ἐνάρχεσθαι τόπον.

137 Scholia Hesiod. Theog. v. 266. Ἴρις δὲ ὁ προφορικὸς λόγος ἀπὸ 30 τοῦ εἶρω τὸ λέγω.

138 Origenes contra Celsum II 72 Vol. I p. 194, 13 Kō. (p. 441 Delarue). οὐδέπω δὲ λέγω ὅτι οὐ πάντως ἐστὶν ἀήρ πεπληγμένος ἢ πληγὴ ἀέρος ἢ ὅτι ποτὲ λέγεται ἐν τοῖς περὶ φωνῆς ἢ ἀναγραφομένη φωνὴ τοῦ θεοῦ. Cf. id. VI 62 (p. 680 Del.) Vol. II p. 132, 16 Kō. 35

139 Scholia Arati v. 1. οἱ γὰρ Στωϊκοὶ ὑποτίθενται, μᾶλλον δὲ πάντες οἱ ὄρον φωνῆς γράψαντες πεπληγμένον ταύτην ἀέρα καλοῦσιν.

140 Diogenes Laërt. VII 55. καὶ σῶμα δ' ἐστὶν ἡ φωνή, κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς, ὡς φησὶν Ἀρχαίδημος τε ἐν τῇ περὶ φωνῆς καὶ Διο-

1 ἄλλο ἄλλο δις ψεύδεσθαι L(aur.). 12 ἔταξεν scil. Hippocrates.
21 De synthesi et metabasi cf. n. 87. 39 Ἀρχαίδημος BPF.

γένης καὶ Ἀντίπατρος καὶ Χρύσιππος ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν φυσικῶν. πᾶν γὰρ τὸ ποιοῦν σῶμά ἐστιν· ποιεῖ δὲ ἡ φωνὴ προσιοῦσα τοῖς ἀκουούσιν ἀπὸ τῶν φωνούντων.

141 Gellius Noct. Att. V 15. Sed vocem Stoici corpus esse contendunt eamque esse dicunt ictum aëra.

142 Servius ad Verg. Aeneid. II 488. Ferit clamor: secundum philosophos physicos, qui dicunt, vocem corpus esse.

143 Varro de lingua lat. VI 56. *Loqui ab loco dictum, quod qui primo dicitur iam fari, vocabula et reliqua verba dicit, ante quam suo quisque loco ea dicere potest. Hunc Chrysippus negat loqui, sed ut loqui: quare ut imago hominis non sit homo, sic in corvis, cornicibus, pueris primitus incipientibus fari, verba non esse verba, quod non loquantur.*

144 Galenus in Hippocr. de humoribus lib. I. Vol. XVI p. 204 K. οὐ ταῦτόν δέ ἐστι φωνὴ καὶ διάλεκτος καὶ αὐδὴ, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ ἔργον ἐστὶ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, ἡ διάλεκτος δὲ τῶν διαλεκτικῶν, ὧν τὸ μὲν πρῶτόν ἐστιν ἡ γλῶττις, ἔπειτα δὲ ἡ ῥίς καὶ τὰ χεῖλη καὶ οἱ ὀδόντες. φωνητικὰ δὲ ὄργανά ἐστι λάρυγξ καὶ οἱ κινούμενοι αὐτὸν μύες καὶ νεύρα, ὅσα τὴν ἐξ ἐγκεφάλου παρακομίζει τούτοις δύναμιν. αὐδὴν δὲ οὔτε πᾶν τὸ τῆς ἀκοῆς ἴδιον αἰσθητὸν οἱ παλαιοὶ ἐνόησαν, οὔτε ἐκεῖνο μόνον, ὃ διὰ στόματος ἐκπέμπεται, ἐν ᾧ περιέχεται καὶ τὸ κλάειν καὶ τὸ συρίττειν καὶ οἰμώζειν καὶ βῆττειν καὶ ὅσα τοιαῦτα, μόνην δὲ τὴν ἀνθρώπου φωνήν, καθ' ἣν διαλεγόμεθα πρὸς ἀλλήλους, αὐδὴν ὀνόμαζον.

Idem in Hippocr. Epidem. III Comment. III Vol. XVII 1 p. 757 K. iisdem verbis utitur inde ab αὐδὴν δὲ οὔτε — ὀνόμαζον. Pergit: οὕτω γοῦν καὶ ὁ ποιητής, ἠνίκα ἐποίησε τοῖς ἴδιοις ἵπποις διαλεγόμενον τὸν Ἀχιλλεῖα, τηνικαδὲ φησι τὸν ἕτερον αὐτῶν ἀμείψασθαι λόγοις χρησάμενον ἀνθρωπίνῃ διαλέκτῳ. Αὐδήντα, γὰρ φησιν, ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη (T 407). οὐχ ὡς ἄφρων ὄντα πρότερον οὐδ' ὡς οὐκ ἔχοντα τὴν κοινήν τῶν ἵππων φωνήν, ἀλλ' ὡς οὐκ ὀνομαζομένην αὐδὴν ἐκείνην. οὕτως οὖν καὶ „θεὸν αὐδήσσαν“ εἶρηκε τὴν ἀνθρωπίνην διάλεκτον χρωσμένην, ὅτι καὶ αὐτὴν ἀνθρωποειδῆ φασιν εἶναι, μὴ πάντων τῶν θεῶν τοιοῦτων ὑπαρχόντων. ἐναργῶς γοῦν ἥλιος καὶ σελήνη καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἄστρων ἀποκεχώρηκε πάμπολυ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἰδέας.

145 Philo quaest. et solut. in Genesin IV 117 (p. 336 Aucher). (intellectum, sensus, corpus comparat cum vocalibus, semivocalibus, consonantibus).

146 Origenes contra Celsum I, 24 (p. 341 Delarue) Vol. I p. 74, 10 Kō. ἐμπίπτει εἰς τὸ προκειμένον λόγος βαθὺς καὶ ἀπόρρητος, ὁ περὶ φύσεως ὀνομάτων, πότερον, ὡς οἴεται Ἀριστοτέλης, θέσει ἐστὶ τὰ ὀνόματα ἢ, ὡς νομίζουσιν οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, φύσει, μιμουμένων τῶν πρώτων φωνῶν τὰ πράγματα, καθ' ὧν τὰ ὀνόματα, καθὸ καὶ στοιχεῖά τινα τῆς ἐτυμολογίας εἰσάγουσιν.

147 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 57. τοῦ δὲ λόγου

1 καὶ Χρύσ.—φυσικῶν om. F. 2 προσοῦσα BFP, corr. P¹. 31 Calypso μ 449. 40 ἐστὶ Φ Del., εἰσὶ A.

ἔστι μέρη πέντε, ὡς φησι Διογένης — — καὶ Χρῦσιππος ὄνομα, προσηγορία, ῥῆμα, σύνδεσμος, ἄρθρον.

148 Galenus de Hipp. et Plat. plac. VIII 3 (232. 673 M.). τὸ αἰσθητὸν τουτὶ πῦρ ἄθροον ἄθροισμα νομίζει σμικρῶν εἶναι σωμάτων, τὸ σχῆμα πάντων ἐχόντων πυραμίδος. ἐκείνων οὖν ἕκαστον 5 στοιχείον εἶναι φησι τοῦ πυρός (sc. Plato), ὡς εἰ καὶ τοῦ τῶν πυρῶν σωροῦ στοιχείον ἔλεγεν εἶναι τις ἕκαστον τῶν πυρῶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τὰ τῆς φωνῆς στοιχεῖα γεννᾶν πρῶτον μὲν τὰς συλλαβάς, εἶτα ἐξ αὐτῶν γεννᾶσθαι τό τε ὄνομα καὶ τὸ ῥῆμα καὶ τὴν πρόθεσιν ἄρθρον τε καὶ σύνδεσμον, ἃ πάλιν ὁ 10 Χρῦσιππος ὀνομάζει τοῦ λόγου στοιχεῖα.

149 Galenus de differentia pulsuum III 4 Vol. VIII p. 662. ἀλλὰ καὶ τὸ βλίτρυι, φασί, καὶ τὸ σκινδαφὸς ἄσημα παντελῶς ἔστι. — — τί ληρεῖς, ἄνθρωπε, ἐκόν; καὶ γὰρ τὸ βλίτρυι κροῦμά τι δηλοῖ καὶ τὸ σκινδαφὸς οὐκ οἰκίτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ὄργανου τινός ἔστιν ὄνομα. 15

Cf. Diog. Laërt. VII 57 (Diogenes Babylonius).

150 Simplicius in Aristot. categ. f. 8 Z. ed. Bas. Οἰκειοτέρως δὲ ὁ Ἀριστοτέλης συνώνυμα κέκληκε τὰ σὺν τῷ ὀνόματι καὶ τὸν ὀρισμὸν ἔχοντα τὸν αὐτὸν ἢ περὶ οἱ Στωϊκοὶ τὰ πολλὰ ἅμα ἔχοντα ὀνόματα, ὡς Πέρις καὶ Ἀλέξανδρος ὁ αὐτός, καὶ ἅπλως τὰ πολυώνυμα λεγόμενα. 20

151 Varro de lingua lat. IX 1 . . . nesciunt docere quam discere quae ignorant, in quo fuit Crates, nobilis grammaticus, qui fretus Chrysippo, homine acutissimo, qui reliquit περὶ ἀνωμαλίας III libros, contra analogiam atque Aristarchum est nixus, sed ita, ut scripta indicant eius, ut neutrius videatur pervidisse voluntatem, quod et Chry- 25 sippus, de inaequabilitate cum scribit sermonis, propositum habet ostendere similes res dissimilibus verbis et dissimiles similibus esse vocabulis notatas, id quod est verum etc.

152 Gellius N. A. XI 12. Chrysippus ait, omne verbum ambiguum natura esse, quoniam ex eodem duo vel plura accipi possunt, 30 Diodorus autem, cui Crono cognomentum fuit „nullum“, inquit, „verbum est ambiguum, nec quisquam ambiguum dicit aut sentit, nec aliud dici videri debet, quam quod se dicere sentit is, qui dicit etc.“

153 Galenus de sophismatis ex elocutione 4. Vol. XIV p. 595 K. Εἰρηται δὲ τινα καὶ τοῖς Στωϊκοῖς περὶ τούτων, <ἃ κατὰ> μέρος δι- 35 καιον ἐπελθοῦσιν ἰδεῖν, εἴ τις ἔξω πίπτει τρόπος τῶν εἰρημένων. εἴη γὰρ <ἄν> ἐπαγωγ(ικ)ή τις αὐτῆ πλίστις· καὶ δίκαιον ἄλλως, μηδεμίαν

11 Scripsit Chrysippus περὶ τῶν στοιχείων τοῦ λόγου καὶ τῶν λεγομένων ε' et alios eius generis libros. Vide in catalogo librorum n. 14 Σύνταξις δευτέρα. 26 Chrysippus scripsit περὶ τῆς κατὰ τὰς λέξεις ἀνωμαλίας πρὸς Δίωνα δ' n. 14r. 29 Chrysippus quot scripserit περὶ ἀμφιβολίων libros vide in catalogo librorum n. 14 Σύνταξις τρίτη. 35 τούτων <ἃ κατὰ> μέρος scripsi, τῶν τοῦ μέρους ed. 36 τῶν scripsi, εἶναι ed. 37 ἄν addidi. || ἐπαγωγική scripsi, ἐπαγωγή ed.

δόξαν ἀνδρῶν εὐδοκίμων πάρεργον τίθεσθαι. Τὸν μὲν οὖν τῆς ἀμφιβολίας ὄρον, εἰ καὶ πρὸς πολλὰ τῶν ἡμετέρων μάχεσθαι δοκεῖ, τό γε νῦν ἐατέον· ἑτέρας γὰρ καὶ ὑπὲρ τούτων σκοπεῖν πραγματείας ἐστί· τὰς δὲ διαφορὰς τῶν λεγομένων ἀμφιβολιῶν αὐτὰς
 5 ληπτέον. Εἰσὶ γε πρὸς τῶν χαριεστέρων λεγόμενα τὸν ἀριθμὸν ὀκτώ· μία μὲν ἦν κοινὴν ὀνομάζουσι τοῦ τε εἰρημένου καὶ τοῦ διαιρητοῦ, οἷα ἐστὶν ἡ ἀύλητρις πεσοῦσα· κοινὴ γὰρ αὕτη τοῦ τε ἀύλητρις ὀνόματος καὶ τοῦ εἰρημένου. δευτέρα δὲ παρὰ τὴν ἐν τοῖς ἀπλοῖς (ὁμωνυμίαν), οἷον ἄνδρεϊός· ἡ γὰρ χιτῶν ἢ ἄνθρωπος.
 10 τρίτη δὲ παρὰ τὴν ἐν τοῖς συνθέτοις ὁμωνυμίαν, οἷον „ἄνθρωπος ἐστίν“. ἀμφίβολος γὰρ ὁ λόγος, εἴτε τὴν οὐσίαν εἴτε τὴν πῶσιν εἶναι σημαίνει. τετάρτη δὲ ἐστὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν, ὡς „ὄ ἐστὶ σου“· καὶ γὰρ ἔλλειπει τὸ διὰ μέσον, οἷον δεσπότου ἢ πατρός. πέμπτη δὲ παρὰ τὸν πλεονασμόν, ὥσπερ ἡ τοιαύτη „ἀπηγόρευσεν αὐτῷ μὴ
 15 πλεῖν“. τὸ γὰρ „μὴ“ προσκείμενον ἀμφίδοξον ποιεῖ τὸ πᾶν εἴτε τὸ πλεῖν ἀπηγόρευσεν εἴτε τὸ μὴ πλεῖν. ἕκτην φασὶν εἶναι τὴν μὴ διασαφοῦσαν τί μετὰ τίνος ἕσημον μόριον τέτακται, ὡς ἐν τῷ (Π. Ψ 382) „καὶ νῦν κεν ἢ παρήλασεν“. τὸ γὰρ στοιχεῖον ** ἂν μὴ ** γένοιτο διαξενκτικόν. ἐβδόμη δὲ ἐστὶν ἡ μὴ δηλοῦσα τί μετὰ τίνος
 20 τέτακται σημαντικὸν μόριον. ὡς ἐν τῷ „πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε διὸς Ἀχιλλεύς“. ὀγδόη ἢ μὴ δηλοῦσα τί ἐπὶ τί ἀναφέρεται, ὡς ἐν τῷ „Δίῳ Θεῶν ἐστίν“. ἄδηλον γὰρ ἐστὶν εἴτε ἐπὶ τὴν ἀφοπότερον ὑπαρξὶν ἀναφέρεται, εἴτε ἐπὶ τοιοῦτον, οἷον „ὄ Δίῳ Θεῶν ἐστίν“ ἢ πάλιν. — Οἱ μὲν δὴ τρόποι πρὸς τῶν χαριεστέρων οὗτοι
 25 κατηγορεῖσθαι—τὸ δ' ἀμέθοδόν τε καὶ ἄτεχνον πρόδηλον (quod pluribus ostendit Galenus).

154 Varro de lingua lat. VI 1. *In hoc dicam de vocabulis temporum et earum rerum quae in agendo fiunt aut dicuntur cum tempore aliquo ut „sedetur“, „ambulatur“, „loquantur“; atque si quae erunt ex*
 30 *diverso genera adiuncta, potius cognationi verborum quam auditori columnianti geremus morem. Huius rei auctor satis mihi Chrysippus et Antipater qui omnes verba ex verbis ita declinari scribunt, ut verba litteras alia assumant, alia mittant, alia commutent etc.*

35 155 Varro de lingua lat. X 59. *Nam nonnunquam alterum ex altero videtur, ut Chrysippus scribit, quem admodum pater ex filio et*

5 λεγόμενα scripsi, λεγομένων ed. 6. 8 scribendum, ni fallor, εἰρημένου et mox τοῦ διρημένου pro altero τοῦ εἰρημένου. 7 πεσοῦσα scripsi, παῖς οὔσα ed. 9 ἀπλοῖς ὁμωνυμίαν scripsi, ἀπλῶς ed. 17 μὴ διασαφοῦσαν scripsi, μὴδὲν σαφοῦσαν ed. 18 versum restitui, καὶ νῦν καὶ μὴ παρήλασεν ed. || corruptelam significavi. Totam disputationem ex Chrysippi περὶ ἀμφιβολιῶν libris aliquo modo pendere probabile est. 36 videtur] scil. vocabulum derivatum.

filius ex patre, neque minus in fornicibus propter sinistram dextra stat, quam propter dextram sinistra. Quapropter et ex rectis casibus obliqui et ex obliquis recti et ex singularibus multitudinis et ex multitudinis singulares nonnunquam recuperari possunt.

156 Scholia in Hom. Iliad. A 295. ἀλάστωρ καὶ ὁ ἁμαρτωλός ἢ κατὰ Χρύσιππον ὁ φονεὺς διὰ τὸ ἄξιος εἶναι ἀλάσθαι ὃ ἐστὶ πλανᾶσθαι.

157 Lexicon apud Bekk. Anecd. Gr. I 374. ἀλάστωρ· ὁ ἁμαρτωλός. ἢ ὁ φονικὸς δαίμων· καὶ κατὰ μὲν Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον· κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν etc.

158 Etymologicum Magn. s. v. ἀλάστωρ — — κατὰ μὲν Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ φονέως, ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον.

159 Etymologicum Orion. s. v. ἀγκών· — — Χρύσιππος δὲ ἐγκών, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι τῷ ἐτέρῳ ὅστερ' τὸ ἕτερον.

160 Etymologicum Magn. s. v. διδάσκω p. 272, 18. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει ὅτι Χρύσιππος φησὶ παρὰ τὸ ἀσκεῖν τὸ σημαῖνον τὸ διδάσκειν· τί ἀσκάω, διδάσκω· καὶ ἐπενθέσει τοῦ δ διδάσκω.

161 Etymologicum Magn. s. v. παλαιστή p. 647, 34. Λέγεται σπιθαμὴ παρὰ τὸ ἀποσπασμὸν ποιεῖν, διὰ τὸν ἀποσπασμὸν τὸν ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου, τοῦ ἀντίχειρος, πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. ὡς δὲ Χρύσιππος διὰ τὸ σπᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα.

Cf. Etymol. Gud. et Or. s. vν.

162 Etymologium Gud. s. v. βάνανθος — — Χρύσιππος δὲ ἀπὸ τοῦ τεχνίτας (leg. τοῖς τεχνίταις) τὴν πρὸς τὸν βίον ἐγγίνεσθαι καὶ πορίζεσθαι . . . (excidit substantivum).

163 Varro de lingua lat. VI 11. *Aevum ab aetate omnium annorum; hinc aeviterium, quod factum est aeternum: quod Graeci αἰῶνα, id ait Chrysippus esse αἰὲ ὄν.*

164 Ammonius in Aristot. de interpr. p. 42, 30 Busse. περὶ τῆς κατ' εὐθείαν γινομένης τῶν ὀνομάτων προφορᾶς εἶθε παρὰ τοῖς παλαιοῖς ζητεῖσθαι, πότερον πτώσιν αὐτὴν προσήκει καλεῖν ἢ οὐδαμῶς, ἀλλὰ ταύτην μὲν ὄνομα, ὡς κατ' αὐτὴν ἐκάστον τῶν πραγμάτων ὀνομαζομένου, τὰς δὲ ἄλλας πτώσεις ὀνόματος ἀπὸ τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς εὐθείας γινομένης. τῆς μὲν οὖν δευτέρας προτίσται δόξης ὁ Ἀριστοτέλης — — τῆς δὲ προτέρας οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ ὡς τούτοις ἀκολουθοῦντες οἱ τὴν γραμματικὴν μετιόντες τέχνην. λεγόντων δὲ πρὸς αὐτοὺς τῶν Περιπατητικῶν — — „τὴν εὐθείαν κατὰ τίνα λόγον πτώσιν ὀνομάζειν δίκαιον, ὡς ἀπὸ τίνος πεσοῦσαν;“ — — ἀποκρίνονται οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ὡς ἀπὸ τοῦ νοήματος τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ αὐτὴ πέπτωκεν· ὃ γὰρ ἐν ἑαυτοῖς ἔχομεν τοῦ Σωκρά-

18 fortasse: τὸ σημαίνόμενον?

τους νόημα δηλώσαι βουλόμενοι τὸ „Σωκράτης“ ὄνομα προφερόμεθα· καθάπερ οὖν τὸ ἄνωθεν ἀφεθὲν γραφεῖον καὶ ὀρθὸν παρὲν πεπτωκέναι τε λέγεται καὶ τὴν πτώσιν ὀρθὴν ἐσχημέναι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὴν εὐθείαν πεπτωκέναι μὲν ἀξιούμεν ἀπὸ τῆς ἐννοίας, ὀρθὴν δὲ εἶναι διὰ τὸ ἀρχέτυπον

5 τῆς κατὰ τὴν ἐκφάνησιν προφορᾶς.

165 Scholia in Dionys. Thrac. Bekker Anecd. Gr. II p. 891. Τὸν ἐνεστώτα οἱ Στωϊκοὶ ἐνεστώτα παρατατικὸν ὀρίζονται ὅτι παρατείνεται καὶ εἰς μέλλοντα· ὁ γὰρ λέγων „ποιῶ“ καὶ ὅτι ἐποίησέ τι ἐμφαίνει καὶ ὅτι ποιήσει.

10

B. Περὶ Σημαινομένων,

ἢ Λεκτῶν.

Cf. Vol. I n. 488.

166 Sextus adv. math. VIII 11. ἦν δὲ καὶ ἄλλη τις παρὰ τούτοις (scil. apud dogmaticos) διάστασις, καθ' ἣν οἱ μὲν περὶ τῶ σημαινομένου τὸ
15 ἀληθές τε καὶ ψεῦδος ὑπεστήσαντο, οἱ δὲ περὶ τῆ φωνῆ, οἱ δὲ περὶ τῆ κινήσει τῆς διανοίας. καὶ δὴ τῆς μὲν πρώτης δόξης προεστήκασιν οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, τρία φάμενοι συζυγεῖν ἀλλήλοις, τὸ τε σημαινόμενον καὶ τὸ σημαῖνον καὶ τὸ τυγχάνον, ὧν σημαῖνον μὲν εἶναι τὴν φωνήν, οἷον τὴν „Αἰών“, σημαινόμενον δὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ὑπ' αὐτῆς δηλούμενον καὶ οὗ ἡμεῖς μὲν ἀντιλαμβανόμεθα τῇ ἡμετέρᾳ παρρησιαζόμενον διανοία, οἱ δὲ βάρβαροι οὐκ ἐπαίτουσι καίπερ τῆς φωνῆς ἀκούοντες, τυγχάνον δὲ τὸ ἐκτὸς ὑποκείμενον, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Αἰών. τούτων δὲ δύο μὲν εἶναι σώματα, καθάπερ τὴν φωνήν καὶ τὸ τυγχάνον, ἓν δὲ ἀσώματον, ὥσπερ τὸ σημαινόμενον πρᾶγμα, καὶ λεκτὸν, ὅπερ ἀληθές τε γίνεται ἢ ψεῦδος. καὶ τοῦτο οὐ κοινῶς πᾶν, ἀλλὰ
25 τὸ μὲν ἐλλιπὲς τὸ δὲ αὐτοτελές. καὶ ταῦ αὐτοτελοῦς τὸ καλούμενον ἀξίωμα, ὅπερ καὶ ὑπογράφοντές φασιν „ἀξίωμα ἐστὶν ὃ ἐστὶν ἀληθές ἢ ψεῦδος“.

167 Sextus adv. math. VIII 80. πᾶν τε λεκτὸν λέγεσθαι δεῖ, ὅθεν καὶ ταύτης ἔτυχε τῆς προσηγορίας. — λέγειν γάρ ἐστι, καθὼς αὐτοὶ φασιν οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, τὸ τὴν τοῦ νοουμένου πρᾶγματος σημαιντικὴν προσφέ-
30 ρεσθαι φωνήν etc.

168 Ammonius in Aristot. de interpret. p. 17, 24. ὁ Ἀριστοτέλης διδάσκει διὰ τούτων, τίνα ἐστὶ τὰ προηγουμένως καὶ προσεχῶς ὑπ' αὐτῶν σημαινόμενα (scil. ὑπὸ τῶν φωνῶν), καὶ ὅτι τὰ νοήματα, διὰ δὲ τούτων μέσων τὰ πρᾶγματα, καὶ οὐδὲν ἕτερον δεῖ παρὰ ταῦτα ἐπινοεῖν μέσον τοῦ τε
35 νοήματος καὶ τοῦ πρᾶγματος, ὅπερ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ὑποτιθέμενοι λεκτὸν ἠξίον ὀνομάζειν.

169 Scholia in Hom. Iliad. B. 349. ψεῦδος: ἀντὶ τοῦ ψευδῆς. ταῦτα δὲ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς λεκτὰ καλεῖται τὰ πρὸς τὴν σημασίαν δι' ἄλλον φερόμενα.

40 170 Sextus adv. math. XI 224. τὸ μὲν οὖν σῶμα οὐ διδάσκεται, καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς· λεκτὰ γάρ ἐστι τὰ διδασκόμενα, σῶμα δ' οὐκ ἐστὶ τὰ λεκτὰ.

14 τῶ σημαινομένου Bk., τὰ σημαινόμενα libri. 25 fortasse: τὸ μὲν ἐλλιπὲς (οὐ), τὸ δὲ etc. 34 πρᾶγματα dicit Ammonius, quae Stoici τυγχάνοντα, scil. τὰ ἐκτὸς ὑποκείμενα. 39 definitio corrupta legitur. 42 Cf. idem I 20.

171 Plutarchus de Stoic. repugn. cp. 11 p. 1037 d. *Αὐτοί γε μὴν λέγουσι, τοὺς ἀπαγορευόντας ἄλλο μὲν λέγειν, ἄλλο δ' ἀπαγορεύειν, ἄλλο δὲ προστάσσειν· ὁ γὰρ λέγων, Μὴ κλέψῃς, λέγει μὲν αὐτὸ τοῦτο, Μὴ κλέψῃς, ἀπαγορεύει δὲ <κλέπτειν, προστάσσει δὲ> μὴ κλέπτειν.*

5

§ 1. Περὶ ἐναντίων

καὶ ἀντικειμένων καὶ στερητικῶν.

Scriptis Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν πρὸς Ἀρισταγόραν γ' et περὶ τῶν κατὰ στήρησιν λεγομένων πρὸς Θέαρρον α'. Locum περὶ ἐναντίων hic inserui, quia ad λεκτά secundum Stoicos pertinet omnis oppositio. Cf. n. 173: ὅλως δὲ ἐν τοῖς πρῶγμασι τὰ ἐναντία θεωρεῖται. Praemittenda duxi, quia ad ἔλλιπῃ et αὐτοτελή pertinent.

172 Simplicius in Aristot. categ. f. 98 Γ ed. Bas. *ἀλλ' ἐπειδὴ σαφηνείας ἔτυχεν ἢ τοῦ Ἀριστοτέλους λέξεις, ἴδωμεν καὶ ὅσα τῷ τόπῳ προσεξεργάζονται οἱ κλεινότεροι τῶν ἐξηγητῶν. Τῶν γὰρ Στωϊκῶν μέγα φρονούντων ἐπὶ τῇ τῶν λογικῶν ἐξεργασίᾳ, ἐν τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων, σπουδάζουσι δεικνύναι, ὅτι πάντων τὰς ἀφορμὰς ὁ Ἀριστοτέλης παρέσχεν ἐν ἐνὶ βιβλίῳ, ὃ περὶ ἀντικειμένων ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ καὶ ἀποριῶν ἔστι πλήθος ἀμήχανον, ὧν ὀλίγην ἐκείνοι μοῖραν παρέθεντο· καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐν εἰσαγωγῇ παρεμβλεῖν οὐκ εὐλόγον. ὅσα δὲ συμφώνως οἱ Στωϊκοὶ τῷ Ἀριστοτέλει διετάξαντο, ταῦτα ἤθεον. Ὅρου τοίνυν παλαιοῦ περὶ τῶν ἐναντίων καταβεβλημένου, οὗ καὶ ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν, ὅτι ὅσα ἐστὶν ἐν τῷ αὐτῷ γένει πλεῖστον ἀλλήλων διαφέρει, ἠθέτηκε τὸν ὅρον ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀντικειμένων, πολυειδῶς βασανίσας αὐτόν. — Χρησαμένου δὲ ὅμως τῷ ὅρῳ τούτῳ ἐν τῷ περὶ τοῦ ποσοῦ λόγῳ μετὰ τοῦ ἐπισημῆσθαι ὅτι παλαιὸς ὁ ὅρος, οἱ ἀπὸ τῆς Στοῆς παραλαβόντες αὐτὸν ἐχρήσαντο, τὸ μὲν σαθρὸν αὐτοῦ παραδεικνύοντες, πειρώμενοι δὲ ὅμως λύειν τὰ δοκοῦντα ἄτοπα. — τούτοις οὖν οἱ ἀπὸ τῆς Στοῆς ἐχρήσαντο πᾶσιν καὶ <ἐν> τοῖς ἄλλοις διορισμοῖς τοῖς περὶ τῶν ἐναντίων Ἀριστοτέλει κατὰ πόδας ἠκολούθησαν, ἐκείνου τὰς ἀφορμὰς αὐτοῖς δεδωκότος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀντικειμένων συγγράμματι ἃς ἐξεργάσαντο ἐν τοῖς αὐτῶν βιβλίοις.*

173 Simplicius in Aristot. categ. f. 98 E. ed. Bas. *καὶ γὰρ καὶ τὰς ἔξεις ἐναντίας ὑπέλαβον, ὡς ἐκεῖνος (scil. Aristoteles), οἷον φρονησιν ἀφροσύνην, καὶ τὰ κατηγορήματα, ὥσπερ τὸ φρονεῖν καὶ ἀφρα-*

4 κλέπτειν, προστάσσει δὲ add. Mez. 24 aut διαφέροντα scribendum, aut δὲ post πλεῖστον inserendum. || ἠθέτηκε scripsi, ἠθῆθη ed. Bas. 29 ὅμως scripsi, ὅλως ed. Bas. 36 ἀφροσύνην scripsi, ἀφρόνησιν ed. Bas.

νειν, καὶ τὰς μεσότητας, οἷον τὸ φρονίμως ἢ ἀφρόνως. τοὺς μέντοι ποιούσας καὶ πῶς ἔχοντας οὐκέτι ὑπέλαβον ἐναντίους, ἀλλ' ἐναντίως ἔχειν, καὶ <οὐ> τοῦτον τούτῳ ἀλλ' ἀμέσως τὸν φρόνιμον τῷ ἀφροῖ λέγουσιν. ἐὰν δὲ ποτε καὶ λέγωμεν τοῦτον τούτῳ ἐναντίον εἶναι, ἐπὶ τὰ ἅμεσα <βλέποντες> ποιούμεθα τὴν σημασίαν, ὡς φασι. κυριώτατα μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἕξεων καὶ τῶν σχέσεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν τούτοις παραπλησίων ἢ ἐναντίωσις θεωρεῖται. δεύτερον δὲ ὡς ἐναντία λέγεται τὰ κατηγορήματα καὶ τὰ κατηγορούμενά πως ἐκείνοις. προσάγει δὲ ἁμῶς γέ πως πρὸς τὰ ἐναντία καὶ τὸ φρονίμως καὶ ἀφρόνως. ὅπως δὲ ἐν τοῖς πράγμασι τὰ ἐναντία θεωρεῖται, καὶ ἡ φρόνησις τῇ ἀφροσύνῃ ἀμέσως οὕτως ἐναντία λέγεται, οὐχ ἦδε τῆδε· τοιαύτης δὲ οὐσης τῆς Στωϊκῆς διδασκαλίας, ἴδωμεν πῶς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀριστοτέλους παραδόσεως παρεσπάσαντο.

174 Simplicius in Aristot. categ. f. 98 Z. ed. Bas. ὅντος δὲ δυνατοῦ τὸ αὐτὸ καὶ κατ' ἀσύνθετον φωνὴν εἰπεῖν, οἷον φρόνησιν ἀφροσύνην, καὶ δι' ὄρου, οἷον ἐπιστήμην ἀγαθῶν καὶ κακῶν καὶ οὐδετέρων καὶ τὴν ἀφροσύνην ἄγνοιαν τῶν αὐτῶν, ζητοῦσι πότερόν ἐστι τὰ κατὰ τὰ ἀπλᾶ μόνον ἢ <καὶ τὰ> κατὰ τοὺς ὄρους <ἐναντία>· καὶ ὅ γε Χρύσιππος ἐπίστησι, μήποτε τὰ προσηγορικὰ καὶ ἀπλᾶ μόνον ἐστὶν ἐναντία, τὰ δὲ οὐκ ἔστι. πολλὰ γὰρ ἐν τούτοις συμπεριλαμβάνομεν καὶ μετὰ ἄρθρων καὶ μετὰ συνδέσμων καὶ ἄλλων δὲ μορίων ἐξηγητικῶν <προφέρομεν> ὧν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἐναντίων λόγον ἀλλοτρίως ἂν παραλαμβάνοιτο· διὸ τὴν μὲν φρόνησιν τῇ ἀφροσύνῃ φησὶν εἶναι ἐναντίον, τὸν δὲ ὄρον τῷ ὄρῳ οὐκέτι ὁμοειδῶς ἐναντίον εἶναι φησὶν „ἐπ' ἐκεῖνα δὲ ποιούμενοι τὴν ἀναφορὰν καὶ τοὺς ὄρους κατὰ συζυγίαν ἀντιτιθέασι.“

175 Simplicius in Aristot. categ. f. 102 Z. ed. Bas. Καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς δὲ δισχυρίζονται, ὅτι οὐδὲν τῶν κατὰ ἀπόφασιν λεγομένων οὐδενί ἐστὶν ἐναντίον· ἦν γὰρ ἂν τῇ ἀρετῇ ἐναντία ἢ οὐκ ἀρετή, καὶ τῇ κακίᾳ ἐναντία ἢ οὐ κακία, ὑπὸ μὲν τὴν οὐκ ἀρετὴν καὶ τῆς κακίας πιπτούσης καὶ ἄλλων πολλῶν (καὶ γὰρ λίθου καὶ ἵππου καὶ πάντων τῶν παρὰ τὴν ἀρετὴν) ὑπὸ δὲ τὴν οὐ κακίαν καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων πάντων. ἔσται οὖν ἐνὶ πάντα ἐναντία, καὶ τὰ αὐτὰ τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ ἐναντία, εἰ μὴ ἢ ἀρετῇ τῇ κακίᾳ ἐναντία, ἀλλ' ἢ οὐ κακία· συμβήσεται καὶ σπουδαίοις μέσα ἐναντία εἶναι καὶ φανύλοισι, ἄτοπον δὲ τοῦτο, καὶ μάλιστα εἰ καὶ τὰ αὐτὰ καὶ

3 ἀλλ' ἀμέσως scripsi, ἀλλὰ μέσως ed. Bas. 11 πράγματα hic quoque λεπτὰ dicuntur. 19 καὶ τὰ addidi. || ἐναντία addidi. 23 προφέρομεν addidi; hic locus probat cetera quoque, quae περι ἐναντίων Stoica Simplicius profert, Chrysippi esse.

μή. Καὶ τὸ δυοῖν ἐναντίων ὅφ' ὃ μὲν πάντα τὰ ὑποπίπτοντα ποιότη-
 τας εἶναι, ὡς ὑπὸ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν, ὅφ' ὃ δὲ καὶ ποιό-
 τητας καὶ ποιὰ, ὡς ὑπὸ τὴν οὐκ ἀρετὴν καὶ τὴν οὐ κακίαν (ὑπὸ ταύ-
 τας γὰρ καὶ ποιότητες καὶ ποιὰ καὶ ἐνέργειαι καὶ πᾶν ὀτιοῦν ἐστὶ)
 καὶ τοῦτό ἐστιν ἀπεμφαίνον. οὕτως μὲν οὖν καὶ παρὰ τοῖς Στωϊ-
 5 κοῖς διώρισταί τε ἐναντία καὶ τὰ ἀποφατικῶς ἀντικείμενα.

176 Simplicius in Aristot. categ. f. 102 A ed. Bas. οἱ γοῦν Στωϊκοὶ
 μόνα τὰ ἀποφατικὰ τοῖς καταφατικοῖς ἀντικεῖσθαι νομίζουσιν.

Bekkeri Anecd. gr. p. 484. μηδὲ τὸ πρὸς τῶν Στωϊκῶν λεγόμενον
 παραλείπωμεν, παρ' οἷς ἐστὶ τις διαφορὰ ἐν τοῖς κατὰ φύσιν διεξενγμένοις 10
 μαχόμενον καὶ ἀντικειμένον· καὶ ἦν μαχόμενον τὸ μὴ δυνάμενον κατὰ τὸ
 αὐτὸ παραληφθῆναι, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις εἴρηται· „ἡμέρα ἐστὶν
 ἢ νύξ ἐστίν“ ἢ „φθέρρομα ἢ σιγῶ“ καὶ ἔτι τὰ τούτοις ὅμοια. ἀντικει-
 μενον δὲ τὸ πλεονάζον ἀποφάσει etc.

177 Simplicius in Aristot. categ. f. 100 B. ed. Bas. ἐστὶ δὲ τις 15
 στέρησις καὶ ἄλλη παρὰ τὴν φυσικὴν, λέγω δὲ παρ' ἣν ἐπὶ τῶν πεφυ-
 κῶτων ἐλέγομεν καὶ ὅτε ἐπεφύκεσαν, ἦν Χρύσιππος ἠθικὴν καλεῖ·
 ἀχίτων γὰρ καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἀνάριστος σημαίνει μὲν καὶ ψιλὴν
 ἀναίρεσιν, σημαίνει δὲ καὶ παρεμφασίν τινα, ὅτε καὶ κατὰ στέρησιν
 γίνεται. οὔτε γὰρ ἀχίτωνα τὸν βοῦν ἐροῦμεν, οὔτε ἡμᾶς ὅταν λουώ- 20
 μεθα ἀνυποδέτους, καὶ ἀναρίστους οὔτε τοὺς ὄρνιθας οὔτε ἡμᾶς ἅμα
 τῷ ἡμέραν γενέσθαι, ἀλλὰ δεῖ συνεμφαίνεσθαι τὸ εἰδισμένον καὶ ὅτε
 εἰδίσταί τὴν στέρησιν. ὄντος γὰρ ἔθους ἀριστῶν κατὰ τινα ὥραν
 τεταγμένην ὃ ὑπὸ τὸ ἔθος ἔων, ὅταν μὴ ἐν τῷ χρόνῳ τῷ τεταγμένῳ
 ἀριστήσῃ, οὐ φύσεως ἐμφασιν, ἀλλ' ἔθους κατὰ τὴν στέρησιν ἀναίρει. 25
 εἰσὶν οὖν ἀέχαιαι αἱ μὲν τῶν φύσει, αἱ δὲ τῶν κατ' ἔθος, καὶ ἀναί-
 ρεσεις ἐν οἷς ἕκαστα καὶ πέφυκε καὶ εἰδίσταί. πολλάκις δὲ οὐκ ἔθους
 ἀλλὰ καθήκοντος ἀπόπτωσιν ἐμφαίνει ἡ στέρησις, ὡς ἐπὶ τοῦ ἄκλητον
 δειπνεῖν, ὅταν παρεμφαίνωμεν, ὅτι οὐ καθηκόντως ἀπήνητησεν οὔτε
 κατὰ τὸ ἐπιβάλλον τοῖς ἔθεσιν. ἐστὶ καὶ ἄλλως ἡ στέρησις τῶν ὁμο- 30
 νύμως λεγομένων· καὶ γὰρ ὅταν τι γένος ὅλον μὴ ἢ πεφυκός τι ἔχειν,
 ἐστερηθῆσθαι λέγομεν ἐκείνου, ὃ μὴ πέφυκεν ἔχειν· οὕτως τὰ φυτὰ
 ἐστερηθῆσθαι λέγομεν αἰσθήσεως τῷ μὴ πεφυκέναι ἔχειν αἰσθησιν.
 καὶ ὅταν δὲ τὰ ἐν τῷ γένει τὰ μὲν ἢ πεφυκῶτα ἔχειν, τὰ δὲ
 μὴ πεφυκῶτα, ἐστερηθῆσθαι λέγεται τὰ μὴ πεφυκῶτα, ὥσπερ ἐν τῷ 35
 γένει τῶν ζώων ὃ ἀσπάλαξ ὄψεως. καὶ μᾶλλον γε τοῦτο λέγομεν
 ἢ ἐπὶ τοῦ πρὸς βίαν ἀφηρηθῆσθαι. κυρίως δὲ στέρησις λέγεται
 ἐπὶ τῶν πεφυκῶτων μὲν ἔχειν, μὴ ἐχόντων δὲ τότε ὅτε πεφύκασιν καὶ
 ὅτε εἰώθασιν καὶ ἐνεστήσαντο ἔχειν, ὃ δὴ καὶ ἀντίθετον τῇ ἔξει θεω-

5 τοῦτό ἐστιν scripsi, ἐστὶν τοῦτο ed. Bas.

6 ἀποφατικῶς scripsi, ἀντι-

φατικῶς Bas.

ρεῖται· καὶ ἢ ἐν τούτοις ἀντίθεσις κέκληται ἢ κατὰ ἕξιν καὶ στέρησιν.
 — — καὶ τοῦτο δὲ ἰστέον ὅτι ἐνίοτε μὲν οὐ στέρητικὰ ὀνόματα στέρησιν δηλοῖ, ὡς ἢ πενία τὴν στέρησιν τῶν χρημάτων καὶ ὁ τυφλὸς στέρησιν ὕψεως. ἐνίοτε δὲ στέρητικὰ ὀνόματα οὐ στέρησιν δηλοῖ· τὸ
 5 γὰρ ἀθάνατον, στέρητικὸν ἔχον τὸ σχῆμα τῆς λέξεως, οὐ σημαίνει στέρησιν· οὐ γὰρ ἐπὶ πεφνόςτος ἀποθνήσκειν, εἶτα μὴ ἀποθνήσκοντος, χρώμεθα τῷ ὀνόματι. πολλὴ δὲ ταραχὴ ἐστὶ κατὰ τὰς φωνὰς τὰς στέρητικὰς. διὰ γὰρ τοῦ $\bar{\alpha}$ καὶ $\bar{\alpha}\nu$ προσαγομένων αὐτῶν, ὥσπερ ἄϊκος καὶ ἀνέστιος, συμβαίνει ποτὲ μὲν ταῖς ἀποφάσεσι, ποτὲ δὲ
 10 τοῖς ἐναντίοις συμφύρεσθαι αὐτάς (sequuntur exempla). πολλῆς δ' οὕσης τῆς ἀνωμαλίας Χρύσιππος μὲν ἐν τοῖς περὶ τῶν στέρητικῶν λεγομένοις ἐπέξηλθεν αὐτήν, Ἀριστοτέλει δὲ οὐ τοῦτο προὔκειτο etc.

Cf. f. 102 B. ἀλλὰ τὸν μὲν πλήρη περὶ τῶν στέρησεων λόγον
 15 ἔστιν ἐκ τε τοῦ Ἀριστοτελικοῦ καὶ τοῦ Χρύσιππειοῦ βιβλίου λαμβάνειν.

178 Simplicius in Aristot. categ. f. 101 E. ed. Bas. ἕξεως δὲ καὶ στέρησεως οὐ δυνατόν εἰς ἄλληλα μεταβολὴν γίνεσθαι. τυφλότης μὲν γὰρ ἕξ ὕψεως γίνεται, οὐκέτι μέντοι καὶ ἀνάπαλιν. ὅθεν καὶ ὁ
 20 Χρύσιππος ἐξήτησεν, εἰ τυφλοὺς φητέον τοὺς ὑποχυθέντας, δυναμένους δὲ ἐκ παρακεντήσεως ἀναβλέψαι, καὶ ἐφ' ὧν τὰ βλέφαρα κέκλεισται. τῆς γὰρ δυνάμεως οὕσης εἰκέναι τῷ καταμεμνότητι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τῷ κωλυμένῳ ὄρᾶν διὰ τι παραπέτασμα, οὗ ἀφαιρεθέντος οὐδὲν κωλύεται ὄρᾶν. διὸ οὐδὲ ἀπὸ στέρησεως εἰς ἕξιν γίνεται ἢ
 25 τοιαύτη μεταβολή. λαμβάνει δὲ νῦν στέρησιν τὴν κατὰ πῆρῶσιν.

179 Simplicius in Aristot. categ. f. 100 B. ed. Bas. (Jamblichum se exscribere significat ipse S.). καὶ γὰρ καὶ τὸν Χρύσιππον Ἀριστοτέλει ἐπόμενον στέρητικὰ λέγειν ταῦτα, ὅσα ἀναίρει παρεμφαίνοντα τὴν τοῦ ἔχειν φύσιν, οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὅταν ἐμφαίνῃ τὸ πεφνός καὶ
 30 ὅτε πέφνεν — καὶ ἀντίκειται τῇ ἀπὸ τοῦ ἔχειν λεγομένη ἕξει ἢ στέρησις, καὶ οὐ μόνον ποιότητων αἱ στέρησεις, ἀλλὰ καὶ ἐνεργειῶν, ὡς ἢ τυφλότης τῆς τοῦ ὄρᾶν ἐνεργείας καὶ ἢ χλωτότης τῆς τοῦ βαδίζειν.

180 Papyrus Letronnii περὶ ἀποφατικῶν (ed. Brunet Notices
 35 et extraits de manuscrits de la bibliothèque impériale. Tome XVIII Paris 1865, Th. Bergk Opusc. II p. 114).

I. (ἔστ)ιν ὅπερ οὕτω λέγοι | (ἄν τι)ς· „Οὐκ οἶδ' ὅπως χοῦ | (τὸν σ)αφῶς κατειδῶτα | (τῆς Ἡ)ρακλείας φροντί- | (δος κ)ατηγορεῖν.“ Ναί

cf. vol. I p. 12

37 οὐκ del. Bergk, propter suam supplendi rationem, quae incerta est. fr. adesp. 77 Nauck.

| (οὐ ἀλ)ηθῆς ὃν ἔλεγεν ὁ | (ποιητ)ής· „Οὐκ οἶδ' ὅπως | (χρη) τὸν
σαφῶς κατειδό| (τα τ)ῆς Ἡρακλείας | (φροντ)ίδος κατηγορεῖν.“ — | (Εἰ
οὔτε) ψευδῶς οὐ | (τε ἀληθῶς) οὕτω λέγοι | (τις ἄν· „τοί με)ξένον
οὐδὲ | (ἀδαήμ)ονα Μουσᾶν | (ἐπαίδευσ)αν κλυταί | (Θῆβαι)“ οὐκ ἀλ)ηθῆς
ὃν ἐλέ| (χθη ὅπερ λεχ)θείη ἄν οὕτω | „(οὔτοι με) ξένον οὐ| (δὲ ἀδα- 5
ήμ)ονα Μουσᾶν ἐ| (παίδευσ)αν κλυταί Θῆβαι.“ | (ναί· οὔ)τε ψευδῶς
| (οὔτ' ἀληθῶς) οὕτω λέγοι | (τις ἄν· „τοί με) ξένον | (οὐδὲ ἀδαήμ)ονα
Μου| (σᾶν ἐπαίδευ)σαν κλυταί (Θῆβαι.“ ναί ο)ὐ· ἀληθῆς ἐ| (λέχθη
ὅπερ) λεχθείη ἄν Π. οὕτως· „οὔτοι με ξένον οὐδὲ | ἀδαήμονα Μουσᾶν
ἐπαί| δευσαν κλυταί Θῆβαι.“ 10

3. Εἰ ἀληθῶς τις τῶν ποιη| τῶν οὕτως ἀπεφαίνετο |

„Οὐ μοι Σαρδανάπαλλος ἀρέσκει τὴν διάνοιαν“
ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„Οὐ μοι — διάνοιαν“

ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ· 15

„Οὐ μοι — διάνοιαν.“

ναὶ οὐ ἀληθῶς τις τῶν ποιητῶν οὕτως ἀπεφαίνετο·

„Οὐ μοι — διάνοιαν.“

4. Εἰ ἀπεφήνατό τις· (trag. fr. adesp. 83 Nauck)

„Οὐκ ἦν ἄρ' οὐδὲν πῆμ' ἐλευθέραν δάκνον
Ψυχὴν ὁμοίως ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.“ 20
ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„Οὐκ ἦν — — ἀτιμία.“

ναὶ οὐ ἀπεφήνατό τις·

„Οὐκ ἦν — — ἀτιμία.“ 25

5. (Εἰ ἀληθῶς) οὕτως ἀπέφασκεν Εὐριπίδης· (Iphig. Aul. 28)

„Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστεύς.“
ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„Οὐκ — ἀριστεύς.“

ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ 30

„Οὐκ — ἀριστεύς.“

ναὶ οὐ ἀπέφασκεν οὕτως Εὐριπίδης·

„Οὐκ — ἀριστεύς.“

6. Εἰ Ἀνδρομάχη Εὐριπίδου πρὸς Ἐρμιόνην τοῦτον ἀπεφήνατο τὸν
τρόπον· (Androm. 205) 35

„Οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις“
ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„Οὐκ ἐξ — πόσις“

1 or cod., ὁ male Letr.
Letronne.

6 Pind. fr. 198 Bergk.

26 Εἰ ἀληθῶς add.

- 180 ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ
 „Οὐκ ἔξ — πόσις“
 ναὶ οὐ Ἀνδρομάχῃ Εὐριπίδου πρὸς Ἑρμιόνην ἀπεφήνατο τοῦτον
 τὸν τρόπον·
- 5 „Οὐκ ἔξ — πόσις“
 7. Εἰ ἀληθές ἐστιν, ὅπερ οὕτω λεχθεῖν ἄν· (Eur. Stheneb. fr. 662 N.)
 „Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ.“
 ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·
 „Οὐκ ἔστιν — εὐδαιμονεῖ.“
- 10 ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·
 „Οὐκ ἔστιν — εὐδαιμονεῖ.“
 V. ναὶ οὐ ἀληθές ἐστιν ὅπερ οὕτω λεχθεῖν ἄν·
 „Οὐκ ἔστιν — εὐδαιμονεῖ.“
8. Εἰ ἀληθές ὃν ἔλεγεν Εὐριπίδης· (inc. fab. fr. 896 N.)
 15 „Οὐκ ἐν γυναιξὶ τοὺς νεανίας χρεῶν,
 ἀλλ' ἐν σιδήρῳ κὰν ὅπλοις τιμὰς ἔχειν.“
 ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·
 „Οὐκ ἐν — τιμὰς ἔχειν.“
 ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·
 20 „Οὐκ ἐν — τιμὰς ἔχειν.“
 ναὶ οὐ ἀληθές ὃν ἔλεγεν Εὐριπίδης·
 „Οὐκ ἐν — τιμὰς ἔχειν.“
9. Εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπεφήνατο· (Iyr. fr. adesp. 5 Bgk.)
 VI. „Οὐ μοι ἔτ' εὐκελάδων ἕμνων μέλει οὐδ' ἔτι μολπῆς.“
 25 φάσις ἐστὶν ὅπερ οὕτω λεχθεῖν ἄν·
 „μοι ἔτ' — — μολπῆς.“
 ναὶ οὐ φάσις ἐστὶν ὅπερ οὕτω λεχθεῖν ἄν·
 „μοι ἔτ' — μολπῆς.“
 ναὶ οὐ ποιητὴς τις οὕτως ἀπεφήνατο·
 30 „οὐ μοι ἔτ' — μολπῆς.“
 Εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπεφήνατο·
 „Οὐ μοι ἔτ' — μολπῆς.“
 ἀντίκειται τῷ·
 „Οὐ μοι ἔτ' — μολπῆς.“
- 35 ἀξίωμα καταφατικόν. Ναὶ οὐ ἀντίκειται τῷ·
 „Οὐ μοι ἔτ' — μολπῆς.“
 ἀξίωμα καταφατικόν. Ναὶ οὐ ποιητὴς τις οὕτως ἀπεφήνατο·
 „Οὐ μοι ἔτ' — μολπῆς.“
10. Εἰ Κύκλωψ ὁ τοῦ Τιμοθέου πρὸς τινα οὕτως ἀπεφήνατο·

VII. (Timoth. fr. 4)

180

„Οὔτοι τόν γ' ὑπεραμπέχοντ' οὐρανὸν εἰσαναβήσει.“
 ἀντίκειται ἐνὶ καταφατικῷ ἀξιώματι δύο ἀποφατικά ἀξιώματα.
 ναὶ οὐ ἀντίκειται ἐνὶ καταφατικῷ ἀξιώματι δύο ἀποφατικά ἀξιώματα.
 ναὶ οὐ Κύνκλωψ ὁ τοῦ Τιμοθέου πρὸς τινα οὕτως ἀπεφήνατο· 5

„Οὔτοι τόν — εἰσαναβήσει.“

11. Εἰ οὕτως ἀπεφήνατό τις· (trag. fr. adesp. 78 N.)

„Οὐκ οἶδα· τάληθες γὰρ ἀσφαλές φράσαι.“

ἀποφαίνουτ' ἄν τις·

„[οὐκ] οἶδα — φράσαι.“ 10

ναὶ οὐ ἀποφαίνουτ' ἄν τις·

„[κ] οἶδα — φράσαι.“

ναὶ οὐ οὕτως ἀπεφαίνεται τις·

„οὐκ οἶδαι — φράσαι.“

12. Εἰ οὕτως ἀποφαίνουτ' ἄν τις· (Thesp. fr. 2 N.) 15

VIII. „[κ] ἐξαθρήσας οἶδ'· ἰδὼν δέ σοι λέγω.“

Θέσπις ὁ ποιητῆς οὕτως ἀπέφασκεν·

„οὐκ ἐξαθρήσας οἶδ'· ἰδὼν δέ σοι λέγω.“

ναὶ οὐ οὕτως ἀποφαίνουτ' ἄν τις·

„[κ] ἐξαθρήσας οἶδ'· ἰδὼν δέ σοι λέγω.“ 20

ναὶ οὐ Θεσπις ὁ ποιητῆς οὕτως ἀπέφασκεν·

„οὐκ ἐξαθρήσας οἶδ'· ἰδὼν δέ σοι λέγω.“

13. Εἰ Σαμφῶ οὕτως ἀπεφήνατο· (fr. 69 Bgk.)

„οὐδ' ἴαν δοκίμοιμι προσιδοῖσαν φάος ἄλλω
 ἔσσεσθαι σοφίαν παρθένον εἰς οὐδένα πω χρόνον
 τοιαύταν.“ 25

ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„οὐδ' ἴαν — — — τοιαύταν.“

ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

IX. „οὐδ' ἴαν — — — τοιαύταν.“ 30

ναὶ οὐ Σαμφῶ οὕτως ἀπεφαίνεται·

„οὐδ' ἴαν — — — τοιαύταν.“

14. Εἰ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ· (Ibyc. fr. 27 Bgk.)

„οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὐρεῖν.“

οὐκ [ὁ] Ἴβυκος ὁ ποιητῆς οὕτως ἀ(πε)φαίνεται(ο)· 35

„οὐκ ἔστιν — — — εὐρεῖν.“

ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„οὐκ ἔστιν — — — εὐρεῖν.“

10 οὐκ seclisit Bergk. 12 οἶδα Bergk, κοῖδα cod. 16. 20 ἐξαθρήσας
 Bergk, κἔξαθρήσας cod. 29 οὐκ cod., sed κ deletum a librario. 33 οὐ et
 mox οὐκ ante ὁ Ἴβυκος del. Bergk. 35 ὁ seclusi.

180 ναὶ οὐ Ἴβυκος ὁ ποιητὴς οὕτως ἀπεφαίνετο·

„οὐκ ἔστιν — — εὐρεῖν.“

f. vi I. p. 17

15. Εἰ οὐ εἰσὶν ἀμφίβολοι διάλεκτοι, [οὐ] Εὐριπίδης οὕτως ἀποφηνάμενος· (Eur. Dictys fr. 344 N.)

5 „οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.“

[ἀπέφασκεν·

„ἂν γένοιτο — πατρός.“

ναὶ οὐ εἰσὶν ἀμφίβολοι διάλεκτοι· ναὶ οὐ Εὐριπίδης, οὕτως ἀποφηνάμενος·

10 „οὐκ ἂν γένοιτο — πατρός.“

ἀπέφασκεν·

„ἂν γένοιτο — πατρός.“

16. Εἰ ἢ ψεῦδος ἢ ἀληθές ἐστιν, ὃ ἐλέχθη ὑπ' Εὐριπίδου τὸν τρόπον
15 τοῦτον· (Eur. Hel. 1261)

„οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν.“

X. ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„οὐχ ὧδε — — τυμβεύομεν.“

ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

20 „οὐχ ὧδε — — τυμβεύομεν.“

ναὶ οὔτε ψεῦδος οὔτε ἀληθές ἐστιν (ὃ ἐλέχθη) ὑπ' Εὐριπίδου τὸν τρόπον τοῦτον·

„οὐχ ὧδε — — τυμβεύομεν.“

17. (Εἰ) ἀληθῶς Εὐριπίδης (ἔλ)εγεν· (Eur. Phoenix fr. 814 N.)

25 „οὐκ ἔστι (τοῦ θρ)έψαντος ἥδιον πέδον.“

ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„οὐκ ἔστι — — πέδον.“

ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„οὐκ ἔστι — — πέδον.“

30 ναὶ οὐ ἀληθῶς Εὐριπίδης ἔλεγεν·

„οὐκ ἔστι — — πέδον.“

18. Εἰ Εὐριπίδης οὕτως ἀπεφαίνετο· (Eur. Suppl. 270)

„οὐκ ἔστιν οὐθὲν διὰ τέλους εὐδαιμονεῖν.“

ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

35 „οὐκ ἔστιν — εὐδαιμονεῖν.“

ναὶ οὐ ἀντίκειται ἀξίωμα καταφατικὸν τῷ·

„οὐκ ἔστιν — εὐδαιμονεῖν.“

6 quae uncis inclusi, non sunt in codice; supplevi partim secutus Bergkium. 21 ὃ ἐλέχθη add. Bergk. 24 Εἰ deest in cod. || . . . εγεν cod. 25 ἔστι εψαντος cod. 30 ναὶ in marg. add. librarius. 33 εὐδαιμονοῦν Eurip.

- ναὶ οὐκ Ἐὐροπίδης οὕτως ἀπεφαίνετο·
 „οὐκ ἔστιν — εὐδαιμονεῖν.“
19. *El* οὕτως ἀπεφαίνετό τις τῶν ποιητῶν· (trag. fr. adesp. 79 N.)
 „οὐκ ἀξιῶ μικ(ρ)ῶν σε· μεγάλα δ' οὐκ ἔχω.“
 ἔστιν τις ὃς οὕτως ἀποφαίνοιτ' ἄν· 5
 „ἀξιῶ μικ(ρ)ῶν — ἔχω.“
 ναὶ οὐκ ἔστιν τις ὃς οὕτως ἀποφαίνοιτ' ἄν·
 „[κ] ἀξιῶ μικ(ρ)ῶν — ἔχω.“
 ναὶ οὐκ ἀπεφαίνετό τις τῶν ποιητῶν οὕτως·
 „οὐκ ἀξιῶ — — ἔχω.“ 10
20. *El* Ἀγαμέμνων οὕτως ἀπέφασκεν· (Cypriorum fr. 13 K.)
 „οὐκ ἐφάμην Ἀχιλῆι χολώσειν ἄλκιμον ἦτορ
 ὧδε μάλ' ἐκπάγλως, ἐπειδὴ μάλα μοι φίλος ἦν.“
 ἀξίωμα ἔστιν·
 „[κ] ἐφάμην Ἀχιλῆι — — ἦν.“ 15
 ναὶ οὐκ ἀξίωμα ἔστιν·
 „[κ] ἐφάμην Ἀχιλῆι — — ἦν.“
 ναὶ οὐκ Ἀγαμέμνων οὕτως ἀπέφασκεν·
 „οὐκ ἐφάμην — — ἦν.“
21. *El* Ἀλκμᾶν ὁ ποιητῆς οὕτως ἀπεφαίνετο· (Alcm. fr. 25) 20
 „οὐκ ἦς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδὲ σκαιός.“
 καταφάσκοι ἄν τις·
 „[κ] ἦς ἀνὴρ — σκαιός.“
 ναὶ οὐκ καταφάσκοι ἄν τις·
 „[κ] ἦς ἀνὴρ — σκαιός.“ 25
 ναὶ οὐκ Ἀλκμᾶν ὁ ποιητῆς οὕτως ἀπεφαίνετο·
 „οὐκ ἦς — — σκαιός.“
22. *El* οὕτως ἀποφαίνοιτ' ἄν τις· (Anacr. fr. 15)
 „[οὐ]δηῖτ' ἔμπεδός εἰμι,
 οὐδ' ἄστοῖσι προσσηνής,
 οὐκ Ἀνακρέων οὕτως ἀπεφήνατο·
 οὐκ δηῖτ' — προσσηνής·
 ναὶ οὐκ οὕτως ἀποφαίνοιτ' ἄν τις·
 „δηῖτ' — — προσσηνής.“
 ναὶ οὐκ Ἀνακρέων οὕτως ἀπεφήνατο· 35
 „οὐκ δηῖτ' — — προσσηνής.“
23. *El* Σαπφῶ οὕτως ἀποφαινομένη· (Sappho fr. 36)
 „οὐκ οἶδ' ὅτι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.“

4 μικῶν cod. semper. 8 καξίω cod., corr. Bergk. 15. 17 κεφαμην cod.,
 corr. Bergk. 25 κης cod., corr. idem. 29 οὐ del. idem.

180 ἀπέφασκεν·

„οἶδ' ὅτι — — νοήματα.“

εἰσὶν ἀμφίβολοι διάλεκτοι. καὶ οὐ εἰσὶν ἀμφίβολοι διάλεκτοι.

καὶ οὐ Σαπφῶ οὕτως ἀποφαινομένη·

5 „οὐκ οἶδ' ὅτι — — νοήματα.“

ἀπέφασκεν·

„οἶδ' ὅτι — — νοήματα.“

Εἰ Σαπφῶ οὕτως ἀπέφασκεν·

„οὐκ οἶδ' — — νοήματα.“

10 ἔστιν τι καταφατικὸν ἀξίωμα ἀντικείμενον τῷ·

„οὐκ οἶδ' — — νοήματα.“

καὶ οὐ ἔστιν τι καταφατικὸν ἀξίωμα ἀντικείμενον τῷ·

„οὐκ οἶδ' — — νοήματα.“

καὶ οὐ Σαπφῶ οὕτως ἀπέφασκεν·

15 „οὐκ οἶδ' — — νοήματα.“

24. Εἰ ποιητὴς τις οὕτως ἀπεφαίνεται· (lyr. fr. adesp. 106 Bgk.)

„οὐκ εἶδον ἀνεμωκέα κόραν.“

ἔστιν τι καταφατικὸν ἀξίωμα ἀντικείμενον τῷ·

„οὐκ εἶδον — κόραν.“

20 καὶ οὐ ἔστιν τι καταφατικὸν ἀξίωμα ἀντικείμενον τῷ·

„οὐ ||

tredecim versus desiderantur

| α κό(ραν) | καταφατ(ικῶ δύο ἀξιώ)|ματα ἀπ(οφατικὰ ἀν)|τί-
 κειται | δέχεται | σιν κάκεινα | ἀποφαιν
 25 | κ εἶδον ἀνεμωκέα κό|ραν ἀποφ | νεμωκέα κόραν |
 των ου ειδ |

§ 2. Λεκτὰ ἔλλιπῆ.

181 Diocles Magnes apud. Diog. Laërt. VII 63. φασὶ δὲ [τὸ] λεκτὸν
 εἶναι τὸ κατὰ φαντασίαν λογικὴν ὑφιστάμενον. τῶν δὲ λεκτῶν τὰ μὲν λέ-
 30 γουσιν εἶναι αὐτοτελεῆ οἱ Στωϊκοί, τὰ δὲ ἔλλιπῆ· ἔλλιπῆ μὲν οὖν ἐστὶ τὰ
 ἀναπαύσιστον ἔχοντα τὴν ἐκφορὰν, οἷον „γράφει“. ἐπιζητοῦμεν γὰρ „τίς;“
 αὐτοτελεῆ δ' ἐστὶ τὰ ἀπηρισμένην ἔχοντα τὴν ἐκφορὰν, οἷον „γράφει
 Σωκράτης“.

182 Philo de agricultura § 139. Vol. II p. 122, 18 Wendl. ὅτι τῶν
 35 ὄντων τὰ μὲν ἐστὶ σώματα, τὰ δ' ἀσώματα· καὶ <τῶν σωμάτων> τὰ μὲν
 ἄψυχα, τὰ δὲ ψυχῆν ἔχοντα· καὶ τὰ μὲν λογικὰ, τὰ δ' ἄλογα· καὶ τὰ μὲν
 θνητὰ, τὰ δὲ θεῖα· καὶ τῶν θνητῶν τὸ μὲν ἄρδεν, τὸ δὲ θῆλυ, τὰ ἀνθρώ-
 που τμήματα. Καὶ πάλιν τῶν ἀσωμάτων τὰ μὲν τέλεια, τὰ δ' ἀτελεῆ·
 καὶ τῶν τελείων τὰ μὲν ἐρωτήματα καὶ πύσματα, ἀρατικά τε αὐ καὶ ὀρι-

28 τὸ seclusi. 35 τῶν σωμάτων add. Wendl. 38 καὶ Wendl., ἢ libri.
 39 ἀρατικά Menagius ad Diog. Laërt. VII 66, ἐρωτικά codd.

καὶ καὶ ὅσαι ἄλλαι τῶν κατ' εἶδος ἐν ταῖς περὶ τούτων στοιχειώσεσιν ἀναγράφονται διαφοραί.

Τὰ δὲ πάλιν ἢ διαλεκτικοῖς ἔθος ἐστὶν ὀνομάζειν ἀξιώματα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἀπλᾶ, τὰ δ' οὐχ ἀπλᾶ· καὶ τῶν οὐχ ἀπλῶν τὰ μὲν συνημμένα, τὰ δὲ παρασυνημμένα τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον· καὶ προσέτι δὲ διεξενγμένα καὶ ἄλλα τοιοντότροπα· ἔτι δ' ἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ καὶ ἀδηλα, δυνατὰ τε καὶ ἀδύνατα [καὶ τὰ μὲν φθαρτὰ καὶ ἀφθαρτα,] καὶ ἀναγκαῖα καὶ οὐκ ἀναγκαῖα, καὶ εὐπορά τε καὶ ἀπορα, καὶ ὅσα συγγενῆ τούτοις.

Πάλιν δὲ τῶν ἀτελῶν αἰ εἰς τὰ λεγόμενα κατηγορήματα καὶ συμβεβηκότα καὶ ὅσα τούτων ἐλάττω διαιρέσεις προσερχεῖς.

183 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 63. ἐν μὲν οὖν τοῖς ἐλλιπέσι λεπτοῖς τέτακται τὰ κατηγορήματα· — 64. ἔστι δὲ τὸ κατηγορημα τὸ κατὰ τινος ἀγορευόμενον· ἢ πρᾶγμα συντακτὸν περὶ τινος ἢ τινῶν, ὡς οἱ περὶ Ἀπολλόδορον φασιν, ἢ λεπτὸν ἐλλιπές συντακτὸν ὀρθῆ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν. τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μὲν ἔστι συμβάματα 15 *** οἷον τὸ „διὰ πέτρας πλεῖν“· καὶ τὰ μὲν ἔστι τῶν κατηγορημάτων ὀρθά, ἢ δ' ὕπτια, ἢ δ' οὐδέτερα. ὀρθά μὲν οὖν ἔστι τὰ συντασσόμενα μὲ τῶν πλαγιῶν πτώσεων πρὸς κατηγορήματος γένεσιν, οἷον „ἀκούει“ „ὁρᾷ“ „διαλέγεται“· ὕπτια δὲ ἔστι τὰ συντασσόμενα τῷ παθητικῷ μορίῳ, οἷον „ἀκούομαι“ „ὁρᾶμαι“· οὐδέτερα δ' ἔστι τὰ μηδέτερος ἔχοντα, οἷον „φρο- 20 νεῖ“ „περιπατεῖ“· ἀντιπεπονθότα δὲ ἔστιν ἐν τοῖς ὕπτιοις, ἢ ὕπτια ὄντα ἐνεργήματα [δέ] ἔστιν, οἷον „κείρεται“· ἐμπεριέχει γὰρ ἐαυτὸν ὁ κειρόμενος. πλάγια δὲ πτώσεις εἰσὶ γενική καὶ δοτική καὶ αἰτιατική.

184 Porphyrius apud Ammonium in Aristot. de interpr. p. 44, 19 Busse. („ἐν οἷς καὶ προσιστορεῖ (scil. Porphyrius) τὴν τῶν Στωϊκῶν διά- 25 τὰξιν περὶ τῶν κατηγορουμένων ὄρων ἐν ταῖς προτάσεσιν οὖσαν τοιαύτην.) „Τὸ κατηγορούμενον ἦτοι ὀνόματος κατηγορεῖται ἢ πτώσεως, καὶ τούτων ἐκάτερον ἦτοι τέλειόν ἐστιν ὡς κατηγορούμενον καὶ μετὰ τοῦ ὑποκειμένου αὐταρκές πρὸς γένεσιν ἀποφάνσεως, ἢ ἐλλιπές καὶ προσθήκης τινὸς δεόμενον πρὸς τὸ τέλειον ποιῆσαι κατηγορούμενον. ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι 30 κατηγορηθῆν ἀπόφανσιν ποιῆ, κατηγορημα καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται (σημαίνει γὰρ ἄμφω ταῦτόν), ὡς τὸ „περιπατεῖ“, οἷον „Σωκράτης περιπατεῖ“· ἂν δὲ πτώσεως, παρασύμβαμα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι καὶ ὃν οἷον παρακατηγορημα. ὡς ἔχει τὸ „μεταμέλει“, οἷον „Σωκράτης μεταμέλει“· τὸ μὲν γὰρ „μεταμελεῖται“ σύμβαμα εἶναι, τὸ δὲ „μετα- 35 μέλει“ παρασύμβαμα οὐ δυνάμενον ὀνόματι συνταχθῆν ἀπόφανσιν ἐργάσασθαι, οἷον „Σωκράτης μεταμέλει“ (οὐδεμία γὰρ τοῦτο ἀπόφανσιν) ἀλλ' οὔτε κλίσειν ἐπιδέξασθαι δυνάμενον, ὡς τὸ „περιπατῶ, περιπατεῖς, περιπατεῖ“ οὔτε συμ- μετασχηματισθῆναι τοῖς ἀριθμοῖς· ὥσπερ γὰρ λέγομεν „τούτω μεταμέλει“ οὕ- 40 τως καὶ „τούτοις μεταμέλει“· καὶ πάλιν ἂν μὲν τὸ τοῦ ὀνόματος κατηγορούμενον δέηται προσθήκης πτώσεως ὀνόματός τινος πρὸς τὸ ποιῆσαι ἀπό-

5 supplendum puto: <τὰ δὲ διασαφούντα> τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον. 6 ἔτι Wendl., si MAGH¹. 7 καὶ τὰ—ἀφθαρτα secl. Wendl. 8 εὐπορά τε καὶ ἀπορα Turn., ἀπορά τε καὶ εὐπορα codd. 12 Scripsit Chrysippus περὶ τῶν κατηγορημάτων πρὸς Μητροδόρον i Vide n. 13 v. 16 multa exciderunt, certe: τὰ δὲ παρασύμβαμα || διὰ πέτρας πλεῖν corrupta. 21 φρονεῖν περιπατεῖν libri, quod correxi. || ἢ ὕπτια Cobetus ἀνύπτια libri. 22 δὲ del. Cobetus. || αὐτὸν BP αὐτὸν F. 23 καὶ bis om. F.

φανσιν, ἔλαττον ἢ κατηγορημα λέγεται, ὡς ἔχει τὸ „φιλεῖ“ καὶ τὸ „εὐνοεῖ“, οἷον „Πλάτων φιλεῖ“. τούτω γὰρ προστεθὲν τὸ τινά, οἷον Δίωνα, ποιεῖ ὠρισμένην ἀπόφανσιν τὴν „Πλάτων Δίωνα φιλεῖ“. ἂν δὲ τὸ τῆς πτώσεως κατηγορούμενον ἢ τὸ δεόμενον ἑτέρα συνταχθῆναι πλαγίᾳ πτώσει πρὸς τὸ ποιῆσαι ἀπόφανσιν, ἔλαττον ἢ παρασύμβαμα λέγεται, ὡς ἔχει τὸ μέλει, οἷον „Σωκράτει Ἀλκιβιάδου μέλει“. ταῦτα δὲ πάντα καλοῦσι ῥήματα“ καὶ τοιαύτη μὲν ἢ τῶν Στωϊκῶν περὶ τούτων παράδοσις.

Eadem fere Stephanus in Aristot. de interpret. p. 10, 22 sq. p. 11, 8 sq. Hayd. (Comment. graec. XVIII, 3), Cf. etiam Apollon. περὶ συντ. III 32 μεταμέλει γὰρ Σωκράτει καὶ ἔτι μέλει, τῆς ὀρθῆς οὐ συνούσης, διὸ καὶ παρασυμβάματα αὐτὰ ἐκάλεσαν οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, τῶν ἄλλων ῥημάτων κατὰ τὰς συμβαινούσας διαθέσεις παρ' αὐτοῖς συμβαμάτων προσαγορευομένων ἢ καὶ ἔτι κατηγορημάτων· καὶ τὸ μὲν ἀπαρτίζον τὴν διάνοιαν παρασύμβαμα, λέγω τὸ „μέλει Σωκράτει“, τὸ δὲ ἔλλειπον ἦττον ἢ παρασύμβαμα, λέγω δὴ τὸ „μέλει“. Idem I, 8 πᾶν ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐστι δηματικόν, εἴ γε καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸ μὲν καλοῦσι ῥήμα, τὸ δὲ „περιπατεῖ“ ἢ „γράφει“ κατηγορημα ἢ σύμβαμα. Falsa de iisdem rebus produnt Suid. s. v. σύμβαμα Priscianus XVIII p. 1118.

185 Simplicius in Aristot. categ. f. 84 A ed. Bas. Παρατηρεῖν δὲ δεῖ καὶ πότε ὀρθόν ἐστι καὶ πότε ἕπτιον τὸ ἐνέργημα ἢ πάθος. αὐτίκα τὸ μὲν λυπεῖν ὀρθόν τοῖς πολλοῖς δοκεῖ, τὸ δὲ λυπεῖσθαι ἕπτιον. οὐ μὴν αἰετοῦτο συμβαίνει, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ τύπτοντος καὶ τυπτομένου· ἐνδέχεται γὰρ μὴ αἰετὸν συνεῖναι τὸν λυποῦντα, οἷον τὸν ἀποθανόντα νῖόν, εἴ ἐπ' αὐτῷ τις λυποῖτο· ἐνδέχεται δὲ καὶ μὴ λυπεῖσθαι, εἴ μὴ ἄρα ἡ φαντασία, ποιητικόν οὐσα καὶ αὐτῇ αἴτιον, ἐπιμένει. ἔστι δ' ὅταν καὶ πανσαμένον τοῦ ποιοῦντος πάσχει τὸ πάσχον, ἐπιμενούσης τῆς διαθέσεως, ὡς ἐπὶ τοῦ ὑπὸ πυρὸς θερμοινομένου καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πυρὸς ἔτι πάσχοντος τὸ θερμομαίνεσθαι· διττὸν γὰρ τὸ πάσχειν, τὸ μὲν τῷ ποιεῖν συνηρημένον, τὸ δὲ κατὰ τὴν διάθεσιν θεωρούμενον. ἴσως δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔνδον συνέξενται τὸ ποιοῦν, ἦτοι ἡ φαντασία ἢ τὸ ἔξωθεν ἐγγενόμενον πῦρ. τοῖς οὖν πράγμασιν ἄλλ' οὐ ταῖς λέξεσιν ἐν τῇ τούτων ἐπικρίσει ἀκολουθεῖν καλόν. πολλὴ δὲ ἢ τῶν τοιούτων ἐξεργασία παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς· ὧν ἐφ' ἡμῶν καὶ ἡ διδασκαλία καὶ τὰ πλεῖστα τῶν συγγραμμάτων ἐπιλέλοιπεν.

§ 3. Περὶ Λεκτῶν αὐτοτελῶν.

35 Scripsit Chrysippus de rebus hac paragrapho tractatis:

περὶ προσταγμάτων β'

περὶ ἐρωτήσεως β'

περὶ πεύσεως δ'

ἐπιτομὴ περὶ ἐρωτήσεως καὶ πεύσεως α'.

40 186 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 66. διαφέρει δὲ ἀξίωμα καὶ ἐρώτημα καὶ πύσμα <καὶ> προστακτικόν καὶ ὀρικόν καὶ ἀρατικόν καὶ ὑποθετικόν καὶ προσαγορευτικόν καὶ πρᾶγμα ὅμοιον ἀξιώματι. ἀξίωμα μὲν

20 Scripsit Chrysippus περὶ ὀρθῶν καὶ ἕπτίων πρὸς Φίλαρχον α'. Vide n. 13v. 41 καὶ addidi. || ὀρικόν B.

γάρ ἐστιν ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ὅπερ ἢ ἀληθές ἐστιν ἢ ψεῦδος. ἐρώ-
τημα δὲ ἐστὶ πρᾶγμα αὐτοτελές μὲν, ὡς καὶ τὸ ἀξιωμα, αἰτητικὸν δὲ ἀπο-
κρίσεως, οἷον „ἄρα γε ἡμέρα ἐστὶ;“ τοῦτο δὲ οὔτε ἀληθές ἐστιν οὔτε ψεῦδος·
ὥστε τὸ μὲν „ἡμέρα ἐστὶν“ ἀξιωμα ἐστὶ, τὸ δὲ „ἄρα γε ἡμέρα ἐστίν;“ ἐρώτημα.
πύσμα δὲ ἐστὶ πρᾶγμα πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι, ὡς ἐπὶ τῷ
τοῦ ἐρωτήματος, „ναί“, ἀλλὰ <δεῖ> εἰπεῖν „οἰκεῖ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ“. προσ-
τακτικὸν δὲ ἐστὶ πρᾶγμα, ὃ λέγοντες πραστᾶσσομεν, οἷον (fr. trag. adesp.
144 N)

„σὺ μὲν βάδιζε τὰς ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς“.

ὄρμηκόν **** <προσαγορευτικόν> δὲ ἐστὶ πρᾶγμα, ὃ εἰ λέγοι τις, προσ- 10
αγορεύει ἄν, οἷον

„Ἀτρείδη κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον“.

ὁμοιον δὲ ἐστὶν ἀξιωματι, ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιωματικὴν παρὰ τινος
μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἷον

„καλὸς γ' ὁ παρθενῶν“.

„ὡς Πριαμίδῃσιν ἐμφερῆς ὁ βονκόλος“ (frg. trag. adesp. 109) ἐστὶ δὲ 15
καὶ ἐπαπορητικόν τι πρᾶγμα διεννηγοῦς ἀξιώματος, ὃ εἰ λέγοι τις, ἀποροῖη
ἄν. (Menandri fr. 281, 9 Kock)

„ἄρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βλος;“

οὔτε δὲ ἀληθῆ ἐστὶν οὔτε ψευδῆ τὰ ἐρωτήματα καὶ τὰ πύσματα καὶ τὰ τοῦ- 20
τοῖς παραπλήσια, τῶν ἀξιωμάτων ἢ ἀληθῶν ἢ ψευδῶν ὄντων.

187 Sextus adv. math. VIII 70. αὐτίκα γὰρ — ἤξιλον οἱ Στωϊκοὶ
κοινῶς ἐν λεπτῷ τὸ ἀληθές εἶναι καὶ τὸ ψεῦδος. λεπτὸν δὲ ὑπάρχειν
φασὶ τὸ κατὰ λογικὴν φαντασίαν ὕφιστάμενον· λογικὴν δὲ εἶναι φαν-
τασίαν καθ' ἣν τὸ φαντασθέν ἐστὶ λόγῳ παραστήσει. τῶν δὲ λεπτῶν τὰ 25
μὲν ἑλλιπῆ καλοῦσι τὰ δὲ αὐτοτελῆ. ὦν τὰ μὲν ἑλλιπῆ παρεῖσθω νῦν, τῶν
δὲ αὐτοτελῶν πλείους εἶναι φασὶ <διαφορᾶς>. καὶ γὰρ προστακτικὰ κα-
λοῦσι τινα, ἄπερ προσιτάσσομεν λέγομεν, οἷον „δεῦρ' ἴθι νύμφα φιλῆ“ (Π.
Γ 30) καὶ ἀποφαντικά, ἄπερ ἀποφαινόμενοι φαιμεν, οἷον „ὁ Δίον πε-
ριπατεῖ“, καὶ πύσματα, ἄπερ λέγοντες πυνθανόμεθα, οἷον „ποῦ οἰκεῖ 30
Δίον;“ ὀνομάζεται δὲ τινα παρ' αὐτοῖς καὶ ἀρατικά, ἄπερ λέγοντες ἀρά-
μεθα „ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὄδε οἶνος“ (Π. Γ 300) καὶ εὐκ-
τικά, ἄπερ λέγοντες εὐλόμεθα „Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύνιστε μέγιστε,
δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἄγλαόν εὐχος ἀρέσθαι“ (Π. Η 202). προσαγορεύουσι
δὲ τινα τῶν αὐτοτελῶν καὶ ἀξιώματα, ἄπερ λέγοντες ἢ ἀληθεύομεν ἢ ψευ- 35
δόμεθα. ἐστὶ δὲ τινα καὶ πλείονα ἢ ἀξιώματα, οἷον τὸ μὲν τοιοῦτο
„Πριαμίδῃσιν ἐμφερῆς ὁ βονκόλος“ ἀξιωμα ἐστὶν ἢ γὰρ ἀληθεύομεν λέγον-
τες αὐτὸ ἢ ψευδόμεθα· τὸ δὲ οὕτως ἔχον „ὡς Πριαμίδῃσιν ἐμφερῆς ὁ βου-
κόλος“ πλέον τι ἀξιωματός ἐστὶ καὶ οὐκ ἀξιωμα. πλὴν ἰκανῆς οὔσης ἐν τοῖς
λεπτοῖς διαφορᾶς, ἵνα τι, φασὶν, ἀληθές ἢ ἢ ψεῦδος, δεῖ αὐτὸ πρὸ παντός 40
λεπτὸν εἶναι, εἶτα καὶ αὐτοτελές, καὶ οὐ κοινῶς ὁποῖον δήποτε οὖν ἄλλ' ἀξιωμα·
μόνον γὰρ τοῦτο, ὡς προεῖπον, λέγοντες ἢτοι ἀληθεύομεν ἢ ψευδόμεθα.

188 Ammonius in Aristot. de interpret. p. 2, 26 Busse. καλοῦσι δὲ οἱ
Στωϊκοὶ τὸν μὲν ἀποφαντικὸν λόγον ἀξιωμα, τὸν δὲ εὐκτικὸν ἀρατικόν, τὸν
δὲ κλητικὸν προσαγορευτικόν, προστιθέντες τούτοις ἕτερα πέντε λόγων εἶδη 45

6 δεῖ addidi. 10 lacunam hausisse definitiones ὄρμηκῶ, ἀρατικῶ, ὑπο-
θετικῶ vidit Hübner. 13 εἰσφορὰν BPF, corr. Menag. 14 πάθος BP.
15 καλλῶς B. 21 ἀληθινῶν BF. 27 διαφορᾶς add. Bk.

σαφῶς ὑπό τινα τῶν ἀπρηθμημένων ἀναφερόμενα· λέγουσι γὰρ τὸ μὲν τι εἶναι ὁμοτικὸν οἶον·

ἴστω νῦν τόδε γαῖα,

τὸ δὲ ἐκθετικὸν οἶον „ἔστω εὐθεία γραμμὴ ἥδε“, τὸ δὲ ὑποθετικὸν οἶον
5 „ὑποκείσθω τὴν γῆν κέντρον εἶναι τῆς τοῦ ἡλίου σφαίρας“ τὸ δὲ ὅμοιον ἀξιῶματι οἶον

ὡς ἀραίξεται ἢ τύχη εἰς τοὺς βίους (Menander fr. 855)

ἔπερ ἅπαντα δεκτικὰ ὄντα ψεύδους τε καὶ ἀληθείας ὑπάγοντο ἂν τῷ ἀποφαντικῷ. — — πέμπτον δὲ τι πρὸς τούτοις εἶναι φασι τὸ ἐπαπορητι-
10 κὸν οἶον·

Δῖος πάρεστι· τί ποτ' ἐπαγγελῶν ἄρα;

ὅπερ ἐναργῶς ταῦτόν ἂν τυγχάνει τῷ ἐρωτηματικῷ, πλὴν ὅτι προτίθησι τὴν πρόφασιν τῆς ἐρωτήσεως.

189 Ammonius in Aristot. Analyt. pr. p. 2, 3 Wal. ὥστε οὐ περὶ
15 παντὸς λόγου ἐκεῖ διαλαμβάνει, οὔτε περὶ τοῦ εὐκτικοῦ οὔτε περὶ τοῦ προσ-
τακτικοῦ οὔτε ἄλλου τινὸς ἤτοι τῶν πέντε κατὰ τοὺς Περιπατητικούς ἢ τῶν
δέκα κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς πλὴν τοῦ ἀποφαντικοῦ. Cf. p. 26, 31.

190 Scholia Hesiod. Theog. v. 463. τῷ ἐρωτήματι συμβολικῶς ἔπεται ἢ ἀπόκρισις, τῷ πύσματι δὲ διεξοδικῶς.

20 191 Alexander in Aristot. Topica p. 539, 17. καὶ γὰρ ἐν ἐκείνῳ εἶπε (scil. Aristoteles in Top. lib. I) μὴ εἶναι διαλεκτικὰς ἐρωτήσεις τὰς τί ἐστι τὸ προκείμενον ἐξεταζούσας, ἃ πύσματα ἔθος λέγειν τοῖς νεωτέροις.

192 Simplicius in Aristot. categ. f. 103 A. ed. Bas. χωρὶς δὲ τούτων, φασί, πάσαι λέλνται ταῦτα ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι τοῦ ὅρου τοῦ ἀξιωματος τοῦ ἀφο-
25 ριζομένου τὸ ἀξίωμα ὃ ἐστὶν ἀληθές ἢ ψεῦδος· οὐ γὰρ τὸ ὁμοτικὸν οἶον τε ἀληθές εἶναι ἢ ψεῦδές, ἀλλ' ἐδορκεῖν μὲν ἢ ἐπιορκεῖν ἐν τοῖς ὅροις εἰκός· ἀληθεύειν δὲ ἢ ψεύδεσθαι ἐν αὐτοῖς οὐχ οἶον τε, κἂν περὶ ἀληθῶν ὁμῶση τις ἢ ψευδῶν. καὶ τὸ θαυμαστικὸν δὲ πλεονάζον τῷ θαύματι παρὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ψεκτικὸν τῷ μωμίμῳ (sic!) οὔτε ἀληθές ἐστὶν οὔτε ψεῦδές,
30 ἀλλὰ ὅμοια ἀληθέσιν ἢ ψευδέσιν· ἀλλ' αὐτὰ μὲν ἀπὸ τῆς Στωϊκῆς ἀκριβείας ἔστωσαν αἱ λύσεις.

§ 4. Περὶ ἀξιωμάτων.

Περὶ ἀπλῶν ἀξιωμάτων.

Ex Chrysippi libris ad hanc paragraphum pertinent:

- 35 περὶ ἀξιωμάτων α'
περὶ τῶν καταγορευτικῶν πρὸς Ἀθηνόδορον α'
περὶ τῶν ἀορίστων ἀξιωμάτων πρὸς Δίωνα γ'
περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀορίστων δ'
περὶ δυνατῶν πρὸς Κλεῖτον δ'
40 περὶ τῶν κατὰ τὸ ὑποκείμενον ὀρισμένων ἐκφορῶν α'.

193 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 65. ἀξίωμα δὲ ἐστὶν ὃ ἐστὶν ἀληθές ἢ ψεῦδος· ἢ πρᾶγμα αὐτοτελές ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ὡς ὁ Χρύσιππος φησιν ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ὅροις

15 scil. Aristoteles. 30 ed. Bas. ἢ pro altero οὔτε.

„ἀξίωμα ἔστι τὸ ἀποφαντὸν ἢ καταφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ οἶον ἡμέρα ἔστί' Ἐπίων περιπατεῖ.“ ὠνόμασται δὲ τὸ ἀξίωμα ἀπὸ τοῦ ἀξιόσθαι ἢ ἀθετεῖσθαι. ὁ γὰρ λέγων „ἡμέρα ἔστί“ ἀξιούν δοκεῖ τὸ ἡμέραν εἶναι. οὐσης μὲν οὖν ἡμέρας ἀληθές γίνεται τὸ προκείμενον ἀξίωμα, μὴ οὐσης δὲ ψεῦδος. 5

194 Gellius Noct. Att. XVI 8, 1. Cum in disciplinas dialecticas induci atque imbuī vellemus, necessus fuit adire atque cognoscere quas vocant dialectici *εἰσαγωγάς*. Tum quia in primo *περὶ ἀξιωμαίων* discendum. — — 4. redimus igitur necessario ad graecos libros. Ex quibus accepimus ἀξίωμα esse his verbis: *λεπτόν ἀντοτελές ἀπόφαντον ὅσον ἐφ' αὐτῷ*. — — 10 8. et omnino quicquid ita dicitur plena atque perfecta verborum sententia, ut id necesse sit aut verum aut falsum esse, id a dialecticis ἀξίωμα appellatum est. — —

195 Sextus adv. math. VIII 10. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς λέγουσι μὲν τῶν τε αἰσθητῶν τινα καὶ τῶν νοητῶν ἀληθῆ, οὐκ ἐξ εὐθείας δὲ τὰ αἰσθητά, ἀλλὰ κατ' ἀναφορὰν τὴν ὡς ἐπὶ τὰ παρακείμενα τούτοις νοητά ἀληθῆς γὰρ ἔστι κατ' αὐτοὺς τὸ ὑπάρχον καὶ ἀντικείμενόν τι, καὶ ψεῦδος τὸ μὴ ὑπάρχον καὶ [μὴ] ἀντικείμενόν τι· ὅπερ ἀσώματον ἀξίωμα καθεστῶς νοητὸν εἶναι.

196 Cicero Acad. Pr. II 95. Fundamentum dialecticae est, quidquid 20 enuntietur (id autem appellant ἀξίωμα —) aut verum esse aut falsum. Quid igitur? haec vera an falsa sunt: 'si te mentiri dicis idque verum dicis, mentiris [verum dicis]'. Haec scilicet inexplicabilia esse dicitis. — Si ista explicari non possunt nec eorum ullum iudicium invenitur, ut respondere possitis, verane an falsa sint, ubi est illa definitio, effatum esse 25 id, quod aut verum aut falsum sit?

197 Stobaeus Florileg. 28, 18 H. (28, 15 M.) Χρυσίππων. Χρυσίππος διαφέρειν ἔφη τὸ ἀληθορκεῖν τοῦ εὐορκεῖν· καὶ τὸ ἐπιορκεῖν τοῦ ψευδορκεῖν. Τὸν μὲν γὰρ ὁμνύντα καθ' ὃν ὁμνύει καιρὸν πάντως ἢ ἀληθορκεῖν ἢ ψευδορκεῖν. τὸ γὰρ ὁμνύμενον ὑπ' αὐτοῦ ἢ ἀληθές 30 εἶναι ἢ ψεῦδος, ἐπειδὴ ἀξίωμα τυγχάνει ὄν. τὸν δὲ ὁμνύντα μὴ πάντως καθ' ὃν ὁμνύει χρόνον ἢ εὐορκεῖν ἢ ἐπιορκεῖν, ὅτε μὴ πάρεστιν ὁ χρόνος, εἰς ὃν ἢ ἀναφορὰ τῶν ὄρκων ἐγγίγνεται. Ὅν τρόπον γὰρ λέγεσθαί τινα εὐσυνθετεῖν ἢ ἀσυνθετεῖν, οὐχ ὅτε συντίθεται, ἀλλ' ὅτε οἱ χρόνοι ἐνίστανται τῶν κατὰ τὰς ὁμολογίας· οὕτω καὶ εὐορκεῖν 35 τις καὶ ἐπιορκεῖν ῥηθήσεται, ὅταν οἱ καιροὶ παραστῶσι, καθ' οὓς ὁμολόγησεν ἐπιτελέσειν τὰ κατὰ τοὺς ὄρκους.

198 Simplicius in Aristot. categ. f. 103 B ed. Bas. *περὶ δὲ τῶν εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον ἀντιφάσεων οἱ μὲν Στωϊκοὶ τὰ αὐτὰ δοκιμάζουσιν, ἅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. ὡς γὰρ τὰ περὶ τῶν παρόντων καὶ παρεληλυθό-* 40

17 eadem definitio X 220. Cf. etiam n. 132. 18 μὴ del. Meineke.
23 mentiris (an) verum dicis? Schütz; verum dicis *seclusi*. || inexplicabilia i. e. ἀπορα. 25 effectum *libri optimi*. 31 pugnant haec cum verbis Simplicii, qui non putat τὸ ὁμοτικόν esse ἀξίωμα n. 192. 38 τῶν scripsi, τὸν ed. Bas.
— Haec ad doctrinam de fato alicuius momenti sunt. Cf. Phys. VI § 6 n. 952sq.

των ἀντικείμενα, οὕτως καὶ τὰ μέλλοντα αὐτὰ τέ φασι καὶ τὰ μόρια αὐτῶν. ἢ γὰρ τὸ ἔσται ἀληθὲς ἔστιν ἢ τὸ οὐκ ἔσται, εἰ δεῖ ἤτοι ψευδῆ ἢ ἀληθῆ εἶναι. ὠρίσθαι γὰρ κατ' αὐτὰ τὰ μέλλοντα. καὶ εἰ μὲν ἔσται ναυμαχία αὔριον, ἀληθὲς εἰπεῖν ὅτι ἔσται· εἰ δὲ μὴ ἔσται, ψεῦδος τὸ εἰπεῖν ὅτι ἔσται.
 5 ἤτοι ἔσται ἢ οὐκ ἔσται, ἤτοι ἄρα ἀληθὲς ἢ ψεῦδος θάτερον.

199 Sextus adv. math. VIII 79. τὰ νῦν δὲ ἐκεῖνο ζητεῖον ὅτι τὸ αὐτοτελὲς ἀξίωμα σύνθετον εἶναι θέλουσιν, οἷον τὸ „ἡμέρα ἐστὶ“ σύγκειται ἐκ τε τοῦ „ἡμέρα“ καὶ τοῦ „ἐστίν“.

200 Proclus in Euclid. p. 193 Friedlein. καὶ οἷ γε ἀπὸ τῆς Στοῆς
 10 ἅπαντα λόγον ἀπλοῦν ἀποφαντικὸν ἀξίωμα προσαγορεύειν εἰώθασιν, καὶ ὅταν διαλεκτικῶς ἡμῖν γράψωσι τέχνας „περὶ ἀξιωματῶν“, τοῦτο διὰ τῶν ἐπιγραμμάτων δηλοῦν ἐθέλουσιν.

201 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 75. πιθανὸν δὲ ἔστιν ἀξίωμα τὸ ἄγον εἰς συγκατάθεσιν, οἷον „εἴ τίς τι ἔτεκεν, ἐκεῖνη ἐκείνου μή-
 15 τηρ ἐστὶ“. ψεῦδος δὲ τοῦτο· οὐ γὰρ ἡ ὄρνις ὠοῦ ἐστὶ μήτηρ. ἔτι τὰ μὲν ἐστὶ δυνατά, τὰ δὲ ἀδύνατα, καὶ τὰ μὲν ἀναγκαῖα, τὰ δ' οὐκ ἀναγκαῖα. δυνατὸν μὲν τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι, τῶν ἐκτὸς μὴ ἐναντιουμένων πρὸς τὸ ἀληθὲς εἶναι, οἷον „ἢ Διοκλῆς“. ἀδύνατον δὲ ὃ μὴ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι, οἷον „ἢ γῆ ἵπταται“. ἀναγκαῖον δὲ
 20 ἔστιν, ὅπερ ἀληθὲς ὄν οὐκ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεῦδος εἶναι, ἢ ἐπιδεκτικὸν μὲν ἐστὶ, τὰ δ' ἐκτὸς αὐτῶ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι, οἷον „ἢ ἀρετὴ ὠφελεί“. οὐκ ἀναγκαῖον δὲ ἔστιν ὃ καὶ ἀληθὲς ἔστιν καὶ ψεῦδος οἷον τε εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων, οἷον τὸ „περιπατεῖ Δίων“. εὐλογον δὲ ἔστιν ἀξίωμα τὸ πλείονας ἀφορμὰς ἔχον εἰς τὸ ἀληθὲς εἶναι, οἷον „βιώ-
 25 σωμα αὔριον“. καὶ ἄλλα δὲ εἰσι διαφοραὶ ἀξιωματῶν καὶ μεταπτώσεις αὐτῶν ἐξ ἀληθῶν εἰς ψεύδη καὶ ἀντιστροφαί, περὶ ὧν ἐν τῷ πλάτει λέγομεν.

Boëthius ad Aristot. de interpr. p. 374. Stoici vero possibile quidem posuerunt, quod susceptibile esset verae praedicationis, nihil his prohibentibus, quae cum extra sint cum ipso tamen fieri contingunt; impossibile
 30 autem, quod nullam unquam suscipiat veritatem, aliis extra eventum ipsius prohibentibus; necessarium, quod cum verum sit falsam praedicationem nulla ratione suscipiat.

Idem p. 429. illud autem ignorandum non est, quod Stoicis universalis videatur esse possibile a necessario; dividunt enim enuntiationes
 35 hoc modo: „enuntiationum, inquit, aliae sunt possibles, aliae impossibles; possibilium aliae sunt necessariae, aliae non necessariae; rursus non necessariarum aliae possibles etc.“ stulte atque improvide idem possibile et genus non necessarii et speciem constituentes.

202 Plutarchus de Stoic. repugn. c. 46 p. 1055 d. Ὁ δὲ τῶν
 40 δυνατῶν λόγος πρὸς τὸν τῆς εἰμαρμένης λόγον αὐτῶ πῶς οὐ μαχόμενός ἐστιν; εἰ γὰρ οὐκ ἔστι δυνατὸν ὅπερ ἢ ἔστιν ἀληθὲς ἢ ἔσται, κατὰ Διόδωρον, „ἀλλὰ πᾶν τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦ γενέσθαι, κἂν μὴ μέλλῃ γενήσεσθαι δυνατὸν ἐστίν“ ἔσται δυνατὰ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἰμαρμένην. <Ἡ ἄρα τὴν> ἀνίκητον καὶ ἀνεκβίαστον καὶ

16 ὡς pro καὶ F. 18 εἰς BPF, πρὸς Cobet. 23 μὴ F. 25 διαφοραὶ εἰσιν (hoc ord.) BF. 26 ἀντιστροφα BPF, corr. Rossius. 40 αὐτῶ: scil. Chrysippo. 44 ἢ ἄρα τὴν supplēvi.

περιγενητικὴν ἀπάντων ἢ εἰμαρμένη δύναμιν ἀπόλλυσιν ἢ ταύτης οἶαν ἀξιοῖ Χρύσιππος οὕσης, τὸ ἐπιδεικτικὸν τοῦ γενέσθαι πολλάκις εἰς τὸ ἀδύνατον ἐμπεσεῖται etc.

202a Alexander Aphrod. comm. in Aristot. Analyt. pr. p. 177, 25 Wallies. Χρύσιππος δὲ λέγων μηδὲν κωλύειν καὶ δυνατῶ ἀδύνατον ἐπεσθαι πρὸς μὲν τὴν ὑπ' Ἀριστοτέλους εἰρημένην δεῖξιν οὐδὲν λέγει, πειρᾶται δὲ διὰ παραδειγμάτων τινῶν οὐχ ὑγιῶς συγκειμένων δεικνύναι τοῦτο μὴ οὕτως ἔχον. φησὶ γὰρ ἐν τῷ συνημμένῳ τῷ „εἰ τέθνηκε Δίῳν, τέθνηκεν οὗτος“ δεικνυμένου τοῦ Δίῳνος ἀληθεῖ ὄντι τὸ μὲν ἡγουμένον (τὸ) „τέθνηκε Δίῳν“ δυνατὸν εἶναι τῷ δύνασθαι 10 ποτε ἀληθὲς γενέσθαι τὸ τεθνηκέναι Δίῳνα, τὸ δὲ „τέθνηκεν οὗτος“ ἀδύνατον· ἀποθανόντος γὰρ Δίῳνος φθείρεσθαι τὸ ἀξίωμα τὸ „οὗτος τέθνηκε“ μηκέτ' ὄντος τοῦ τὴν δεῖξιν ἀναδεχομένου· ἐπὶ γὰρ ζῶντος καὶ κατὰ ζῶντος ἢ δεῖξις. εἰ οὖν μὴ(τε) τεθνεῶτος αὐτοῦ ἔτι τὸ „οὗτος“ οἴοντε, μήτε πάλιν ὑφίσταται ὁ Δίῳν, ὡς δύνασθαι ἐπ' αὐ- 15 τοῦ ὀρθῆναι τὸ „τέθνηκεν οὗτος“, ἀδύνατον τὸ „τέθνηκεν οὗτος“. ἦν γὰρ ἂν οὐκ ἀδύνατον, εἰ ὕστερόν ποτε ἐδύνατο μετὰ τὸν θάνατον τὸν Δίῳνος, ἐφ' οὗ τὸ πρότερον ἐν τῷ συνημμένῳ, ὅτε ἔξη ὁ Δίῳν, κατηγορεῖτο τὸ „τέθνηκεν οὗτος“, κατηγορηθῆναι πάλιν τὸ „οὗτος“. ἐπεὶ δὲ μὴ οἴοντε τοῦτο, ἀδύνατον ἂν εἴη τὸ „τέθνηκεν οὗτος“. 20 ὅμοιον τούτῳ παρατίθεται καὶ τὸ „εἰ νύξ ἐστίν, οὐκ ἔστιν αὕτη ἡμέρα“ δεικνυμένης τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ ἐν τούτῳ τῷ συνημμένῳ ἀληθεῖ ὄντι, ὡς οἶεται, δυνατῶ ὄντι τῷ ἡγουμένῳ ἀδύνατον τὸ ἐπόμενον“.

Cf. [Ammonius] in Aristot. Analyt. pr. (Comm. graec. Vol. IV, 6) 25 p. 50, 13 Wal. — Philoponus ad Anal. pr. f. 42 b notabilia sunt verba: τὸ γὰρ „τοῦτο“, δεικτικὸν ὑπάρχον, ὅν τι πρᾶγμα σημαίνει, τὸ δὲ τεθνῆναι μὴ ὄν· τὸ δὲ ὄν ἀδύνατον μὴ εἶναι. τὸ ἄρα „τεθνῆναι τοῦτον“ ἀδύνατον.

202b Proclus in Plat. Parmen. Vol. IV p. 103 ed. Cousin. εἰ δὲ τις 30 τοσοῦτων εἰς ἐξέτασιν προκειμένων εἰς τὴν Στωϊκὴν τεθροελαν ἀπάγοι τὸν λόγον, ζητῶν εἰ δυνατῶ ἀδύνατον ἀκολουθεῖ τὸ „εἰ τέθνηκε Δίῳν“ εἰς μέσον φέρων· εἰ οὖν τις καὶ τῶν τοιούτων ἀπόρων ἐθέλοι ποιεῖσθαι μνήμην, ἱκανῶς ὑπὸ τῶν Περιπατητικῶν ἐξητασμένων, ῥᾶδιον ἀπαντᾶν.

203 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 68. τῶν ἀξιομάτων 35 τὰ μὲν ἐστίν ἀπλᾶ, τὰ δ' οὐκ ἀπλᾶ, ὡς φασιν οἱ περὶ Χρύσιππου καὶ Ἀρχέδημου καὶ Ἀθηνόδαρον καὶ Ἀντίπατρον καὶ Κρίνιν· ἀπλᾶ μὲν οὖν ἐστὶ τὰ συνηστώτα ἐξ ἀξιώματος μὴ διαφορομένου [ἢ] ἐξ

1 ἢ εἰμαρμένη scripsi, ἢ εἰμαρμένη libri. Cf. Phys. VI § 8 n. 959 sq.
10 τὸ add. Ald. 14 τε add. Wal. 15 ὡς Wal., ὦ libri. 37 καὶ coni.
Menag., ἢ libri (ante Ἀρχ.). || κρίνην B. 38 μὴ om. BP.

ἀξιωμαίων], οἷον τὸ „ἡμέρα ἐστίν“. οὐχ ἀπλᾶ δὲ ἐστὶ τὰ συνεστῶτα ἐξ ἀξιώματος διαφοροῦμένου ἢ ἐξ ἀξιωμαίων, ἐξ ἀξιώματος μὲν διαφοροῦμένου, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστίν, <ἡμέρα ἐστίν>“. ἐξ ἀξιωμαίων δέ, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ“.

5 **204** Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 69. ἐν δὲ τοῖς ἀπλοῖς ἀξιωμασίᾳ ἐστὶ τὸ ἀποφατικὸν καὶ τὸ ἀρνητικὸν καὶ τὸ στερητικὸν καὶ τὸ κατηγορικὸν καὶ τὸ καταγορευτικὸν καὶ τὸ ἀόριστον. — — <καὶ ἀποφατικὸν μὲν> οἷον „οὐχὶ ἡμέρα ἐστίν“. εἶδος δὲ τούτου τὸ ὑπεραποφατικόν. ὑπεραποφατικὸν δὲ ἐστὶν ἀποφατικὸν ἀποφατικοῦ, οἷον „οὐχὶ ἡμέρα <οὐκ>
10 ἐστὶ“. τίθησι δὲ τὸ „ἡμέρα ἐστίν“. ἀρνητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ συνεστὸς ἐξ ἀρνητικοῦ μορίου καὶ κατηγορήματος, οἷον „οὐδεὶς περιπατεῖ“. στερητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ συνεστὸς ἐκ στερητικοῦ μορίου καὶ ἀξιώματος κατὰ δύναμιν, οἷον „ἀφιλάνθρωπός ἐστιν οὗτος“. κατηγορικὸν δὲ ἐστὶ τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον „Δίον περιπατεῖ“. καταγορευτικὸν
15 δὲ ἐστὶ τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς δεικτικῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον „οὗτος περιπατεῖ“. ἀόριστον δὲ ἐστὶ τὸ συνεστὸς ἐξ ἀόριστου μορίου ἢ ἀόριστων μορίων <καὶ κατηγορήματος>, οἷον „τίς περιπατεῖ“, „ἐκεῖνος κινεῖται“.

204 a [Apuleius] περὶ ἐρμηνείας 266 (p. 2, 9 Goldb.). aliae dedicativae sunt (scil. propositiones) quae dedicant aliquid de quopiam, ut
20 cativae sunt (scil. propositiones) quae dedicant aliquid de quopiam, ut „virtus bonum est“ — — aliae abdicativae, quae abdicant aliquid de quopiam, ut „voluptas non est bonum“ — — at Stoici hanc quoque dedicativam putant, cum inquirunt: „evenit cuidam voluptati bonum non esse; ergo dedicat, quid evenerit ei, id est, quid sit. idcirco dedicativa, in-
25 quunt, est, quia et in quo negavit esse, dedicat id, quod non videtur esse“. Solum autem abdicativum vocant, cui negativa particula praeponitur. Cf. Boëth. ad Arist. de interpr. p. 383 ed. Bas.

205 Sextus adv. math. VIII 93. τῶν ἀξιωμαίων πρώτην σχεδὸν καὶ κυριωτάτην ἐκφέρουσι διαφορὰν οἱ διαλεκτικοί, καθ' ἣν τὰ μὲν ἐστὶν αὐτῶν
30 ἀπλᾶ, τὰ δ' οὐχ ἀπλᾶ. καὶ ἀπλᾶ μὲν ὅσα μῆτ' ἐξ ἐνὸς ἀξιώματος δις λαμβανομένου συνέστηκεν, μῆτ' ἐξ ἀξιωμαίων διαφορόντων διὰ τινὸς ἢ τινῶν συνδέσμων. — — 94 ἀπλᾶ λέγεται ἀξιώματα, ἐπεὶ οὐκ ἐξ ἀξιωμαίων συνέστηκεν ἀλλ' ἐξ ἄλλων τινῶν. — — 95 οὐχ ἀπλᾶ δὲ ἐτύγγανε τὰ οἷον διπλᾶ, καὶ ὅσα δ' ἐξ ἀξιώματος δις λαμβανομένου ἢ ἐξ ἀξιωμαίων διαφορόντων συνέστηκε
35 διὰ συνδέσμων τε ἢ συνδέσμων, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν· εἰ νύξ ἐστὶ, σκότος ἐστίν· καὶ [εἰ] ἡμέρα ἐστὶ καὶ φῶς ἐστίν· ἦτοι ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ ἐστίν“.

96 τῶν δὲ ἀπλῶν τινὰ μὲν ὠρισμένα ἐστίν, τινὰ δὲ ἀόριστα, τινὰ δὲ μέσα ὠρισμένα μὲν τὰ κατὰ δεῖξιν ἐκφερόμενα, οἷον „οὗτος περιπατεῖ,
40 οὗτος κἀθηται“. δείκνυμι γάρ τινα τῶν ἐπὶ μέρους ἀνθρώπων. ἀόριστα

1 ἢ ἐξ ἀξιωμαίων del. Rossius. 3 ἡμέρα ἐστίν addidi; διαφοροῦμένου om. F. 6 ἀποφαντικόν P¹ in litura F. || καὶ τὸ στ. καὶ τὸ κατηγορικὸν om. B. κατηγορητικόν F. 7 ἀποφατικὸν μὲν om. BPF, ἀποφαντικὸν μὲν habet Pal. 261. 8. 9 ὑπεραποφαντικὸν bis P; τοῦτο ὑπερ τὸ ἀποφαντικόν F. 9 ἀποφαντικὸν ἀποφαντικοῦ FP, sed ν bis expunxit P¹. || οὐκ om. BPF, suppl. Galesius. 10. 12. 13. 15. 16 συνεστῶς (vel ὡς) BPF. 14 οὗτος (pro Δίον) BPF. 17 καὶ κατηγορήματος addidi, ἐξ ἀόριστου μορίου ἢ ἐξ ἀόριστων μορίων F. 20 dedicativae = καταφατικαί, abdicativae = ἀποφατικαί. 36 εἰ del. Bek.

δέ ἐστι κατ' αὐτοὺς ἐν οἷς ἀόριστόν τι κυριεύει μόριον, οἷον „τίς κάθηται“, μέσα δὲ τὰ οὕτως ἔχοντα „ἄνθρωπος κάθηται“ ἢ „Σωκράτης περιπατεῖ“. τὸ μὲν οὖν „τίς περιπατεῖ“ ἀόριστόν ἐστιν, ἐπεὶ οὐκ ἀφώρικέ τινα τῶν ἐπὶ μέρους περιπατούντων· κοινῶς γὰρ ἐφ' ἐκάστου αὐτῶν ἐκφέρεσθαι δύναται· τὸ δὲ „οὗτος κάθηται“ ὠρισμένον ἐστίν, ἐπεὶ περ ἀφώρικε τὸ δεικνύμενον ὡς πρόσωπον. τὸ δὲ „Σωκράτης κάθηται“ μέσον ὑπῆρχεν, ἐπεὶ περ οὔτε ἀόριστόν ἐστιν, ἀφώρικε γὰρ τὸ εἶδος, οὔτε ὠρισμένον, οὐ γὰρ μετὰ δείξεως ἐκφέρεται, ἀλλ' ἔοικε μέσον ἀμφοτέρων ὑπάρχειν, τοῦ τε ἀορίστου καὶ τοῦ ὠρισμένου· γίνεσθαι δὲ φασὶ τὸ ἀόριστον ἀληθές — ὅταν τὸ ὠρισμένον ἀληθές εὐρίσκηται. —

100 καὶ δὴ τὸ ὠρισμένον τοῦτο ἀξίωμα, τὸ „οὗτος κάθηται“ ἢ „οὗτος περιπατεῖ“, τότε φασὶν ἀληθές ὑπάρχειν ὅταν τῷ ὑπὸ τὴν δεῖξιν πίπτοντι συμβεβήκη τὸ κατηγορήμα, οἷον τὸ καθῆσθαι ἢ τὸ περιπατεῖν.

206 Alexander Aphrod. apud Simplicium in Aristot. phys. p. 1299, 15 36 Diels. ἐκ δὴ τούτων τῶν λόγων, φησὶν ὁ Ἀλέξανδρος, δυνατὸν ὁμώμενον δεικνύναι τὰ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ἀξιώματα, ἃ μεταπίπτοντά τινες λέγουσιν ἀπεριγράφως, μὴ ὄντα τοιαῦτα· ἐστὶ δὲ ταῦτα τοιαῦτα· „εἰ ζῆ Ἄλων, ζήσεται Ἄλων“. τοῦτο γὰρ εἰ καὶ ἀληθές ἐστὶ νῦν, ἀρχόμενον ἀπὸ ἀληθοῦς τοῦ „ζῆ Ἄλων“ καὶ λήγον ἐπὶ ἀληθές τὸ „ζήσεται“, ἀλλ' ἐστὶ 20 ποτέ, ὅτε τῆς προσλήψεως ἀληθοῦς οὔσης τῆς „ἀλλὰ μὴν ζῆ Ἄλων“ μεταπεσεῖται τὸ συνημμένον εἰς ψεῦδος τῷ ἔσεσθαι ποτε, ὅτε ἀληθοῦς ὄντος ἔτι τοῦ „ζῆ Ἄλων“ οὐκ ἐστὶ ἀληθές τὸ „καὶ ζήσεται“, οὐ μὴ ὄντος ἀληθοῦς τὸ ὅλον συνημμένον γίνοιτο ἂν ψεῦδος μεταπίπτον· οὐ γὰρ αἰεὶ, ὅτε τὸ „ζῆ“ ἀληθές, καὶ τὸ „ζήσεται“, ἐπεὶ οὕτως ἀθάνατος ἂν εἴη ὁ Ἄλων. οὐ μὴν 25 ἐστὶ ὀρίσαντας εἰπεῖν, ποτέ οὐκ ἀληθές ἐστὶ ζῶντος αὐτοῦ τὸ „ζήσεται“. διὸ καὶ ἐν ἀπεριγράφῳ καὶ ἀορίστῳ χρόνῳ λέγουσι γίνεσθαι τὴν τῶν τοιοῦτων ἀξιωμάτων μετάπτωσιν.

206a Dionysius Halicarn. de compos. verb. p. 31. Re. Ἐγὼ οὖν ὅτε διέγων συντάττεσθαι ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐζήτουν εἰ τι 30 τοῖς πρότερον εἰρηται περὶ αὐτῆς, καὶ μάλιστα τοῖς ἀπὸ τῆς Στοῆς φιλοσόφοις εἰδῶς τοὺς ἄνδρας οὐ μικρὰν φροντίδα τοῦ λεκτικοῦ τόπου πεποιημένους. δεῖ γὰρ αὐτοῖς τἀληθῆ μαρτυρεῖν. οὐδαμῆ δ' οὐδὲν ὑπ' οὐδενὸς εὐρῶν τῶν ὀνόματος ἠξιωμένων οὔτε μείζον οὐτ' ἔλαττον συναχθὲν εἰς ἣν ἐγὼ προήρημαι πραγματεῖαν, ἃς δὲ Χρῦ- 35 σιππος καταλέλοιπε συντάξεις διττάς, ἐπιγραφὴν ἐχούσας „Περὶ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν“ οὐ δημορικὴν θεωρίαν ἐχούσας, ἀλλὰ διαλεκτικὴν, ὡς ἴσασιν οἱ τὰς βίβλους ἀνεγνωκότες, ὑπὲρ ἀξιωμάτων συντάξεως, ἀληθῶν τε καὶ ψευδῶν καὶ δυνατῶν καὶ ἀδυνατῶν, ἐνδεχομένων τε καὶ μεταπιπτόντων καὶ ἀμφιβό- 40

10 Joh. Sicel. ad Hermog. Walz. Rh. Gr. VI p. 201: ὁ δὲ τῶν Στωϊκῶν ὁ λέγων τὰ ἐναντία δέχεσθαι τὴν ἀπροσδιόριστον, ἀληθές καὶ ψεῦδος (griphus, qui sequitur, nihil ad Stoicos pertinet). 17 Libros περὶ τῶν μεταπιπτόντων λόγων πρὸς Ἀθηναῖον α' et λόγοι μεταπίπτοντες πρὸς τὴν μεσότητα γ' Chrysippi pseudepigraphos dicit index librorum. Cf. ἀξιωμάτων μεταπτώσεις n. 201.

40 μεταπίπτοντα ἀξιώματα tractantur n. 263, quem locum huc referre debebam.

λων καὶ ἄλλων τινῶν τοιουτοτρόπων, οὐδεμίαν οὔτε χρείαν οὔτ' ὠφέλειαν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις συμβαλλομένων, εἰς γοῦν ἡδονὴν ἢ κάλλος ἐρμηγείας, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι τὴν σύνθεσιν ταύτης μὲν τῆς πραγματείας ἀπέστην.

§ 5. Περὶ τῶν οὐχ ἀπλῶν ἀξιωμαίων.

Huc pertinent ex libris Chrysippi:

Περὶ τῶν οὐχ ἀπλῶν ἀξιωμαίων α'.

Περὶ τοῦ συμπλεγμένου πρὸς Ἀθηνάδην β'.

Περὶ ἀληθοῦς διεξυγμένου πρὸς Γοργυπίδην α'.

10 Περὶ ἀληθοῦς συνημμένου πρὸς Γοργυπίδην δ'.

Πρὸς τὸ περὶ ἀκολουθῶν α'.

207 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 71. τῶν δ' οὐχ ἀπλῶν ἀξιωμαίων συνημμένον μὲν ἐστίν, ὡς ὁ Χρῦσιππος ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς φησὶ καὶ Διογένους ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ, τὸ συννεστὸς διὰ τοῦ „εἰ“ συναπτικοῦ συνδέσμου· ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ σύνδεσμος οὗτος ἀκολουθεῖν τὸ δεύτερον τῷ πρώτῳ, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ“. (Deinde definitur τὸ παρασυνημμένον, ὡς ὁ Κρίνις φησὶν ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ). 72. συμπλεγμένον δὲ ἐστὶν ἀξίωμα ὃ ὑπὸ τινῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων συμπλέκεται, οἷον „καὶ ἡμέρα ἐστὶ καὶ φῶς ἐστὶ“. διεξυγμένον δὲ ἐστίν, ὃ ὑπὸ τοῦ „ἤτοι“ διαξενκτικοῦ συνδέσμου διέξενκται, οἷον, „ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστὶν“. ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ σύνδεσμος οὗτος τὸ ἕτερον τῶν ἀξιωμαίων ψεῦδος εἶναι. αἰτιῶδες δὲ ἐστὶν ἀξίωμα τὸ συντασσόμενον διὰ τοῦ „διότι“, οἷον „διότι ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶν“. οἶονεὶ γὰρ αἰτίον ἐστὶ τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου. διασαφοῦν δὲ τὸ μᾶλλον ἀξίωμα ἐστὶ τὸ συνταττόμενον ὑπὸ τοῦ διασαφοῦντος τὸ μᾶλλον συνδέσμου καὶ τοῦ <„ἢ“> μέσου τῶν ἀξιωμαίων τασσομένου, οἷον „μᾶλλον ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστὶν“. διασαφοῦν δὲ τὸ ἥττον ἀξίωμα ἐστὶ τὸ ἐναντίον τῷ προκειμένῳ, οἷον „ἥττον νύξ ἐστὶν ἢ ἡμέρα ἐστὶν“.

208 Galenus introductio dialectica 4 p. 10,13 Kalbfl. εἰ δὲ ἐφ' ἐτέρων λέγοιτο <ἢ> φωνή, <ἄ> μήτε ἀκολουθίαν ἔχει πρὸς ἄλληλα μήτε μάχην ἀποφατικὴν, συμπλεγμένον καλέσομεν τὸ τοιοῦτον ἀξίωμα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ „Δίων περιπατεῖ καὶ Θέων διαλέγεται“. 35 ταυτὶ γὰρ οὔτε μάχην οὔτε ἀκολουθίαν ἔχοντα κατὰ συμπλοκὴν ἐρμη-

14 ὡς ὁ Χρ. φησὶν ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ (om. cet.) F. 15 συννεστὸς (vel. -ὄς) BPF. || εἰ διὰ B. 21 ἢ F. 24 οἷον διότι et ἐστὶ om. B., add. B² in mg. 27 „ἢ“ addidī, τοῦ om. BP. || μέσου BPF. 32 ἢ addidī; ἢ φωνή scil. ὁ συμπλεκτικὸς σύνδεσμος. || φωνή ἄ scripsi, φωνῆν libri; φωνῶν ἄ Kalbfl. 33 ἀποφατικὴν del. Kalbfl. 35 ἐρμηγέεται Kalbfl., ἐρμηγέει cod.

νεύεται. διὸ κάπειδὸν ἀποφάσκωμεν αὐτά, τὸν λόγον ἐκεῖνον ἦτοι γε ἀποφατικὴν συμπλοκὴν ἢ ἀποφατικὸν εἶναι συμπεπλεγμένον φήσομεν· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸ παρὸν διαφέρει συμπεπλεγμένον λέγειν ἀποφατικὸν ἢ συμπλοκὴν. — — ἀλλ' οἱ περὶ Χρύσιππον, κἀνταῦθα τῇ λέξει μᾶλλον ἢ τοῖς πράγμασι προσέχοντες τὸν νοῦν, ἅπαντα τὰ διὰ τῶν συμπλεκτικῶν καλουμένων συνδέσμων συνιστάμενα κἀν ἐκ μαχομένων ἢ ἀκολούθων, συμπεπλεγμένα καλοῦσιν, ἐν οἷς μὲν ἔγκειται τις ἀκρίβεια διδασκαλίας, ἀμελῶς χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ἐν οἷς δὲ οὐδὲν διαφέρουν αἱ φωναὶ σημαίνουσιν, αὐτοὶ νομοθετοῦντες ἴδια σημαίνόμενα etc. 10

209 Dexippus in Aristot. categ. p. 22, 18 Busse. φαμέν δὴ ὅτι οἱ μόνην συμπλοκὴν τὴν μετὰ συμπλεκτικοῦ συνδέσμου προφορὰν λέγοντες τοῖς Στωϊκοῖς ἐπακολουθοῦσιν, ὧν ἀρχαιότερος Ἀριστοτέλης καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων συνηθείᾳ χρώμενος, οὔτινες τὴν τῶν πλειόνων μερῶν τοῦ λόγου σύνοδον συμπλοκὴν ὠνόμαζον. 15

210 Plutarchus de Stoic. repugn. cp. 29 p. 1047c. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς (sc. Chrysippus) τὰς διὰ δέκα ἀξιωματῶν συμπλοκὰς πλήθει φησὶν ὑπερβάλλειν ἑκατὸν μυριάδας, οὔτε δι' αὐτοῦ ζητήσας ἐπιμελῶς οὔτε διὰ τῶν ἐμπείρων τὸ ἀληθὲς ἱστορήσας etc. — — Χρύσιππον δὲ πάντες ἐλέγχουσιν οἱ ἀριθμητικοί. ὧν καὶ Ἰππαρχὸς ἐστίν, ἀποδεικνύων τὸ διάπτωμα τοῦ λογισμοῦ παμμέγεθες αὐτῷ γεγονός· εἶγε τὸ μὲν καταφατικὸν ποιεῖ συμπεπλεγμένων ἀξιωματῶν μυριάδας δέκα, καὶ πρὸς ταύταις τρισχίλια τεσσαράκοντα ἑννέα, τὸ δ' ἀποφατικὸν ἑννακόσια πεντήκοντα δύο πρὸς τριάκοντα καὶ μιᾷ μυριάδι.

Cf. Plut. Quaest. Conviv. VIII 9, ubi eadem fere verba recurrunt. 25

211 Sextus adv. math. VIII 124. ἐνέσται δὲ ἀπὸ τούτων καὶ ἐπὶ τὰ συμπεπλεγμένα καὶ ἐπὶ τὰ διεξυνημένα κοινῶς τε ἐπὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῶν οὐκ ἀπλῶν ἀξιωματῶν διαβαίνειν. — ὅταν λέγωσιν ὕγιες εἶναι συμπεπλεγμένον τὸ πάντ' ἔχον ἐν αὐτῷ ἀληθῆ, οἷον τὸ „ἡμέρα ἐστὶ καὶ φῶς ἐστίν“, ψεῦδος δὲ τὸ ἔχον ψεῦδος. Haec impugnat Sextus, deinde pergit 128. ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῷ βίῳ, φασί, τὸ κατὰ μὲν τὰ πλεῖστα μέρη ὕγιες ἰμάτιον, κατ' ὀλίγον δὲ διεξῶγός οὐκ ἀπὸ τῶν πλείστων καὶ ὕγιων μερῶν ὕγιες εἶναι λέγομεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀλίγου καὶ διεξῶγότητος διεξῶγός, οὕτω καὶ τὸ συμπεπλεγμένον, κἀν ἐν μόνον ἔχη ψεῦδος, πλείονα δὲ ἀληθῆ, λεχθήσεται τὸ ὅλον ἀπὸ τοῦ ἐνός ψεῦδος. 30 35

212 Galenus de simplic. medicam. II 16. Vol. XI p. 499 K. τὴν ὑποθετικὴν πρότασιν, ἣν οἱ περὶ τὸν Χρύσιππον ἀξίωμα συνημμένον ὀνομάζουσιν.

213 Gellius Noct. Att. XVI 8, 9. Sed quod Graeci συνημμένον ἀξίωμα dicunt — — id — tale est: „si Plato ambulat, Plato movetur“, 40 „si dies est, sol super terras est.“

5 προσέχοντες Kalbf., προσέχουσι cod. 9 χρώμενοι cod., corr. Kalbf.
10 νομοθετοῦντες Kalbf., μόνοι αἰτοῦνται cod. 27 τε ἐπὶ Bk. in adn., ἐπὶ τε libri.

Item quod illi *συμπεπλεγμένον*, nos vel „coniunctum“ vel „copulatum“ dicimus, quod est eiusdemmodi: „P. Scipio, Pauli filius, et bis consul fuit et triumphavit et censura functus est et collega in censura L. Mummi fuit“. In omni autem coniuncto si unum est mendacium, etiamsi cetera vera sunt, totum esse mendacium dicitur.

214 Sextus adv. math. VIII 88. οὐ πάνυ δέ γε δύνανται παραστήσαι τὸ ἀντικείμενον ἡμῖν οἱ Στωϊκοί. — φασὶ γάρ, „ἀντικείμενά ἐστιν ὧν τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἀποφάσει πλεονάζει, οἷον ἡμέρα ἐστίν — οὐχ ἡμέρα ἐστίν. τοῦ γὰρ ἡμέρα ἐστίν ἀξιώματος τὸ οὐχ ἡμέρα ἐστίν ἀποφάσει πλεονάζει τῆ ὀυχί, καὶ διὰ τοῦτ' ἀντικείμενον ἐστίν ἐκείνω“. ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀντικείμενον, ἔσται καὶ τὰ τοιαῦτα ἀντικείμενα τὸ τε ἡμέρα ἐστίν <καὶ φῶς ἐστίν> καὶ τὸ ἡμέρα ἐστίν <καὶ οὐχί φῶς ἐστίν>. τοῦ γὰρ „ἡμέρα <ἐστίν καὶ φῶς> ἐστίν“ ἀξιώματος ἀποφάσει πλεονάζει τὸ <„ἡμέρα ἐστίν καὶ οὐχί φῶς ἐστίν“ οὐχί δέ γε κατ' αὐτοὺς ταῦτα ἀντικείμενά ἐστιν οὐκ ἄρα ἀντικείμενά ἐστιν <ὧν> τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἀποφάσει πλεονάζει. ναὶ φασιν, ἀλλὰ σὺν τούτῳ ἀντικείμενά ἐστι, σὺν τῷ τῆν ἀπόφασιν προτετάχθαι τοῦ ἑτέρου· τότε γὰρ κυριεύει τοῦ ὅλου ἀξιώματος· ἐπὶ δὲ τοῦ „ἡμέρα ἐστίν καὶ οὐχί φῶς ἐστίν“ μέρος οὔσα τοῦ παντός, οὐ κυριεύει πρὸς τὸ ἀποφατικὸν ποιῆσαι τὸ πᾶν.

215 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 73. ἔτι τῶν ἀξιωματικῶν κατὰ τε ἀλήθειαν καὶ ψεῦδος ἀντικείμενα ἀλλήλοις ἐστίν, ὧν τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἐστίν ἀποφατικόν, οἷον τὸ „ἡμέρα ἐστίν“ καὶ τὸ „οὐχί ἡμέρα ἐστίν“. συνημμένον οὖν ἀληθές ἐστίν, οὗ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λήγοντος μάχεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἐστίν“. τοῦτο ἀληθές ἐστὶ τὸ γὰρ „οὐχί φῶς ἐστίν“, ἀντικείμενον τῷ λήγοντι, μάχεται τῷ „ἡμέρα ἐστίν“. συνημμένον δὲ ψεῦδός ἐστίν οὗ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λήγοντος οὐ μάχεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστίν, Δίον περιπατεῖ“. τὸ γὰρ „οὐχί Δίον περιπατεῖ“ οὐ μάχεται τῷ „ἡμέρα ἐστίν“. (sequitur παρασημημένον, quod inter Crinidis fragmenta posui.) αἰτιῶδες δὲ ἀληθές μὲν ἐστίν, ὃ ἀρχόμενον ἀπὸ ἀληθοῦς εἰς ἀκόλουθον λήγει, οὐ μὴν ἔχει τῷ λήγοντι τὸ ἀρχόμενον ἀκόλουθον, οἷον „διότι ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἐστίν“. τῷ μὲν γὰρ „ἡμέρα ἐστίν“ ἀκολουθεῖ τὸ „φῶς ἐστίν“, τῷ δὲ „φῶς ἐστίν“ οὐχ ἔπεται τὸ „ἡμέρα ἐστίν“. αἰτιῶδες δὲ ψεῦδός ἐστίν ὃ ἦτοι ἀπὸ ψεύδους ἀρχεται ἢ μὴ εἰς ἀκόλουθον λήγει ἢ ἔχει τῷ λήγοντι τὸ ἀρχόμενον ἀκόλουθον, οἷον „διότι νύξ ἐστίν, Δίον περιπατεῖ“.

216 Sextus adv. math. VIII 108. καὶ δὴ οὐχ ἁπλᾶ μὲν ἐστίν ἀξιώματα — ἅπερ ἐξ ἀξιώματος διαφοροῦμένον ἢ ἀξιωματικῶν διαφορόντων συνέστηκε καὶ ἐν οἷς σύνδεσμος ἢ σύνδεσμοι ἐπικρατοῦσιν· λαμβανέσθω δὲ ἐκ τούτων ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ καλούμενον συνημμένον. τοῦτο τοίνυν συνημμένον ἐξ ἀξιώματος διαφοροῦμένον ἢ ἐξ ἀξιωματικῶν διαφορόντων διὰ τοῦ „εἰ“ ἢ „εἴπερ“ συνδέσμου· οἷον ἐκ διαφοροῦμένου μὲν ἀξιώματος καὶ τοῦ „εἰ“ συνδέσμου συνέστηκε τὸ τοιοῦτον συνημμένον „εἰ ἡμέρα ἐστίν, ἡμέρα

12. 13. 14. 15 addidi quae sententia flagitat. 16 πλεονάζει scripsi, πλεονάζειν libri. 22 ἀποφατικόν PF. || ἡμέρα οὐχί (hoc ord.) B, οὐχ ἡμέρα F. 24 οὐ μάχεται F. 30 ἂν ἐπόμενον (pro ὃ ἀρχόμενον) B. || ἀληθῶν B. 31 ἐπόμενον (pro ἀρχόμενον) B; ἀκόλουθον τὸ ἀρχόμενον (hoc ord.) F. || τὸ pro τῷ B. 32 τῷ B² || τὸ F. 34 ἀνακόλουθον BPF, corr. Rossius ex Suida s. αἰτιῶδες ψεῦδος.

ἔστιν“. ἐκ διαφερόντων δὲ ἀξιωμαίων καὶ διὰ τοῦ „εἴπερ“ συνδέσμου τὸ οὕτως ἔχον „εἴπερ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν“. τῶν δὲ ἐν τῷ συνημμένῳ ἀξιωμαίων τὸ μετὰ τὸν „εἰ“ ἢ τὸν „εἴπερ“ σύνδεσμον τεταγμένον ἡγούμενον τε καὶ πρῶτον καλεῖται, τὸ δὲ λοιπὸν λῆγόν τε καὶ δευτέρον, καὶ ἐὰν ἀναστροφῶς ἐκφέρεται τὸ ὅλον συνημμένον, οἷον οὕτως „φῶς ἐστίν, εἴπερ ἡμέρα 5 ἐστίν“ καὶ γὰρ ἐν τούτῳ λῆγον μὲν καλεῖται τὸ „φῶς ἐστίν“ καίπερ πρῶτον ἐξενεχθέν, ἡγούμενον δὲ τὸ „ἡμέρα ἐστίν“, καίπερ δευτέρον λεγόμενον, διὰ τὸ μετὰ τὸν „εἴπερ“ σύνδεσμον τετάχθαι. ἡ μὲν οὖν σύστασις τοῦ συνημμένου, ὡς ἐν συντόμῳ εἰπεῖν, ἐστὶ τοιαύτη, ἐπαγγέλλεσθαι δὲ δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ἀξίωμα ἀκολουθεῖν τῷ ἐν αὐτῷ πρῶτῳ τὸ ἐν αὐτῷ δεύ- 10 τερον, καὶ ὅντος τοῦ ἡγούμενου ἔσεσθαι τὸ λῆγον. ὅθεν σφωζομένης μὲν τῆς τοιαύτης ἐπαγγελίας καὶ ἀκολουθοῦντος τῷ ἡγούμενῳ τοῦ λήγοντος ἀληθὲς γίνεται καὶ τὸ συνημμένον, μὴ σφωζομένης δὲ ψεύδος.

217 Galenus introductio dialectica cp. 3 p. 8, 11 Kalbf. ἐπειδὴν 15 διότι μὴ ἔστι τὸδε, εἶναι τὸδε νοῶμεν, οἷον <ὅτι> νύξ οὐκ ἔστιν, ἡμέραν εἶναι — — διεξενγμένον ἀξίωμα ἰσὶ τῶν νεωτέρων φιλοσόφων (scil. Stoicis) ὀνομάζεται, καθάπερ γε καὶ συνημμένον τὸ ἕτερον εἶδος τῶν προτάσεων τῶν ὑποθετικῶν ἄς κατὰ συνέχειαν ἐλέγομεν γίνεσθαι (cf. supra: ἐπειδὴν ὑπάρχον τι πιστεύεται δι' ἕτερον ὑπάρχειν ἢ κατὰ συνέχειαν), οἰκιοτέρα δὲ ἐστὶ 20 λέξις τὸ [τὰ] „διεξενγμένον“ τοῖς ἀξιώμασιν (ἄς δηλονότι διακριτικὰς προτάσεις ἔφαμεν ὀνομάζεσθαι) <τοῖς> διὰ τοῦ „ἢτοι“ συνδέσμου (διαφέρει δὲ οὐδὲν „ἢ“ διὰ μιᾶς συλλαβῆς λέγειν ἢ διὰ δυοῖν „ἢτοι“). „συνημμένον“ δὲ <τοῖς> διὰ τοῦ „εἰ“ <ἢ „ἐπει“>, εἴπερ ἐν καὶ οὗτοι σημαίνουσιν· ὡς ὀνομάζεσθαι τὸν μὲν τοιοῦτον λόγον „εἰ ἡμέρα ἐστίν, ὁ ἥλιος ὑπὲρ γῆς ἐστίν“ 25 συνημμένον ἀξίωμα κατὰ γε τοὺς νεωτέρους φιλοσόφους. — — τοὺς δὲ γε τοιοῦτους „ἢτοι γ' ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ ἐστίν“ διεξενγμένον μὲν ἀξίωμα παρὰ τοῖς νεωτέροις φιλοσόφοις etc.

ibid. 14 p. 32, 13 Kalbf. καλοῦσι δὲ τὰς μὲν κατὰ συνέχειαν (scil. προτάσεις) οἱ Στωϊκοὶ συνημμένα ἀξιώματα, τὰς δὲ κατὰ διαί- 30 ρεσιν διεξενγμένα, καὶ συμφωνεῖται γε αὐτοῖς δύο μὲν γίνεσθαι συλλογισμοὺς κατὰ τὸ συνημμένον ἀξίωμα, δύο δὲ κατὰ τὸ διεξενγμένον. — — τρίτον οὖν ἀναπόδεικτον τῶν περὶ τὸν Χρῦσιππον ἡγούμενον ἐξ ἀποφατικῶν συμπεπλεγμένων καὶ θατέρου τῶν ἐν αὐτῷ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ περαινόντα etc. 35

Epimerismi Homer. Cramer. Anecd. Ox. I p. 188. ὁ „ἢ“ σύνδεσμος φιλούμενος καὶ ὀξυνόμενος σημαίνει τρία· ἢ διαξενκτικός ἐστίν ἢ ὑποδιαξενκτικός ἢ διασαφητικός — — τί διαφέρουσιν ἀλλήλων; ὅτι ὁ μὲν διαξενκτικός τὸ ἕτερον μόνον τῶν ὑποκειμένων αἰρεῖται, τὸ δὲ ἕτερον ἀναιρεῖ· „ἢ ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ“ (τὸ ἕτερον μόνον· οὐ γὰρ δύναται ἀμφότερα) — — 40 ὁ δὲ παραδιαξενκτικός καὶ ἀμφότερα δύναται παραλαμβάνειν, ἐπειδὴν οὕτω λέγομεν „ἔρῆσων ἢ ἐπισπάται τὴν κόπην ἢ ἀπωθεῖται“ (ἀμφότερα γὰρ

16 ὅτι add. Prantl. 18 τῆς προτάσεως cod., corr. Kalbf. 21 τὸ διεξενγμένον Kalbf., τὸ τὰ διεξενγμένα cod. 22. 24 τοῖς addidi. 23 ἢτοι συνημμένον scripsi, τοῖς συνημμένοις cod. 24 ἢ ἐπει add. Prantl. 34 συμπεπλεγμένον Kalbf., συμπεράσματος cod || καὶ θατέρου Kalbf., καθ' ἕτερον cod.

ποιεῖ) — — ἔστι δὲ καὶ διασαφητικός, ὁ ἐλεγτικὸς καλούμενος παρὰ τοῖς
Στωϊκοῖς, οὕτως λύσεις „βούλωμ' ἐγὼ λαὸν σὸον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι“.
ἔστι γὰρ ἢπερ ἀπολέσθαι. ἐν ἧθει δὲ λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

218 Gellius Noct. Att. XVI 8, 12. Est item aliud, quod Graeci διε-
5 ζευγμένον ἀξίωμα, nos „disiunctum“ dicimus. Id huiusmodi est: „aut
malum est voluptas aut bonum aut neque bonum neque malum est“.
Omnia autem, quae disiunguntur, pugnancia esse inter sese oportet, eorum-
que opposita, quae ἀντικείμενα Graeci dicunt, ea quoque ipsa inter se ad-
versa esse. Ex omnibus, quae disiunguntur, unum esse verum
10 debet, falsa cetera. Quod si aut nihil omnium verum, aut omnia
plurave quam unum vera erunt, aut quae disiuncta sunt non pugnabunt,
aut quae opposita eorum sunt contraria inter sese non erunt, tunc id dis-
iunctum mendacium est et appellatur παραδιεξευγμένον; sicuti hoc est,
in quo quae opposita non sunt contraria: „aut curris aut ambulas aut
15 stas“. — — possis enim simul eodemque tempore neque ambulare neque
stare neque currere.

219 Cicero Acad. Pr. II 97. cum ab Epicuro — non impetrent, ut
verum esse concedat, quod ita effabimur: „aut vivet eras Hermarchus aut
non vivet“, cum dialectici sic statuunt, omne quod ita disiunctum
20 sit, quasi 'aut etiam aut non' non modo verum esse, sed etiam
necessarium. (paulo post:) dialectici — id est Antiochus et Stoici.

220 Galenus introductio dialectica 5 p. 12, 3 Kalbfl. <ἐν> ἐνίοις δ'
ἀξιόμασιν ἐγγωρεῖ μὲν εἶναι καὶ πλείω καὶ πάντα, μὴ μόνον ἔν, ἀναγκαῖον
δ' ἔστι τὸ ἐν ὑπάρχειν· ὀνομάζουσι δ' ἐνιοὶ τὰ τοιαῦτα „παραδιεξευγ-
25 μένα“, τῶν διεξευγμένων ἐν μόνον ἐχόντων ἀληθές, ἂν τ' ἐκ δυοῖν ἀξιο-
μάτων ἀπλῶν ἂν τ' ἐκ πλειόνων συγκέηται.

§ 6. Περὶ σημείου.

221 Sextus adv. math. VIII 244. βραχεία δ' ἴσως δεήσει καὶ περὶ τοῦ
ἀρέσκοντος αὐτοῖς προλαβεῖν, καθ' ὃ ἀξίωμα θέλουσιν εἶναι τὸ σημεῖον, καὶ
30 διὰ τοῦτο νοητόν. ὑπογράφοντες τοίνυν φασὶ σημεῖον εἶναι ἀξίωμα ἐν
ὑγιεῖ συνημμένῳ καθηρούμενον, ἐκκαλυπτικὸν τοῦ λήγοντος.
κρίσεις δὲ τοῦ ὑγιοῦς συνημμένου πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας εἶναι φασιν, μίαν
δ' ἔξ ἀπασῶν ὑπάρχειν — — τὴν ἀποδοθησομένην. πᾶν γὰρ συνημμένον
ἢ ἀπὸ ἀληθοῦς ἀρχόμενον εἰς ἀληθές λήγει, ἢ ἀπὸ ψεύδους ἀρχόμενον ἐπὶ
35 ψεύδος λήγει, ἢ ἀπ' ἀληθοῦς ἐπὶ ψεύδος, ἢ ἀπὸ ψεύδους ἐπ' ἀληθές. ἀπὸ
μὲν οὖν ἀληθοῦς ἀρχόμενον ἐπ' ἀληθές λήγει τὸ „εἰ“ εἰσὶ θεοί, προνοία
θεῶν διοικεῖται ὁ κόσμος“, ἀπὸ ψεύδους δὲ ἐπὶ ψεύδος τὸ „εἰ πέταται ἢ
γῆ, πτέρυγας ἔχει ἢ γῆ“, ἀπὸ ψεύδους δὲ ἐπ' ἀληθές τὸ „εἰ πέταται ἢ γῆ,
ἔστιν ἢ γῆ“, ἀπὸ δὲ ἀληθοῦς ἐπὶ ψεύδος τὸ „εἰ κινεῖται οὗτος, περιπατεῖ
40 οὗτος“ μὴ περιπατοῦντος μὲν αὐτοῦ, κινουμένου δέ. τεσσάρων οὖν οὐσῶν
τοῦ συνημμένου συζυγιῶν, — — κατὰ μὲν τοὺς πρώτους τρεῖς τρό-
πους φασὶν ἀληθές τοῦτο γίνεσθαι — καθ' ἕνα δὲ μόνον γίνε-

22 ἐν ἐνίοις Kalbfl., ἐνιοὶ cod. 24 ἐν ὑπάρχειν Kalbfl., ἐνὑπάρχειν cod. ||
ἐνιοὶ scil. Stoici, qui etiam παρασυνημμένον excogitaverunt. Cf. Gellius N. A.
XVI, 8. 36 εἰ add. Bk.

σθαι ψεύδος, ὅταν ἀπ' ἀληθοῦς ἀρχόμενον λήγη ἐπὶ ψεύδος. τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων ἀναζητητέον, φασί, τὸ σημεῖον οὐκ ἐν τῷ μοχθηρῷ τούτῳ συνημμένῳ ἀλλ' ἐν τῷ ὑγιεῖ εἴρηται γὰρ ἀξίωμα τὸ ἐν ὑγιεῖ συνημμένῳ καθηρούμενον. ἀλλ' ἐπεὶ οὐχ' ἐν ἦν ὑγιᾶς συνημμένον, τρία δέ, καθάπερ τὸ ἀπ' ἀληθοῦς ἀρχόμενον καὶ ἐπ' ἀληθῆς λήγον καὶ τὸ ἀπὸ ψεύδους ἐπὶ ψεύδος καὶ τὸ ἀπὸ ψεύδους ἐπ' ἀληθῆς, σκοπεῖτον πότερόν ποτε ἐν πᾶσι ζητητέον τοῖς ὑγιεῖσι συνημμένοις τὸ σημεῖον ἢ ἐν τισὶν ἢ ἐν τινί. οὐκοῦν εἰ τὸ σημεῖον ἀληθῆς εἶναι δεῖ καὶ ἀληθοῦς παραστατικόν, οὔτε ἐν τῷ ἀπὸ ψεύδους ἀρχομένῳ καὶ ἐπὶ ψεύδος λήγοντι οὔτε ἐν τῷ ἀπὸ ψεύδους ἐπ' ἀληθῆς ὑποκίσεται. λείπεται οὖν (ἐν) ἐκείνῳ μόνον αὐτὸ τυγχάνειν τῷ ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς τε ἀρχομένῳ καὶ ἐπ' ἀληθῆς λήγοντι, ὡς ἐν καὶ αὐτοῦ ὑπάρχοντος καὶ τοῦ σημειωτοῦ συνπαρᾶρχειν ὀφείλουτος αὐτῷ. τοίνυν ὅταν λέγεται τὸ σημεῖον ἀξίωμα εἶναι ἐν ὑγιεῖ συνημμένῳ καθηρούμενον, δεήσει ἐν μόνῳ ἀκούειν αὐτὸ καθηρούμενον συνημμένῳ τῷ ἀπ' ἀληθοῦς τε ἀρχομένῳ καὶ ἐπ' ἀληθῆς λήγοντι. — καὶ μὴν οὐκ εἴτι ἡγείται ἀξίωμα ἐν ὑγιεῖ συνημμένῳ ἀπ' ἀληθοῦς τε ἀρχομένῳ καὶ ἐπ' ἀληθῆς λήγοντι, τοῦτό ἐστι σημεῖον (sequitur exemplum) δεῖ ἄρα τὸ σημεῖον — καὶ ἐκκαλυπτικὴν ἔχει φύσιν τοῦ λήγοντος, οἷον ἐστὶ τὸ ἐν τοῖς τοιοῦτοις συνημμένοις „εἰ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς ἦδε, κεκύηκεν ἦδε“ καὶ „εἰ βρογχεῖον ἔπυκνεν οὗτος, ἔλκος ἔχει ἐν πνεύμονι οὗτος“. τοῦτ' ἄρα τὸ συνημμένον ὑγιᾶς ἐστίν, ἀρχόμενον μὲν ἀπ' ἀληθοῦς — λήγον δ' ἐπ' ἀληθῆς — μετὰ τοῦ ἐκκαλυπτικόν εἶναι τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου· ἐκείνῳ γὰρ προσβάλλοντες κατάληψιν τούτου ποιούμεθα.

Ἔτι, φασί, τὸ σημεῖον παρὸν παρόντος εἶναι δεῖ σημεῖον. ἔνιοι γὰρ ἐξαπατάμενοι καὶ παρὸν παρωχημένον θέλουσιν εἶναι σημεῖον, ὡς ἐπὶ τοῦ „εἰ οὐλὴν ἔχει οὗτος, ἔλκος ἔσχηκεν οὗτος“. εἰ μὲν γὰρ οὐλὴν ἔχει, παρὸν ἐστὶ, φαίνεται γὰρ, τὸ δὲ ἔλκος ἔσχηκεναι παρωχημένον, οὐκέτι γὰρ ἐστὶν ἔλκος· καὶ παρὸν μέλλοντος, ὡς τὸ περιεχόμενον τῷ τοιοῦτῳ συνημμένῳ „εἰ καρδίαν τέτρωται οὗτος, ἀποθάνειται οὗτος“. τὸ μὲν γὰρ τραῦμα τῆς καρδίας εἶναι φασὶν ἦδη, τὸν δὲ θάνατον μέλλειν· ἀγνοοῦσι δὲ οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες ὅτι ἀλλ' ἐστὶ τὰ παρωχημένα καὶ τὰ μέλλοντα, τὸ μὲντοι σημεῖον καὶ τὸ σημειωτὸν κἂν τούτοις παρὸν παρόντος ἐστίν. ἐν τε γὰρ τῷ προτέρῳ — τὸ μὲν ἔλκος γέγονεν ἦδη καὶ παρῶχηκεν, τὸ δὲ ἔλκος ἔσχηκεναι τοῦτον ἀξίωμα καθεστηκὸς ἐνέστηκεν, περὶ γεγονότος τινὸς λεγόμενον· ἐν τε τῷ „εἰ καρδίαν τέτρωται οὗτος, ἀποθάνειται οὗτος“, ὁ μὲν θάνατος μέλλει, τὸ δὲ ἀποθάνεισθαι τοῦτον ἀξίωμα ἐνέστηκεν, περὶ μέλλοντος λεγόμενον, παρὸν καὶ νῦν ἐστὶν ἀληθές. ὥστε καὶ ἀξίωμα ἐστὶ τὸ σημεῖον, καὶ ἐν ὑγιεῖ συνημμένῳ καθηγεῖται, τῷ ἀρχομένῳ ἀπὸ ἀληθοῦς καὶ λήγοντι ἐπ' ἀληθῆς, ἐκκαλυπτικόν τε ἐστὶ τοῦ λήγοντος, καὶ διὰ παντὸς παρὸν παρόντος ἐστὶ σημεῖον.

Τούτων δ' ὑποδειγμάτων κατὰ τὰς αὐτῶν ἐκείνων τεχνολογίας etc.

222 Sextus adv. math. VIII 177. τῶν μὲν αἰσθητῶν ὑπολαμβανόντων τοῦτο (scil. τὸ σημεῖον) εἶναι, τῶν δὲ νοητῶν. Ἐπίκουρος μὲν γὰρ καὶ οἱ προσεισῶτες αὐτοῦ τῆς αἰρέσεως ἔλεξαν αἰσθητὸν εἶναι τὸ σημεῖον, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς νοητῶν.

45

10 ἐν add. Bk. 16. 17 ἀρχόμενον et λήγον libri, ipse correxi. 41 Cf. Sextus adv. math. VIII 112—117, ubi Philoni eadem sententia περὶ ἀληθοῦς συνημμένον tribuitur, quae hic ex Stoico adumbratur compendio.

223 Sextus adv. math. VIII 275. οἱ δὲ δογματικοὶ πρὸς ἕκαστον μὲν τῶν οὕτως ἐπιχειρημένων (argumenta scil. quibus sceptici probabant nullum esse σημεῖον) πεφίμωται, τὸναντίον δὲ κατασκευάζοντες φασιν ὅτι ἄνθρωπος οὐχὶ τῷ προφορικῷ λόγῳ διαφέρει τῶν ἀλόγων ζῴων (καὶ γὰρ 5 κόρακες καὶ ψιττακοὶ καὶ κίτται ἐνάρθρους προφέρονται φωνάς) ἀλλὰ τῷ ἐνδιαθέτῳ, οὐδὲ τῇ ἀπλῇ μόνον φαντασίᾳ (ἐφαντασιοῦτο γὰρ κέ-κειῖνα) ἀλλὰ τῇ μεταβατικῇ καὶ συνθετικῇ. διόπερ ἀκολουθίας ἔννοιαν ἔχων εὐθύς καὶ σημείου νόησιν λαμβάνει διὰ τὴν ἀκολουθίαν· καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ σημεῖον ἔστι τοιοῦτον „εἰ τόδε, τόδε“. ἔπειτα ἄρα τῇ φύσει καὶ 10 κατασκευῇ τὰνθρώπου τὸ καὶ σημεῖον ὑπάρχειν. — συνωμολόγηται τε ἡ ἀπόδειξις τῷ γένει σημεῖον εἶναι. δηλωτικῇ γὰρ ἔστι τοῦ συμπεράσματος, καὶ ἔστι ἡ διὰ τῶν λημμάτων αὐτῆς συμπλοκῇ σημεῖον τοῦ ὑπάρχειν τὸ συμπεράσμα. οἷον ἐπὶ τῆς τοιαύτης „εἰ ἔστι κίνησις, ἔστι κενόν· ἔστι δὲ κίνησις· ἔστιν ἄρα κενόν“ τὸ τοιοῦτον συμπεπλεγμένον „εἰ ἔστι κί- 15 νησις, ἔστι κενόν (καὶ ἔστι κίνησις)“, διὰ τῶν λημμάτων συμπεπλεγμένον, εὐθύς καὶ σημείου ἔστι τοῦ συμπεράσματος τοῦ „ἔστι κενόν“. ἦτοι οὖν ἀποδεικτικοὶ εἶσι λόγοι, φασίν, οἱ κατὰ τοῦ σημείου κομισθέντες ὑπὸ τῶν ἀπορητικῶν ἢ οὐκ ἀποδεικτικοί. καὶ εἰ μὲν οὐκ εἶσιν ἀποδεικτικοί, ἄπιστοι καθεστῶσιν, ὅπου γε καὶ ἀποδεικτικοὶ τυγχάνοντες μόλις ἂν ἐπιστεύθησαν· 20 εἰ δὲ ἀποδεικτικοί, δῆλον ὅτι ἔστι τι σημεῖον· ἡ γὰρ ἀπόδειξις σημεῖον ἦν κατὰ τὸ γένος. — εἴπερ δὲ οὐδὲν οὐδενός ἔστι σημεῖον, ἦτοι σημαίνουσί τι αἰ κατὰ τοῦ σημείου ἐκφερόμενα φωναὶ ἢ οὐδὲν σημαίνουσιν. καὶ εἰ μὲν οὐδὲν, οὐδὲ τὴν τοῦ σημείου ὑπαρξίν ἀνελοῦσιν· πῶς γὰρ οἷον τε τὰς μηδὲν σημαίνουσας πιστεῦνέσθαι περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι σημεῖον; εἰ δὲ σημαίνουσι, 25 μάταιοι καθεστῶσιν οἱ ἀπὸ τῆς σκέψεως, λόγῳ μὲν ἐκβάλλοντες τὸ σημεῖον, ἔργῳ δὲ τοῦτο παραλαμβάνοντες. — καὶ μὴν εἰ μηδὲν ἔστι θεώρημα τέχνης ἴδιον, οὐ διοίσει τῆς ἀτεχνίας ἢ τέχνης· εἰ δ' ἔστι θεώρημα τέχνης ἴδιον, ἦτοι φαινόμενόν ἐστιν ἢ ἄδηλον· ἀλλὰ φαινόμενον μὲν οὐκ ἂν εἴη· τὰ γὰρ φαινόμενα πᾶσιν ὁμοίως καὶ ἀδιδάκτως φαίνεται. εἰ δὲ ἄδηλον τυγχάνει, διὰ 30 σημείου θεωρηθήσεται. εἰ δὲ ἔστι τι διὰ σημείου θεωρούμενον, ἔστι τι καὶ σημεῖον. Τινὲς δὲ καὶ οὕτω συνρωτῶσιν „εἰ ἔστι τι σημεῖον, ἔστι σημεῖον· εἰ μὴ ἔστι σημεῖον, ἔστι σημεῖον. ἦτοι δ' οὐδὲν ἔστι σημεῖον ἢ ἔστιν· ἔστιν ἄρα“. (cetera § 281—284 non opus est exscribere).

§ 7. Περὶ ὄρου.

35 224 Sextus adv. math. XI 8. τὸν γὰρ ὄρον φασιν οἱ τεχνολογοὶ ψιλῇ τῇ συντάξει διαφέρειν τοῦ καθολικοῦ, δυνάμει τὸν αὐτὸν ὄντα. καὶ εἰκότως· ὁ γὰρ εἰπὼν „ἄνθρωπος ἔστι ζῴον λογικὸν θνητόν“ τῷ εἰπόντι „εἰ τί ἐστιν ἄνθρωπος, ἐκεῖνο ζῴον ἔστι λογικὸν θνητόν“ τῇ μὲν δυνάμει τὸ αὐτὸ λέγει, τῇ δὲ φωνῇ διάφορον. καὶ 40 ὅτι τοῦτο, συμφανὲς ἐκ τοῦ μὴ μόνον τὸ καθολικὸν τῶν ἐπὶ μέρους εἶναι περιληπτικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν ὄρον ἐπὶ πάντα τὰ εἶδη τοῦ ἀπο-

10 συνωμολόγηται scripsi (cf. ibid. 289), ἀνωμολόγηται libri. || τε Bk., δὲ libri. 15 καὶ ἔστι κίνησις addidi. Ad hanc disputationem cf. n. 115—19.

διδομένου πράγματος διήκειν, οἷον τὸν μὲν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ πάντας τοὺς κατ' εἶδος ἀνθρώπους, τὸν δὲ τοῦ ἵππου ἐπὶ πάντας τοὺς ἵππους. ἐνὸς τε ὑποταχθέντος ψεύδους ἐκάτερον γίνεται μοχθηρόν, τὸ τε καθολικὸν καὶ ὁ ὄρος. ἀλλὰ γὰρ ὡς ταῦτα φωναῖς ἐξηλλαγμένα κατὰ δυνάμιν ἐστὶ τὰ αὐτά, ὧδε καὶ ἡ τέλειος, φασί, διαίρεσις, 5 δυνάμιν ἔχουσα καθολικὴν, συντάξει τοῦ καθολικοῦ διενήροχεν. ὁ γὰρ τρόπος τῷδε διαιρούμενος „τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν εἰσὶν Ἕλληνες οἱ δὲ βάρβαροι“ ἴσον τι λέγει τῷ „εἰ τινὲς εἰσὶν ἄνθρωποι; ἐκεῖνοι ἢ Ἕλληνες εἰσὶν ἢ βάρβαροι“. ἐὰν γὰρ τις ἄνθρωπος εὐρίσκηται μῆτε Ἕλλην μῆτε βάρβαρος, ἀνάγκη μοχθηρὰν μὲν εἶναι τὴν διαίρεσιν, 10 ψεύδος δὲ γίνεσθαι τὸ καθολικόν. διόπερ καὶ τὸ οὕτω λεγόμενον „τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶν ἀγαθὰ, τὰ δὲ κακά, τὰ δὲ τούτων μεταξὺ“ δυνάμει κατὰ τὸν Χρύσιππον τοιοῦτόν ἐστι καθολικόν „εἰ τινὰ ἐστὶν ὄντα, ἐκεῖνα ἢτοι ἀγαθὰ ἐστὶν ἢ κακά ἐστὶν ἢ ἀδιάφορα“.

225 Simplicius in Arist. categ. f. 16 B. ed. Bas. καὶ τοῦ μὲν ὀνό- 15 ματος τὸ συνηρημένον ἢ, ὡς οἱ Στωϊκοὶ φασί, τὸ κεφαλαῖωδες δηλοῦντος, τοῦ δὲ ὀρισμοῦ τὸ διακεκριμένον etc.

226 Scholia Vaticana in Dionys. Thrac. p. 107, 5 Hilgard (Gram. Gr. III). ὁ δὲ Χρύσιππος λέγει ὅτι ὄρος ἐστὶν ἢ τοῦ ἰδίου ἀπόδοσις, τουτέστιν ὁ τὸ ἰδίου ἀποδιδούς. ὁ δὲ Ἀντίπατρος ὁ Στωϊ- 20 κὸς λέγει ὄρος ἐστὶ λόγος κατ' ἀνάγκην ἐκφερόμενος, τουτέστι κατ' ἀντιστροφὴν· καὶ γὰρ ὁ ὄρος ἀντιστρέφειν θέλει.

Diog. Laërt. VII 60. ὄρος δὲ ἐστὶν, ὡς φησὶν Ἀντίπατρος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὄρων λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος ἢ ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ ὄρων ἰδίου ἀπόδοσις. 25

227 Galenus defin. medicae 1. Vol. XIX p. 349 K. ὄρος ἐστὶ λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος.

Ibid. ὑπογραφή ἐστὶ λόγος τυπωδῶς εἰσάγων εἰς τὴν δηλουμένην τοῦ πράγματος γνώσιν.

228 Alexander in Aristot. Top. p. 24 Ald. p. 42, 20. οὐκ ἄρα αὐ- 30 ταρκες τὸ ἦν (scil. ἐν τῷ τί ἦν εἶναι), ὡς τινες ἡγοῦνται, ὧν δοκεῖ πρό- τος μὲν Ἀντισθένης εἶναι, εἶτα δὲ καὶ τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς τινὲς, ἀλλὰ εὐλόγως τὸ εἶναι πρόσκειται.

Idem paulo post: οἱ δὲ λέγοντες ὄρον εἶναι λόγον κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενον (ἀνάλυσιν μὲν λέγοντες τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ ὀριστοῦ καὶ 35 κεφαλαιωδῶς, ἀπαρτιζόντως δὲ τὸ μῆτε ὑπερβάλλειν μῆτε ἐνδεῖν) οὐδὲν ἂν λέγοιεν τὸν ὄρον διαφέρειν τῆς τοῦ ἰδίου ἀποδόσεως etc.

229 Galenus de differentia pulsuum IV 2. Vol. VIII p. 708 K. ἀρ- 40 ξώμεθ' οὖν αὐθις ἀπὸ τῶν ἐννοηματικῶν ὄρων, οὓς οὐδὲν ἔραμεν ἐρ-

5 ὧδε Bk., ὡς δὲ libri. 21 immo κατ' ἀνάλυσιν cf. locum Laërtii.
24 ἀπαρτιζόντος B. 25 Hic liber in indice n. 13 r vocatur ὄρων διαλεκτικῶν
πρὸς Μητροδόωρον ζ'. || ἰδίον restitui ex schol. Dion. Thr., ἢ P ἢ B ἢ ὡς—ἀπό-
δοσις om. F. 27 Antipatro tribuit Diog. La. VII 60. 29 cf. Diog. La. VII 60.
fortasse: εἰς τὴν τοῦ δηλ. πράγματος γνώσιν.

μηγεύειν πλέον ὢν ἅπαντες ἄνθρωποι γινώσκουσιν. — οὓς οἱ δεινοὶ περὶ τὰς προσηγορίας οὐδ' ὄρους ἀξιοῦσιν, ἀλλ' ὑπογραφάς τε καὶ ὑποτύψεις ὀνομάζειν.

230 Galenus adv. Lycum 3. Vol. XVIII A. p. 209 K. οὕτως οὖν ἀπαίδευτον ἐρωτᾷ λόγον ὁ Λύκος, ὥστε οὐκ αἰσθάνεται τὰς τέχνας ἀπάσας ἀναιρῶν. ἐν γὰρ τοι τῇ γνώσει τῶν διαφορῶν ἐκάστου τῶν ὄντων αἱ τέχναι συνίστανται. καὶ τοῦτο ἐπὶ πλείστον μὲν κὰν τῷ Φιλήβῳ διήλθεν ὁ Πλάτων εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ συγγράμματος· ἐφύλαξε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, Χρυσίππος τε καὶ Μνησίθεος καὶ οὐδείς ὅστις οὐ διήλθεν ἐν τῷ περὶ τέχνης γράμματι τὸν αὐτὸν λόγον.

§ 8. Περὶ λόγων

καὶ συλλογισμῶν.

Quot Chrysippus libros scripserit ad syllogisticam doctrinam pertinentes vid. n. 14 v. Λογικοῦ τόπου πρὸς τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους.

231 Galenus de libris propriis 11. Vol. XIX p. 43 K. ἔτι δὲ παῖς ὢν, ἡνίκα πρῶτον ὁ πατήρ με τῷ τὴν λογικὴν θεωρίαν Χρυσίππου καὶ τῶν ἐνδόξων Στωϊκῶν διδάξοντι παρέδωκεν, ἐποίησάμην ἐμαντῶ τῶν Χρυσίππου συλλογιστικῶν βιβλίων ὑπομνήματα.

232 Galenus de libris propriis 16. Vol. XIX p. 47 K. de Stoicorum logica doctrina se scripsisse testatur haec: περὶ τῆς κατὰ Χρυσίππον λογικῆς θεωρίας γ'. τῆς Χρυσίππου συλλογιστικῆς πρώτης ὑπομνήματα γ'. δευτέρας ἐν. περὶ τῆς λογικῆς δυνάμεως καὶ θεωρίας ζ'. περὶ τῆς χρείας τῶν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς θεωρημάτων ἐν.

25 — — περὶ τῆς χρείας τῶν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς θεωρημάτων β'.

233 Lucianus Icaromen. 24 (Iupiter loquitur:) τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος Νόμων ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

234 Galenus de Hippocr. et Plat. plac. II. 3 (91) p. 178 Mü. καὶ ταύτη διήνεγκεν ἐπιστημονικὸν δείξεως λήμμα ῥητορικοῦ τε καὶ γυμναστικοῦ καὶ σοφιστικοῦ, ὑπὲρ ὧν οὐδ' αὐτῶν οὐδεμίαν ἐδίδαξαν ἡμᾶς οὔτε μέθοδον οὔτε γυμνασίαν οἷγε περὶ τὸν Ζήνωνα καὶ τὸν Χρυσίππον. ὅθεν ἀναμείκται φύσθην ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτῶν ἐφεξῆς ἅπαντα τὰ λήμματα. καὶ πολλάκις ἠγείται μὲν, εἰ οὕτως ἔχει, ῥητορικὸν ἐπιχείρημα, τούτῳ δ' ἔπεται γυμναστικὸν τε καὶ δια-

23 num hic commentarius pertinuit ad librum: περὶ τῶν πρώτων καὶ ἀναποδείκτων συλλογισμῶν πρὸς Ζήωνα α'? An totam syntaxin primam et alteram commentatus est? 25 Scripsit Chrysippus: περὶ τῶν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς θεωρημάτων.

λεκτικόν, εἶθ' ἐξῆς ἐπιστημονικόν, εἶθ' οὕτως εἰ ἔτυχε σοφιστικόν, οὐκ εἰδότεων, ὡς τὰ μὲν ἐπιστημονικὰ λήμματα πρὸς τὴν οὐσίαν ἀναφέρεται τοῦ ζητουμένου etc.

235 Diogenes Laërt. VII 45. εἶναι δὲ τὸν λόγον αὐτὸν σύστημα ἐκ λημμάτων καὶ ἐπιφορᾶς· τὸν δὲ συλλογισμὸν λόγον συλλογιστικὸν ἐκ τούτων· τὴν δὲ ἀπόδειξιν λόγον διὰ τῶν μᾶλλον καταλαμβανομένων τὸ ἦτον καταλαμβανόμενον περαίνοντα.

236 [Ammonius] in Aristot. Analyt. pr. (Comm. graec. IV 6) p. 68, 4 Wal. τίνα τὰ ὀνόματα οἷς οἱ Στωϊκοὶ κέχρηται; οὗτοι τοίνυν τὰ πράγματα τυγχάνοντα καλοῦσι· τέλος γὰρ τὸ τυχεῖν τούτων· τὰ νοήματα ἐκφορικά. 10 ταῦτα γὰρ ἐκφέρομεν διὰ τῶν φωνῶν, τὰς φωνὰς λεκτά. τὸ συνημμένον ἢ διεξενγμένον τροπικὸν διὰ τὸν τρόπον ποιῆσθαι ἀπ' ἄλλης προτάσεως εἰς ἄλλην· τὸ ἠγούμενον ὁμοίως ἡμῖν ἠγούμενον, τὸ ἐπόμενον λήγον, τὴν προσληψιν ὁμοίως ἡμῖν πρόσληψιν. — — ὃ δ' ἡμεῖς λέγομεν συμπέρασμα, ἐκεῖνοι ἐπιφορὰν καλοῦσι. τοὺς δ' ὑποθετικοὺς συλλογισμοὺς ἀναποδείκτους 15 καλοῦσι καὶ θέματα.

237 Ammonius in Aristot. Analyt. pr. p. 26, 36. οἱ δὲ Στωϊκοὶ ἀξιώματα αὐτὰς (scil. τὰς προτάσεις) ἐκάλουν καὶ λήμματα παρὰ τὸ λαμβάνειν καὶ ἀξιοῦν αὐτὰς ἀληθεῖς εἶναι, ὡς τὰ παρὰ τοῖς γεωμέτραις ἀξιώματα.

238 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 77. τῶν δὲ λόγων οἱ μὲν 20 εἰσιν ἀπέραντοι, οἱ δὲ περαντικοί· ἀπέραντοι μὲν ὄν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιφορᾶς οὐ μάχεται τῇ διὰ τῶν λημμάτων συμπλοκῇ, οἷον οἱ τοιοῦτοι „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ· ἡμέρα δὲ ἐστὶ· περιπατεῖ ἄρα Δίον“. τῶν δὲ περαντικῶν λόγων οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ γένει λέγονται περαντικοί, οἱ δὲ συλλογιστικοί. συλλογιστικοὶ μὲν ὄν εἰσιν οἱ ἦτοι ἀναπόδεικτοι ὄντες ἢ ἀναγόμενοι ἐπὶ 25 τοῖς ἀναποδείκτους κατὰ τι τῶν θεμάτων ἢ τινά, οἷον οἱ τοιοῦτοι „εἰ περιπατεῖ Δίον, <κινεῖται Δίον· ἀλλὰ μὴν περιπατεῖ Δίον> κινεῖται ἄρα Δίον“. περαντικοὶ δὲ εἰσιν εἰδικῶς οἱ συνάγοντες μὴ συλλογιστικῶς, οἷον οἱ τοιοῦτοι „ψευδὴς ἐστὶ τὸ ἡμέρα ἐστὶ καὶ νύξ ἐστὶ· ἡμέρα δὲ ἐστὶν οὐκ ἄρα νύξ ἐστὶν“. ἀσυλλόγιστοι δ' εἰσιν οἱ παρακείμενοι μὲν πιθανῶς 30 τοῖς συλλογιστικοῖς, οὐ συνάγοντες δέ, οἷον „εἰ ἵππος ἐστὶ Δίον, ζῶν ἐστὶ Δίον <ἀλλὰ μὴν ἵππος οὐκ ἐστὶ Δίον>· οὐκ ἄρα ζῶν ἐστὶ Δίον“. ἔτι τῶν λόγων οἱ μὲν ἀληθεῖς εἰσιν, οἱ δὲ ψευδεῖς. ἀληθεῖς μὲν ὄν εἰσι λόγοι οἱ δι' ἀληθῶν συνάγοντες, οἷον „εἰ ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ, ἡ κακία βλάπτει· <ἀλλὰ μὴν ὠφελεῖ ἡ ἀρετὴ· ἡ κακία ἄρα βλάπτει>. ψευδεῖς δὲ εἰσιν οἱ 35

5 συστημάτων καὶ ἐπιφορᾶς (om. ἐκ λημμάτων) BPF, corr. Beier. 7 περαίνοντα P. Faber, περὶ πάντων libri. 11 λεκτά. hoc falsum esse patet. 12 Scripsit Chrysippus: σύγκρισις τῶν τροπικῶν ἀξιωμάτων α'. 14 Cf. Bekker. Anecd. gr. p. 518 καλούμενον γοῦν ἔστιν εὐρέσθαι παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὸν „δέ γε“ (scil. σύνδεσμον) ὄντα προσληπτικόν· τοὺς γὰρ ἀπὸ συναφῆς λόγους εἰς σχηματισμὸν μετιόντας ἢ τοιαύτη σύνταξις ἢ τῶν συνδέσμων ὄπαγει· „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶν· ἡμέρα δὲ γε ἐστὶν.“ καὶ ἐπεὶ ἐν προσλήψει ἐγένετο ὁ λόγος, προσληπτικοὶ οἱ τοιοῦτοι σύνδεσμοι. 15 Scripsit idem: περὶ τῶν ἐπιφορῶν πρὸς Ἀρισταγόραν α'. 22 ὁ ὀμ. BPF, add. Rossius e cod. Steph. 25 ἦτι B. || ἐπὶ τι BPF, τι om. vulg. 27 κινεῖται—Δίον supplevi. 31 ζῶν (pro Δίον) F. 32 ἀλλὰ μὴν—Δίον om. BPF. 35 necessaria supplevi. Scripsit Chrysippus: περὶ τῶν περαίνοντων λόγων πρὸς Ζήνωνα α'. λόγοι συλλογιστικοὶ κατὰ ἀνάγκην ἐν τοῖς ἀναποδείκτους α'.

τῶν λημμάτων ἔχοντες τι ψεῦδος ἢ ἀπέραντοι ὄντες, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἡμέρα δὲ ἐστὶ· ζῆ ἄρα Αἰών“. καὶ δυνατοὶ δ' εἰσὶ λόγοι καὶ ἀδύνατοι καὶ ἀναγκαῖοι καὶ οὐκ ἀναγκαῖοι.

239 Sextus adv. math. VIII 411. οἴονται τοίνυν (scil. Stoici) τρεῖς
 5 τινὰς ἀλλήλοις συζυγεῖν λόγους, τὸν τε συνακτικὸν καὶ τὸν ἀληθῆ καὶ τὸν ἀποδεικτικόν· ὧν τὸν μὲν ἀποδεικτικὸν πάντως ἀληθῆ τε καὶ συνακτικόν, τὸν δὲ ἀληθῆ πάντως συνακτικόν μὲν ὑπάρχειν, οὐκ ἔξ ἀνάγκης δὲ καὶ ἀποδεικτικόν, τὸν δὲ συνακτικὸν οὔτε πάντως ἀληθῆ οὔτε πάντως ἀποδεικτικόν.
 — καὶ ὁ μὲν τοιοῦτος ἡμέρας οὔσης „εἰ νύξ ἐστὶ, σκότος ἐστίν· ἀλλὰ μὴν
 10 νύξ ἐστίν· σκότος ἄρα ἐστίν“ συνάγει μὲν διὰ τὸ ἐν ὕψει ἠρωτησθαι σχήματι, οὐκ ἔστι δὲ ἀληθές, τὸ δευτέρον λῆμμα ἔχων ψεῦδος, τὴν πρόσληψιν, τὸ „ἀλλὰ μὴν νύξ ἐστίν“. ὁ δὲ οὕτως ἔχων ἡμέρας οὔσης „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν· φῶς ἄρα ἐστίν“ συνακτικὸς ἅμα ἦν καὶ ἀληθῆς τῷ καὶ ἐν ὕψει ἠρωτησθαι σχήματι καὶ δι' ἀληθῶν ἀληθῆς συνάγειν.
 15 Κρίνεσθαι δὲ φασὶ τὸν συνακτικὸν λόγον ὅτι συνακτικὸς ἐστίν, ὅταν τῇ διὰ τῶν λημμάτων αὐτοῦ συμπλοκῇ ἔπηται τὸ συμπέρασμα· οἷον τὸν τοιοῦτον λόγον ἡμέρας οὔσης „εἰ νύξ ἐστὶ, σκότος ἐστίν· ἀλλὰ μὴν νύξ ἐστίν· σκότος ἄρα ἐστίν“ καίπερ μὴ ὄντα ἀληθῆ διὰ τὸ ἐπὶ ψεῦδος ἄγειν, συνακτικὸν εἶναι φαμέν· συμπλέξαντες γὰρ οὕτω τὰ λήμματα „νύξ ἐστὶ καὶ εἰ νύξ
 20 ἐστὶ, σκότος ἐστίν“, ποιούμεν συνημμένον [συλλογισμόν], ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τῆς τοιαύτης συμπλοκῆς, λῆγον δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα, τοιοῦτον „εἰ νύξ ἐστὶ καὶ εἰ νύξ ἐστὶ, σκότος ἐστίν, (σκότος ἐστίν)“. τοῦτο γὰρ τὸ συνημμένον ἀληθές ἐστὶ, διὰ τὸ μηδέποτε ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς λῆγειν ἐπὶ ψεῦδος· ἡμέρας μὲν γὰρ οὔσης ἄρχεται ἀπὸ ψεύδους — — καὶ λήξει ἐπὶ ψεῦδος — — καὶ οὕτως ἐστὶ ἀληθές· νυκτὸς δὲ ἄρχεται τε ἀπ' ἀληθοῦς καὶ λήξει ἐπ' ἀληθές, καὶ ἐστὶ παρ' αὐτὸ τοῦτο ἀληθές. οὐκοῦν ὁ μὲν συνακτικὸς τότε ἐστὶν ὕγιής, ὅταν συμπλεξάντων ἡμῶν τὰ λήμματα καὶ συνημμένον ποιησάντων τὸ ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τῆς διὰ τῶν λημμάτων συμπλοκῆς, λῆγον δ' εἰς τὸ συμπέρασμα, εὐρίσκηται τοῦτο αὐτὸ συνημμένον ἀληθές. — ὁ δ'
 30 ἀληθῆς λόγος κρίνεται ὅτι ἐστὶν ἀληθῆς οὐκ ἐκ τοῦ μόνον τὸ συνημμένον τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς διὰ τῶν λημμάτων συμπλοκῆς καὶ λῆγον εἰς τὸ συμπέρασμα εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ τὸ διὰ τῶν λημμάτων συμπλεγμένον ὑπάρχειν ὕγιές· ὡς ἂν τὸ ἕτερον τοῦτων εὐρίσκηται ψεῦδος, καὶ τὸν λόγον ἔξ ἀνάγκης γίνεσθαι ψευδῆ. — — ὥστε γίνεται ἀληθῆς ὁ λόγος οὔτε
 35 ὅταν τὸ συμπλεγμένον μόνον ἢ ἀληθές οὔτε ὅταν τὸ συνημμένον, ἀλλ' ὅταν ἀμφότερα ἀληθῆ. — ὁ δὲ ἀποδεικτικὸς τοῦ ἀληθοῦς διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν ἀληθῆς δύναται ἐναργῆ ἔχειν πάντα, φημί δὲ τὰ τε λήμματα καὶ τὴν ἐπιφορὰν, ὁ δὲ ἀποδεικτικὸς πλεον τι ἔχειν βούλεται, λέγω δὲ τὸ τὴν ἐπιφορὰν ἀδηλον οὔσαν ἐκκαλύπτεσθαι ὑπὸ τῶν λημμάτων. ὅθεν ὁ μὲν τοιοῦτος — — ἐναργῆ ἔχων τὰ λήμματα καὶ τὴν ἐπιφορὰν ἀληθῆς ἐστὶ καὶ οὐκ ἀποδεικτικὸς· ὁ δὲ τοιοῦτος „εἰ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς ἦδε, κενύηκεν ἦδε· ἀλλὰ μὴν γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς ἦδε· κενύηκεν ἄρα ἦδε“ σὺν τῷ ἀληθῆς εἶναι ἔτι καὶ ἀποδεικτικὸς ἐστίν· ἀδηλον γὰρ ἔχων τὸ συμπέρασμα — τοῦτο διὰ τῶν λημμάτων ἐκκαλύπτει.

20 συλλογισμόν seclusi. 21 λῆγον scripsi, λήγοντα libri. 21. 22 εἰ et σκότος ἐστίν supplevi. 25 τε Bk., μὲν libri. 32 τὸ huc transposui, quod post λημμάτων collocant libri. 36 Ad haec adhibe disputationem περι σημείων n. 221 v.

239a [Apuleius] *περὶ ἐρμηνείας* 277 (p. 15, 11 Goldb.). Est et altera probatio communis omnium etiam indemonstrabilium, quae dicitur „impossibile“ appellaturque a Stoicis „prima constitutio“ vel „primum expositum“. quod sic definiunt: „Si ex duobus tertium quid colligitur, alterum eorum cum contrario illationis colligit contrarium reliqui“. — — quae 5 res inventa est adversus eos, qui concessis acceptionibus id, quod ex illis colligitur, impudenter recusant. — — nec frustra constituerunt dialectici eum modum verum esse, cuius adversum illationis cum alterutra acceptione tollit reliquam. At Stoici quidem tantum negativa particula praeposita putant illationem recusari etc. 10

240 Sextus adv. math. VIII 429. *περὶ μὲν οὖν τῶν περαινόντων πολλῆς καὶ ἀκριβοῦς οὐσης ζητήσεως οὐκ ἀνάγκη νῦν διεξελθεῖν, περὶ δὲ τῶν ἀπεράντων λόγων ἐπὶ ποσὸν ὑποδεικτέον. τοίνυν φασὶ τετραχῶς γίνεσθαι τὸν ἀπέραντον λόγον, ἢτοι κατὰ διάρτησιν ἢ κατὰ παρολκήν, ἢ κατὰ τὸ ἐν μοχθηρῷ ἠρωτησθαι σχήματι ἢ κατὰ ἔλλειψιν. — ἀλλὰ κατὰ 15 διάρτησιν μὲν ὅταν μηδεμίαν ἔγη κοινωνίαν καὶ συνάρτησιν τὰ λήμματα πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς τὴν ἐπιφοράν, οἷον ἐπὶ τοῦ τοιούτου λόγου „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν πυροὶ ἐν ἀγορᾷ πωλοῦνται· φῶς ἄρα ἐστίν“. — — κατὰ δὲ παρολκήν ἀπέραντος γίνεται ὁ λόγος ὅταν ἔξωθέν τι καὶ περισῶς παραλαμβάνηται τοῖς λήμμασι, καθάπερ ἐπὶ τοῦ οὕτως ἔχοντος „εἰ 20 ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ· φῶς ἄρα ἐστίν“. — — διὰ δὲ τὸ ἐν μοχθηρῷ ἠρωτησθαι σχήματι ἀπέραντος γίνεται λόγος ὅταν ἐν τινι τῶν παρὰ τὰ ὕγιᾳ σχήματα θεωρουμένων ἐρωτηθῇ σχήματι οἷον ὄντος ὕγιους σχήματος τοῦ τοιούτου „εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον· τὸ δὲ γε πρῶτον, τὸ ἄρα δεύτερον“, ὄντος δὲ καὶ τοῦ „εἰ τὸ πρῶτον τὸ 25 δεύτερον· οὐχὶ δὲ γε τὸ πρῶτον, οὐκ ἄρα τὸ δεύτερον“, φαιμέν τὸν ἐν τοιούτῳ σχήματι ἐρωτηθέντα „εἰ τὸ πρῶτον τὸ δεύτερον· οὐχὶ δὲ γε τὸ πρῶτον· οὐκ ἄρα τὸ δεύτερον“ ἀπέραντον εἶναι, οὐχ ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐν τῷ τοιούτῳ σχήματι λόγον συνερωτᾶσθαι δι' ἀληθῶν ἀληθῆς συνάγοντα (δύναται γάρ, οἷον ὁ τοιοῦτος „εἰ τὰ τρία τέσσαρά ἐστιν, τὰ ἕξ ὀκτώ ἐστιν· οὐχὶ δὲ γε τὰ 30 τρία τέσσαρά ἐστιν· οὐκ ἄρα τὰ ἕξ ὀκτώ ἐστιν“), τῷ δὲ δύνασθαι τινος λόγου ἐν αὐτῷ ταίτεσθαι μοχθηρούς, καθάπερ καὶ τὸν τοιοῦτον „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν οὐκ ἐστίν ἡμέρα· οὐκ ἄρα ἐστὶ φῶς“. — κατ' ἔλλειψιν δὲ ἀπέραντος ἐγίνετο ὁ λόγος, ὅταν ἔλλείπη τι τῶν συνακτινῶν λημάτων. οἷον „ἢτοι κακόν ἐστιν ὁ πλοῦτος ἢ ἀγαθόν ἐστιν ὁ πλοῦτος· οὐχὶ 35 δὲ γε κακόν ἐστιν ὁ πλοῦτος· ἀγαθόν ἄρα ἐστίν ὁ πλοῦτος“. ἔλλειπει γάρ ἐν τῷ διεξευγμένῳ τὸ ἀδιάφορον εἶναι τὸν πλοῦτον, ὥστε τὴν ὕγιᾳ συνερωτησθαι τοιαύτην μᾶλλον ὑπάρχειν „ἢτοι ἀγαθόν ἐστιν ὁ πλοῦτος ἢ κακόν ἐστίν ἢ ἀδιάφορον· οὔτε <δέ γ'> ἀγαθόν ἐστίν ὁ πλοῦτος οὔτε κακόν· ἀδιάφορον ἄρα ἐστίν“. 40*

241 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 79. εἰσὶ δὲ καὶ ἀναπόδεικτοί τινες, τῷ μὴ χορῆζειν ἀποδείξεως, ἄλλοι μὲν παρ' ἄλλοις, παρὰ δὲ τῷ Χρυσίππῳ πέντε, δι' ὧν πᾶς λόγος πλέκεται,

2 indemonstrabilium = τῶν ἀναποδείκτων. 5 illationis = τῆς ἐπιφορᾶς.

19 Scripsit Chrysippus: *περὶ τῶν παρεκόντων λόγων πρὸς Πάσχυλον β'.*

22 Scripsit idem: *περὶ τῶν κατὰ ψευδῆ σχήματα συλλογισμῶν ε'.* 39 δὲ γ' add. Bk.

οἷτινες λαμβάνονται ἐπὶ τῶν περαντικῶν καὶ ἐπὶ τῶν συλλογιστικῶν καὶ ἐπὶ τῶν τροπικῶν. πρῶτος δὲ ἐστὶν ἀναπόδεικτος, ἐν ᾧ πᾶς λόγος συντάσσεται ἐκ συνημμένου καὶ τοῦ ἡγουμένου, ἀφ' οὗ ἄρχεται τὸ συνημμένον, καὶ τὸ λῆγον ἐπιφέρει, οἷον „εἰ τὸ πρῶτον, τὸ
 5 δεύτερον· ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον“. δεύτερος δ' ἐστὶν ἀναπόδεικτος ὁ διὰ συνημμένου καὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ λῆγοντος τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἡγουμένου ἔχων συμπέρασμα, οἷον „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν νύξ ἐστίν· οὐκ ἄρα ἡμέρα ἐστίν“. ἢ γὰρ πρόσληψις γίνεται ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῷ λῆγοντι καὶ ἢ ἐπι-
 10 φορὰ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῷ ἡγουμένῳ. τρίτος δ' ἐστὶν ἀναπόδεικτος ὁ δι' ἀποφατικοῦ συμπλοκῆς καὶ ἐνὸς τῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ ἐπιφύρων τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ, οἷον „οὐχὶ τέθνηκε Πλάτων καὶ ζῆ Πλάτων· ἀλλὰ μὴν τέθνηκε Πλάτων· οὐκ ἄρα ζῆ Πλάτων“. τέ-
 15 ταρτος δὲ ἐστὶν ἀναπόδεικτος ὁ διὰ διεξυγμένου καὶ ἐνὸς τῶν ἐν τῷ διεξυγμένῳ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ ἔχων συμπέρασμα, οἷον „ἦτοι τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον· ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· οὐκ ἄρα τὸ δεύτερον“. πέμπτος δὲ ἐστὶν ἀναπόδεικτος, ἐν ᾧ πᾶς λόγος συντάσσεται ἐκ διεξυγμένου καὶ ἐνὸς τῶν ἐν τῷ διεξυγμένῳ ἀντικειμένου καὶ ἐπιφέρει τὸ λοιπόν, οἷον „ἦτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστίν·
 20 οὐχὶ δὲ νύξ ἐστίν· ἡμέρα ἄρα ἐστίν“.

242 Sextus adv. math. VIII 223. εὐθέως γάρ, ἵνα μικρὸν ἄνωθεν προλάβωμεν, ἀναπόδεικτοι λέγονται διχῶς, οἳ τε μὴ ἀποδειγμένοι καὶ οἳ μὴ χρεῖαν ἔχοντες ἀποδείξεως τῷ αὐτόθεν εἶναι περιφανῆς ἐπ' αὐτῶν τὸ ὅτι συνάγουσιν. ἐπεδείξαμεν δὲ πολλάκις ὡς
 25 κατὰ τὸ δεύτερον σημαίνόμενον ταύτης ἠξίωται τῆς προσηγορίας οἱ κατ' ἀρχὴν τῆς πρώτης περὶ συλλογισμῶν εἰσαγωγῆς παρὰ τῷ Χρυσίππῳ τεταγμένοι. νυνὶ δὲ ἐφ' ὁμολόγῳ τούτῳ γνωστότερον ὅτι πρῶτος μὲν ἐστὶν ἀναπόδεικτος ὁ ἐκ συνημμένου καὶ τοῦ ἡγουμένου, τὸ λῆγον ἐν ἐκείνῳ τῷ συνημμένῳ ἔχων συμπέρασμα.
 30 τουτέστιν ὅταν λόγος δύο ἔχη λήμματα, ὧν τὸ μὲν ἕτερον ἐστὶ συνημμένον τὸ δὲ ἕτερον ἡγούμενον ἐν τῷ συνημμένῳ, ἔχη δὲ καὶ ἐπιφορὰν τὸ λῆγον ἐν τῷ αὐτῷ συνημμένῳ, τότε ὁ τοιοῦτος λόγος πρῶτος ἀναπόδεικτος καλεῖται, οἷον ὁ οὕτως ἔχων „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν· φῶς ἄρα ἐστίν“. οὗτος γὰρ τὸ μὲν
 35 ἕτερον τῶν λημμάτων ἔχει συνημμένον, τὸ „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν“, τὸ δὲ λοιπὸν τὸ ἡγούμενον ἐν τῷ συνημμένῳ „ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν“, τὸ <δὲ> „φῶς ἄρα ἐστίν“ τρίτον τὴν ἐπιφορὰν τὸ λῆγον τοῦ συνημ-

1 συλλογισμῶν PF. 3 λόγος om. F. || ἄρχεται τι BPF, corr. Cobet.
 7 ἔχων BP. 8 verba ἐστὶ—ἡμέρα om. BF (suppl. m. 2 in mrg.) 11 ἀποφα-
 τικοῦ BPF, ἀποφατικῆς vulgo. 13 καὶ ζῆ Πλάτων om. B. 15 ἔχων PF.
 37 δὲ add. Bk

μένον. — δεύτερος δ' ἐστὶν ἀναπόδεικτος ὁ ἐκ συνημμένον καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῷ λήγοντι ἐν ἐκείνῳ τῷ συνημμένῳ, τὸ ἀντικείμενον τῷ ἡγουμένῳ ἔχων συμπέρασμα. τουτέστιν ὅταν λόγος πάλιν ἐκ δυοῖν συνεστῶς λημμάτων, ὧν τὸ μὲν ἕτερόν ἐστι συνημμένον, τὸ δὲ ἕτερον ἀντικείμενον τῷ λήγοντι ἐν τῷ συνημμένῳ, ἔχη δὲ καὶ ἐπιφορὰν τὸ 5 ἀντικείμενον τῷ ἡγουμένῳ, τότε ὁ τοιοῦτος γίνεται δεύτερος ἀναπόδεικτος, ὡς τὸ „εἰ ἡμέρα ἔστι, φῶς ἔστιν· οὐχὶ δὲ γε φῶς ἔστιν· οὐκ ἄρα ἔστιν ἡμέρα“. τὸ τε γὰρ „εἰ ἔστιν ἡμέρα, φῶς ἔστιν“ τὸ ἕτερον λῆμμα τοῦ λόγου συνημμένον ἐστί, τὸ τε „οὐχὶ δὲ γε φῶς ἔστιν“ λοιπὸν λῆμμα τοῦ λόγου καθεστῶς, ἀντικείμενον ἐστὶ τῷ λήγοντι ἐν 10 τῷ συνημμένῳ ἢ τε ἐπιφορὰ ἢ „οὐκ ἄρα ἡμέρα ἔστιν“ τὸ ἀντικείμενον ἦν τοῦ ἡγουμένου. — τρίτος δὲ ἐστὶ λόγος ἀναπόδεικτος ὁ ἐξ ἀποφατικοῦ συμπλοκῆς καὶ ἐνὸς τῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ, τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ τῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ ἔχων συμπέρασμα, οἷον „οὐχὶ καὶ ἡμέρα ἔστι καὶ νύξ ἔστιν· ἡμέρα δὲ ἔστιν· οὐκ ἄρα ἔστι νύξ“. τὸ 15 μὲν γὰρ „οὐχὶ καὶ ἡμέρα ἔστι καὶ νύξ ἔστιν“ ἀποφατικὸν ἦν συμπλεγμένον τοῦ „καὶ ἡμέρα ἔστι καὶ νύξ ἔστι“, τὸ δὲ „ἡμέρα ἔστι“ τὸ ἕτερον ἐτύγγανε τῶν ἐν τῇ [συμπλοκῇ], τὸ δὲ „οὐκ ἄρα ἔστι νύξ“ τὸ ἀντικείμενον ἦν τῷ λοιπῷ τῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ. — Οἱ μὲν οὖν λόγοι τοιοῦτοί τινές εἰσι, τρόποι δὲ αὐτῶν καὶ ὡς περὶ σχήματα 20 ἐν οἷς ἠρώτηται οἱ οὕτως ἔχοντες, τοῦ μὲν πρώτου ἀναποδείκτου „εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον· τὸ δὲ γε πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον“. τοῦ δὲ δευτέρου „εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον· οὐχὶ δὲ γε τὸ δεύτερον· οὐκ ἄρα τὸ πρῶτον“, τοῦ δὲ τρίτου „οὐχὶ καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον· τὸ δὲ γε πρῶτον· οὐκ ἄρα τὸ δεύτερον“. — Ἐτι χρὴ γινώσκειν 25 ὅτι τῶν ἀναποδείκτων οἱ μὲν εἰσὶν ἀπλοῖ οἱ δὲ οὐχ ἀπλοῖ· ὧν ἀπλοῖ μὲν εἰσὶν οἱ αὐτόθεν σαφῆς ἔχοντες τὸ ὅτι συνάγουσιν — — ὁποῖοί εἰσιν οἱ ἐκκείμενοι. — — οὐχ ἀπλοῖ δὲ εἰσὶν οἱ ἐκ τῶν ἀπλῶν πεπλεγμένοι καὶ ἔτι χρεῖαν ἔχοντες τῆς εἰς ἐκείνους ἀναλύσεως, ἵνα γνωσθῶσιν ὅτι καὶ αὐτοὶ συνάγουσιν. τούτων δὲ τῶν οὐχ ἀπλῶν οἱ 30 μὲν ἐξ ὁμογενῶν εἰσι συνεστῶτες, οἱ δὲ ἐξ ἀνομογενῶν, καὶ ἐξ ὁμογενῶν μὲν ὡς περ οἱ ἐκ δυοῖν πρώτων ἀναποδείκτων πεπλεγμένοι ἢ ἐκ δυοῖν δευτέρων, ἐξ ἀνομογενῶν δὲ ὡς περ οἱ ἐκ πρώτου ἀναποδείκτου συνεστῶτες ἢ ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου, καὶ κοινῶς οἱ τούτοις παραπλήσιοι (sequuntur apud Sextum § 230 exempla). 35

243 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 81. ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ ἀληθὲς ἔπεται, κατὰ τοὺς Στωϊκούς, ὡς τῷ „ἡμέρα ἔστι“ τὸ „φῶς ἔστι“ καὶ ψεύδει ψεύδος, ὡς τῷ „νύξ ἔστι“ ψεύδει τὸ „σκοτός ἔστι“, καὶ ψεύδει ἀλη-

20 Cf. [Apuleius] περὶ ἔρμην. 279 (p. 17,11 Goldb.) Stoici porro pro litteris numeros usurpant, ut „si primum, secundum; atqui primum; secundum igitur.“ 37 τὸ B. 38 τὸ BP.

θές, ὡς τῷ „ἵπτασθαι τὴν γῆν“ τὸ „εἶναι τὴν γῆν“. ἀληθεῖ μέντοι ψεῦδος οὐκ ἀκολουθεῖ τῷ γὰρ „εἶναι τὴν γῆν“ τὸ „πέτεσθαι τὴν γῆν“ οὐκ ἀκολουθεῖ.

244 Galenus introductio dialectica 7 p. 16, 18 Kalbf. κατὰ μὲν δὴ
 5 τοὺς τοιοῦτους συλλογισμοὺς (locutus erat de quinque illis Chrysippi ἀναποδείκτοις) αἱ προτάσεις ἡγεμονικαὶ τῶν προσλήψεων· οὔτε γὰρ ἐν τῷ διεξευγμένῳ (πλείους ἢ δύο γίνονται προσλήψεις οὔτ' ἐν τῷ συνημμένῳ), κατὰ δὲ τὴν ἑλλιπῆ μάχην ἐν μόνον οἶόν τε προσλαμβάνειν· ὅπερ οἱ περὶ Χρῦσιππον οὐχ ἡγεμονικὰ μόνον ἀλλὰ καὶ τρο-
 10 πικὰ (τὰ) τοιαῦτα τῶν ἀξιωματῶν ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν ἐπ' αὐτοῖς ὄλου τοῦ συλλογισμοῦ πηγνυμένου καθάπερ ἐπὶ τρόπιδι νεώς. καὶ μέντοι καὶ τῶν ἐκ τοῦ Περιπάτου τινές. ὥσπερ καὶ Βόηθος οὐ μόνον ἀναποδείκτους ὀνομάζουσι τοὺς ἐκ τῶν ἡγεμονικῶν λημμάτων συλλογισμοὺς, ἀλλὰ καὶ πρώτους· ὅσοι δὲ ἐκ κατηγορικῶν προ-
 15 τάσεών εἰσιν ἀναπόδεικτοι συλλογισμοί, τούτους οὐκ ἔτι πρώτους ὀνομάζειν συγχωροῦσι· καίτοι καθ' ἕτερόν γε τρόπον οἱ τοιοῦτοι πρότεροι τῶν ὑποθετικῶν εἰσιν, εἴπερ γε καὶ αἱ προτάσεις αὐτῶν, ἐξ ὧν σύγκεινται, πρότεραι βεβαίως εἰσίν· οὐδεὶς γὰρ ἀμφισβητήσει τὸ μὴ οὐ πρότερον εἶναι τὸ ἀπλοῦν τοῦ συνθέτου.

20 245 Galenus introductio dialectica 6 p. 15, 8 Kalbf. ὀνομάζουσι δὲ τρόπον οἱ διαλεκτικοὶ τὰ τῶν λόγων σχήματα, οἷον ἐπὶ μὲν τοῦ (ἐκ συνημ)μένου καὶ τοῦ ἡγουμένου τὸ λήγον περαινόντος, ὃν ὁ Χρῦσιππος ὀνομάζει πρῶτον ἀναπόδεικτον, ὁ τοιοῦτος τρόπος ἐστὶν „εἰ τὸ $\bar{\alpha}$, τὸ $\bar{\beta}$. τὸ δὲ $\bar{\alpha}$ τὸ ἄρα $\bar{\beta}$ “. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκ συνημ-
 25 νου (καὶ τοῦ) ἀντικειμένου τῷ εἰς ὃ λήγει τὸ τοῦ ἡγουμένου ἀντικείμενον ἐπιφέροντος, ὃν καὶ αὐτὸν ὁ Χρῦσιππος δεύτερον ἀναπόδεικτον ὀνομάζει, τοιοῦτός ἐστιν „εἰ τὸ $\bar{\alpha}$, τὸ $\bar{\beta}$. οὐχὶ δὲ τὸ δεύτερον, οὐκ ἄρα τὸ πρῶτον“, ὥσπερ γε καπὶ τοῦ τρίτου κατὰ τοῦτον, ὃς ἐξ ἀποφατικῆς συμπεπλεγμένου καὶ ἐνὸς τῶν ἐν αὐτῷ
 30 τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ παρέχει, τοιοῦτος ὁ τρόπος ἐστὶν „οὐχὶ τὸ $\bar{\alpha}$ καὶ τὸ $\bar{\beta}$. (τὸ δὲ $\bar{\alpha}$ οὐκ ἄρα τὸ $\bar{\beta}$). ὁμοίως δὲ καπὶ τοῦ τετάρτου κατὰ τὸν αὐτόν, ὃς ἐκ διεξευγμένου καὶ ἐνὸς τῶν ἐν αὐτῷ τοῦ λοιποῦ τὸ ἀντικείμενον ἐπιφέρει, τοιοῦτός τις ὁ τρόπος ἐστὶν „ἦτοι τὸ $\bar{\alpha}$ ἢ τὸ $\bar{\beta}$. τὸ δὲ $\bar{\alpha}$ οὐκ ἄρα τὸ $\bar{\beta}$ “. Καὶ τοίνυν καπὶ τοῦ

1 τὸ B¹PF. || μέν τι F. 2 τὸ B. || ἀπὸ τὴν B (pro altero τὴν γῆν).

*7 πλείους—συνημμένῳ supplēvi secundum Kalbf., qui παραδιεξευγμένῳ pro συνημμένῳ. 8 τὴν ἑλλιπῆ μάχην substituit auctor in locum tertii thematis Chrysippi. 10 τὰ add. Kalbf. 11 τρόπιδι My., τρώπιν cod. 16 καίτοι My., καὶ τοῖς cod. || γε My., τε cod. 22 ὃν ὁ Kalbf., ἐν ᾧ libri. 24 ἐπεὶ cod., corr. My. 25 καὶ τοῦ add. Kalbf. 30 παράγει vel περαινει coni. Kalbf. || οὐχὶ τὸ scripsi, οὐχ ὅπὸ cod.; οὐχὶ τὸ τε Kalbf. 31 τὸ— $\bar{\beta}$ suppl. Kalbf. 32 τὸν αὐτόν Prantl, τῶν αὐτῶν cod. || ὃς Kalbf., ὅσα cod.

πέμπτον, ὃς <ἐκ> διεξενυγμένον καὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐνὸς τῶν ἐν αὐτῷ τὸ λοιπὸν ἐπιφέρει, τοιοῦτός [δέ] ἐστὶν ὁ τρόπος „ἦτοι τὸ \bar{a} ἢ τὸ $\bar{\beta}$ · <οὐχὶ δὲ τὸ \bar{a} , τὸ ἄρα $\bar{\beta}$ >“.

246 Galenus introductio dialectica 5 p. 13, 10 Kalbf. ἐπὶ δὲ τῆς κατὰ συνέχειαν ὑποθετικῆς προτάσεως, ἣν οἱ περὶ τὸν Χρύσιππον ὀνομάζουσι συνημμένον ἄξιωμα, προσλαβόντες μὲν τὸ ἡγούμενον ἔξομεν τὸ λῆγον συμπέρασμα, προσλαβόντες δὲ τὸ τοῦ λήγοντος ἀντικείμενον ἔξομεν συμπέρασμα τὸ τοῦ ἡγουμένου ἀντικείμενον, οὐ μὴν οὔτε τὸ λῆγον προσλαβόντες οὔτε τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἡγουμένου συμπέρασμα ἔξομεν. 10

247 Galenus introductio dialectica 19 p. 48, 23 Kalbf. διὰ τοῦτο οὖν οὐδὲ τοὺς ὑπὸ Χρυσίππου συντεθέντας ἐν ταῖς τρισὶ Συλλογιστικαῖς ἀρχήστοις ἐπιδεικτέον μοι νῦν ἐστὶν ἀρχήστοις ὄντας· ἐτέρωθι γὰρ ἔδειξα τοῦτο, καθάπερ καὶ <περὶ> τῶν περαντικῶν ὑπ' αὐτοῦ κληθέντων· ἐδείχθη(σαν) γὰρ καὶ τούτων ἐνιοὶ μὲν οὐκ ἰδιόν 15 τι γένος ὄντες συλλογισμῶν, ἀλλὰ <διὰ> πεπονθτίας λέξεως ἐρμηνεύομενοι, ποτὲ μὲν κατ' ἀκολουθίας ὑπέρθεσιν ****· οἱ δὲ ὑποσυλλογιστικοὶ κληθέντες ἐν ἰσοδυναμούσαις λέξεσι τοῖς συλλογιστικοῖς λεγόμενοι· τέλος δὲ περιττοὶ πρὸς τούτοις οὓς ἀμεθόδους ὀνομάζουσιν, οἷς οὐδενὸς ὄντος ὅλως μεθοδικῷ λόγῳ συλλογιστέον. 20

248 Galenus de Hippocr. et Plat. plac. II 3 (92) p. 182 Mü. νυνὶ δὲ πῶς μὲν οἱ διὰ δύο τροπικῶν ἢ τριῶν ἀναλύονται συλλογισμοὶ καὶ πῶς οἱ ἀδιαφόρως περαίνοντες ἢ τινες ἄλλοι τοιοῦτοι, τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ θέματι προσχρώμενοι, πολλοῖς ἔστι συντηχεῖν ἀκριβῶς ἡσκημένοις, ὥσπερ ἀμέλει καὶ ἐπ' 25 ἄλλοις, ὅσοις διὰ τοῦ τρίτου θέματος ἢ τετάρτου συλλογισμοὺς ἀναλύουσι. (καίτοι τούτων τοὺς πλείστους ἐνεστὶν ἐτέρως ἀναλύειν συντομώτερον, ὡς Ἀντίπατρος ἔγραψεν, πρὸς τῷ καὶ περιεργίαν εἶναι οὐ μικρὰν ἀρχήστου πράγματος ἄπασαν τὴν τῶν τοιούτων συλλογισμῶν συμπλοκὴν, ὡς αὐτὸς ὁ Χρυσίππος ἔργῳ μαρτυρεῖ, μηδαμόθι 30 τῶν ἐαυτοῦ συγγραμμάτων εἰς ἀπόδειξιν δόγματος ἐκείνων δεηθεὶς τῶν συλλογισμῶν. ὅπως δὲ χρῆ γινώσκειν τε καὶ διακρίνειν ἐπιστημονικὰ λήμματα διαλεκτικῶν τε καὶ ρητορικῶν καὶ σοφιστικῶν οὐκέτι

1 ὃς <ἐκ> διεξενυγμένον Prantl, ὁ διεξενυγμένος cod. || ἐνὸς Prantl, ἐν ᾧ cod.
2 δὲ del. Prantl. 3 οὐχὶ— $\bar{\beta}$ suppl. Kalbf. 13 ἀρχήστοις scripsi, ἀρχήστοις cod.; del. Kalbf. 14 περὶ add. Kalbf. 15 ἐδείχθησαν My., ἐδείχθη cod.
16 διὰ add. Kalbf. || ἐρμηνεύομενοι Prantl, ἐρμηνευόμενον cod. 17 κατ' ἀκολουθίας Prantl, κατ' ἀκολουθοῦσαν cod. 19 πρὸς τούτοις scripsi, πρὸς αὐτοὺς cod.; potest etiam παρ' αὐτοῖς scribi. 20 οἷς—συλλογιστέον corruptela laborant. 26 ἐν ἄλλοις <συλλογισμοῖς> Müller. || συλλογισμοὺς del. Müller.
30 πλοκὴν CM συμπλοκὴν ceteri. 33 οὐκέτι <οὔτε> Müller.

ἔγραψαν ἀξιόλογον οὐδὲν οἱ περὶ τὸν Χρυσίππον, οὐδὲ φαίνονται χρώμενοι.

ibidem (93) p. 184 Mü. πρὸς μέντοι τοὺς Στωϊκοὺς ἀναγκαῖόν ἐστι μακρὸν ἀνύεσθαι λόγον, ἀνθρώπους ἐν μὲν τοῖς ἀχρήστοις τῆς λογικῆς θεωρίας ἱκανῶς γεγυμνασμένους, ἐν δὲ τοῖς χρησίμοις ἀγυμναστοτάτους τε ἅμα καὶ μοχθηραῖς ὁδοῖς ἐπιχειρημάτων ἐντεθραμμένους. — — περὶ δὲ τοῦ προτεθέντος ἀεὶ ζητοῦσι, πρὶν ὅπως χρηὶ ζητεῖν καταστήσασθαι —

249 Sextus adv. math. VIII 443. τὸ μὲν γὰρ λέγειν μὴ ἀρέσκειν τῷ Χρυσίππῳ μονολημμάτων εἶναι λόγους, ὃ τάχα τινὲς ἐροῦσι πρὸς τὴν τοιαύτην ἔνστασιν, τελέως ληρωῶδες. οὔτε γὰρ ταῖς Χρυσίππου φωναῖς ὡς πυθοχρηστοῖς παραγγέλμασιν ἀνάγκη πειθεσθαι, οὔτε μαρτυρία προσέχειν ἀνδρῶν ἐστὶν εἰς οἰκείαν ἀπόρρησιν ἐκ μάρτυρος τοῦ τὸ ἐναντίον λέγοντος· Ἀντίπατρος γάρ, τῶν ἐν τῇ στωϊκῇ αἰρέσει 15 ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν, ἔφη δύνασθαι καὶ μονολημμάτων λόγους συνίστασθαι.

Cf. Alexander Aphrod. in Arist. Topica p. 6 Ald. οὓς γὰρ οἱ περὶ τὸν Ἀντίπατρον μονολημμάτων συλλογισμοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰσὶ λογισμοί, ἀλλ' ἐνδεῶς ἐρωτῶνται, ὡς οὗτοι ἀναπνεῖς ζῆς ἄρα.

250 Plutarchus de comm. not. 2 p. 1059e. Τὸ γὰρ, ὡ ἄριστε, συμπεπλεγμένον τι δι' ἀντικειμένων μὴ φάναι ψεῦδος εὐπόρως εἶναι· λόγους δὲ πάλιν αὖ φάναι τινὰς ἀληθῆ τὰ λήμματα καὶ τὰς ἀγωγὰς ὑγιεῖς ἔχοντας, ἔτι καὶ τὰ ἀντικείμενα τῶν συμπερασμάτων ἔχειν ἀληθῆ, ποῖαν ἔννοιαν ἀποδείξεως ἢ τίνα 25 πλίστεως οὐκ ἀνατρέπει πρόληψιν;

251 Dexippus in Aristot. categ. p. 25, 22 Busse. ἀλλὰ δὴ πῶς ἀπαντήσομεν τοῖς ἐριστικοῖς, οἳ τὰ μὴ ὑπάρχοντα τῷ κατηγορουμένῳ λαμβάνοντες ὡς λεγόμενα κατ' αὐτοῦ ποιοῦσι πρὸς τῷ ὑποκειμένῳ τὸν τῆς ἀποφάσεως συλλογισμόν; οἷον ὁ ἀνθρώπος τοῦ Σωκράτους καθ' ὑποκειμένου κατηγο- 30 ρεῖται, κατὰ δὲ τοῦ ἀνθρώπου λέγεται τὸ μὴ εἶναι Σωκράτην· οὐκοῦν καὶ κατὰ Σωκράτους ῥηθεῖν ἂν τὸ μὴ εἶναι Σωκράτην. Πάλιν γὰρ καὶ πρὸς τούτους ὑπολογιζόμεθα, οὐχ ὡς οἱ Στωϊκοὶ λέγουσι, τὴν τῶν ἀποφατικῶν ὑπεξαιρέσιν, ἀλλ' ὡς Ἀριστοτέλης διδάσκει, τὴν τῶν κατ' οὐσίαν ὑπαρχόντων λῆψιν, ἣν ἐκείνοι οὐ παρασωσάμενοι παραλογίζονται, τὰ μὴ ὑπαρ- 35 χοντα ὡς καθ' ὑποκειμένου λεγόμενα οὐσίαν προσλαμβάνοντες.

252 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 390, 16 Wal. ὥστε ἀνάπαλιν κατ' αὐτὸν (scil. Aristotelem) ἢ ὡς οἱ νεώτεροι ἀξιοῦσιν οἱ ὑποθετικοὶ λόγοι περαντικοὶ μὲν, οὐ συλλογισμοὶ δέ, — — συλλογισμοὶ δ' οἱ κατηγορικοί.

253 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 373, 28 Wal. Ἀριστοτέλης μὲν οὖν οὕτως περὶ τῶν κατὰ τὰς λέξεις μεταλήψεων φέρεται· οἱ δὲ νεώ-

1 οὐδὲ scripsi, οὔτε libri. 13 εἰς οἰκείαν — λέγοντος corruptela laborant.
21 συμπεπερασμένον libri deteriores. 41 dixerat enim Aristot. Anal. pr. I

τεροι, ταῖς λέξεσιν ἐπακολουθοῦντες οὐκέτι δὲ τοῖς σημαينوμένοις, οὐ ταυτὸν φασὶ γίνεσθαι ἐν ταῖς εἰς τὰς ἰσοδυναμούσας λέξεις μεταλήψεσι τῶν ὄρων· ταυτὸν γὰρ σημαίνοντος τοῦ „εἰ τὸ *A* τὸ *B*“ τῷ ἀκολουθεῖν τῷ *A* τὸ *B*, συλλογιστικὸν μὲν λόγον φασὶ εἶναι τοιαύτης ληφθείσης τῆς λέξεως „εἰ τὸ *A* τὸ *B*, τὸ δὲ *A*, τὸ ἄρα *B*“, οὐκέτι δὲ συλλογιστικὸν ἀλλὰ πε-⁵ραντικὸν τὸ „ἀκολουθεῖ τῷ *A* τὸ *B*, τὸ δὲ *A*, τὸ ἄρα *B*“.

254 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 262, 28. δι' ὑποθέσεως δὲ ἄλλης, ὡς εἶπεν (scil. Aristoteles), εἴεν ἂν καὶ οὗς οἱ νεώτεροι συλλογισμοὺς μόνους βούλονται λέγειν· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ διὰ τροπικοῦ, ὡς φασὶ, καὶ τῆς προσλήψεως γινόμενοι, τοῦ τροπικοῦ ἢ συνημμένου¹⁰ ὄντος ἢ διεξευγμένου ἢ συμπεπλεγμένου, οὗς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι μικτοὺς ἐξ ὑποθετικῆς προτάσεως καὶ δεικτικῆς, τοῦτ' ἔστι κατηγορικῆς. cf. ibid. p. 263, 12. — p. 264, 7. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ διαιρητικοῦ „ἦτοι τόδε ἢ τόδε“, ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ τροπικοῦ καὶ τῆς προσλήψεως λέγουσιν. — p. 265, 3. ἂ μὲν γὰρ λέγουσι τροπικά, ἐν πᾶσι δι' ὑποθέσεως καὶ ὁμο-¹⁵λογίας ὡς φανερὰ παραλαμβάνεται· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ δεῖται δείξεως τὰ μεταλαμβάνόμενα καὶ προσλαμβάνόμενα, εἰ ὅπως εἴεν χειρώδεις οἱ τοιοῦτοι λόγοι· ὡς ὅπου μὴ δεῖται δείξεως τὸ μεταλαμβάνόμενον, οὐδὲ συλλογισμὸς ἔστι τὸ γινόμενον, πάντων γε φανερῶν ὄντων.

255 Alexander in Aristot. Anal. pr. p. 278, 6 Wal. ἔστι δὲ ἡ τοι-²⁰αύτη σύνθεσις κατὰ τὸ τρίτον ὑπὸ τῶν νεωτέρων καλούμενον θέμα γινόμενη. — — 11. τοῦ δὲ γε τρίτου καλουμένου θέματος ἡ περιοχὴ καὶ αὐτοῦ ἔχει ὧδε „ὅταν ἐκ δυεῖν τρίτον τι συνάγεται, ἐνὸς δὲ αὐτῶν ἔξωθεν ληφθῆ συλλογιστικά, ἐκ τοῦ λοιποῦ καὶ ἐκ τῶν ἔξω-²⁵θεν τοῦ ἐτέρου συλλογιστικῶν τὸ αὐτὸ συναγθήσεται.“

256 Simplicius in Arist. de caelo p. 236, 33 Heibg. ἡ δὲ τοιαύτη ἀνάλυσις τοῦ λόγου ἢ τὸ συμπέρασμα λαμβάνουσα καὶ προσλαμβάνουσα ἄλλην πρότασιν κατὰ τὸ τρίτον λεγόμενον παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς θέμα περιέ-³⁰νεται, οὗ λόγος κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοιοῦτος· ἐὰν ἐκ δυεῖν τρίτον τι συνάγεται, τὸ δὲ συναγόμενον μετ' ἄλλου τινὸς ἔξωθεν συνάγη τι, καὶ ἐκ τῶν 30 πρώτων δυεῖν καὶ τοῦ ἔξωθεν προσληφθέντος συναγθήσεται τὸ αὐτό.

257 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 283, 7 Wal. οἷον εἰ λάβοι-³⁵μεν τὸ *A* κατὰ τοῦ *B*, τὸ *B* κατὰ τοῦ *Γ*, τὸ *Γ* κατὰ τοῦ *Δ*, τὸ *Δ* κατὰ τοῦ *E*, τὸ *A* ἄρα κατὰ τοῦ *E*. — — ἐν τῇ τοιαύτῃ τῶν προτάσεων συνεχεῖα τό τε συνθετικὸν ἔστι θεώρημα, περὶ οὗ προειρήκαμεν, καὶ οἱ καλούμενοι³⁵ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐπιβάλλοντές τε καὶ ἐπιβαλλόμενοι. — — οἱ δὲ ἐπιβάλλοντές τε καὶ ἐπιβαλλόμενοι καλούμενοι εἴεν ἂν ἐν ταῖς συνεχῶς λαμβανόμεναις προτάσεσι χωρὶς τῶν συμπερασμάτων. ἐπιβαλλόμενοι μὲν γὰρ εἰσιν, ὧν παρῆται τὸ συμπέρασμα, ἐπιβάλλοντες δέ, ὧν ἡ δεικτικὴ πρό-⁴⁰τασις παρῆται· τὰ γὰρ συμπεράσματα τὰ παραλειπόμενα τῶν ἐπιβαλλομένων 40 συλλογισμῶν, οἳ εἰσι πρώτοι τῇ τάξει, προτάσεις εἰσὶ δεικτικαὶ τῶν ἐπιβαλλόντων, οἳ εἰσι δεύτεροι τῇ τάξει, οἷον τὸ *A* κατὰ παντὸς τοῦ *B*, τὸ *B* κατὰ παντὸς τοῦ *Γ*, τὸ *Γ* κατὰ παντὸς τοῦ *Δ*, τὸ *Δ* κατὰ παντὸς τοῦ *E*. ἐπι-⁴⁵βαλλόμενος γὰρ ἔστιν ὁ πρώτος, οὗ παρῆται τὸ συμπέρασμα, ὃ ἔστιν „*A* κατὰ παντὸς τοῦ *Γ*“. ἐπιβάλλον δὲ ὁ ἔκ τε τοῦ παρειμένου τοῦ „τὸ *A*“⁴⁵

p. 49^b 3 δεῖ δὲ καὶ μεταλαμβάνειν ἂ τὸ αὐτὸ δύναται ὀνόματα ἀντ' ὀνομάτων.
39 παρῆται bis Ald., παρῆται B.

κατὰ τοῦ Γ⁶ καὶ ἐν τοῦ „τὸ Γ κατὰ τοῦ Δ“ δεικνύμενος, οὗ ἔστι συμπέρασμα „τὸ ἄρα Α κατὰ τοῦ Δ“. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν εἰρημένων καὶ ὁ ἐπιβάλλον καὶ ὁ ἐπιβαλλόμενος ἐν πρώτῳ σχήματι· δύναται δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ ἐκ δευτέρου σχήματος ἐπιβάλλειν συλλογισμὸς ἐκ πρώτου σχήματος συλλογισμῷ· ἂν γὰρ „τὸ Α κατὰ παντός τοῦ Β, τὸ Β κατὰ παντός τοῦ Γ, τὸ Α κατ' οὐδενὸς τοῦ Δ, <τὸ Γ κατ' οὐδενὸς τοῦ Δ>“ γίνεται ὁ μὲν ἐπιβαλλόμενος ἐν πρώτῳ σχήματι, οὗ συμπέρασμα „τὸ Α <κατὰ παντός τοῦ> Γ, ὁ δὲ ἐπιβάλλον αὐτῷ ἐν δευτέρῳ σχήματι, ὁ ἔχων προτάσεις „τὸ Α κατὰ παντός τοῦ Γ“, ὁ παρεῖται ὃν συμπέρασμα τοῦ πρώτου, 10 προτάσεις δὲ τούτου, καὶ „τὸ Α κατ' οὐδενὸς τοῦ Δ“, ἔχων συμπέρασμα „τὸ Γ κατ' οὐδενὸς τοῦ Δ“. — δύναται δὲ καὶ ἀνάπαλιν ὁ ἐπιβαλλόμενος εἶναι ἐν δευτέρῳ σχήματι, ὁ δὲ ἐπιβάλλον ἐν τῷ πρώτῳ (sequitur exemplum). τῇ αὐτῇ μεθόδῳ καὶ ἐκ τοῦ τρίτου σχήματος ἔστι καὶ ἐπιβάλλοντα καὶ ἐπιβαλλόμενον λαβεῖν καὶ πρὸς τῶν ἐν πρώτῳ τινὰ σχήματι καὶ 15 πρὸς τῶν ἐν δευτέρῳ· ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ τῶν αὐτῶν σχημάτων πρὸς ἀλλήλους, τοὺς μὲν ἐν πρώτῳ πρὸς ἀλλήλους, τοὺς δὲ ἐν δευτέρῳ πρὸς ἀλλήλους, καὶ τοὺς ἐν τρίτῳ ὁμοίως· ἀλλὰ καὶ τρεῖς συλλογισμοὺς ἔστιν οὕτως λαβεῖν ἐκ τῶν τριῶν σχημάτων ἐπιβάλλοντάς τε καὶ ἐπιβαλλομένους κατὰ τὸ παραδεδομένον συνθετικὸν θεώρημα, ὃ οἱ μὲν περὶ Ἀριστοτέλη τῇ χρεῖα παραμετρήσαντες παρέδωκαν ἐφ' ὅσον αὐτῇ ἀπήτει, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Στοᾶς παρ' ἐκείνων λαβόντες καὶ διελόντες ἐποίησαν ἐξ αὐτοῦ τὸ καλούμενον παρ' αὐτοῖς δεύτερον θέμα καὶ τρίτον καὶ τέταρτον, ἀμελήσαντες μὲν τοῦ 20 χρησίμου, πᾶν δὲ τὸ ὅπως οὖν δυνάμενον λέγεσθαι ἐν τῇ τοιαύτῃ θεωρίᾳ, κἂν ἀχρηστον ἦ, ἐπεξελεθόντες τε καὶ ζηλώσαντες.

25 258 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 263, 26. διαφέρειν δὲ δοκεῖ κατὰ τοὺς ἀρχαίους τὸ μεταλαμβάνομενον τοῦ προσλαμβάνομενον· ἐφ' ὃν μὲν γὰρ ἐν τοῖς εἰρημένους ἔγκειται τε καὶ ἔστι τὸ λαμβανόμενον, οὐ μὴν οὕτως οὐδὲ τοιοῦτον οἷον λαμβάνεται, ἐπὶ τούτων τὸ λαμβανόμενον μεταλαμβάνομενόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἔξωθεν προστίθεται, ἀλλὰ κείμενον ἄλλως μεταλαμβάνεται εἰς ἄλλο· ἐν γὰρ τῷ „εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ“ τὸ „ἡμέρα ἐστίν“, 30 ὃ προσλαμβάνομενον οἱ νεώτεροι λέγουσιν, ἔγκειται μὲν, οὐ μὴν τοιοῦτον ὁποῖον λαμβάνεται· τίθεται μὲν γὰρ ἐν τῷ συνημένῳ ἐν ὑποθέσει τε καὶ ἀκολουθίᾳ, λαμβάνεται δὲ ὡς ὑπάρχον. — — προσλαμβάνομενον δὲ λέγουσιν, ἐφ' ὃν τοῖς κειμένοις ἔξωθεν τι προστίθεται etc.

35 Cf. p. 262, 6. μεταλαμβάνομενον λέγων ἐκεῖνο, οὗ ἡ δεῖξις καὶ ὁ συλλογισμὸς γίνεται, ὃ ἔστι ποτὲ μὲν — — ποτὲ δὲ — — ποτὲ δὲ, ὃ οἱ νεώτεροι προσλαμβάνομενον λέγουσιν. p. 324, 16.

259 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 164, 27 Wal. ὅθεν δῆλον, ὅτι καὶ ταῦτα, περὶ ὧν αὐτὸς μὲν οὐκ εἶρηκε (scil. Aristoteles), λέγουσι δὲ 40 οἱ νεώτεροι, ἀχρηστον ὄντων πρὸς ἀπόδειξιν, δι' ἀχρηστίαν οὐ δι' ἀγνοίαν παρέλιπεν, οἷοί εἰσιν οἱ διαφορούμενοι λόγοι ἢ ἀδιαφόρος περαινότες ἢ ἡ ἀπειρος ὕλη λεγομένη καὶ καθόλου τὸ θέμα τὸ δεύτερον καλούμενον παρὰ τοῖς νεωτέροις.

6 τὸ Γ κατ' οὐδενὸς τοῦ Δ addidi.

7 κατὰ παντός τοῦ addidi.

9 παρεῖται ὃν scripsi, παρειατέον libri. Ad totam disputationem cf. n. 242 extr., quae dicuntur περὶ τῶν οὐκ ἀπλῶν συλλογισμῶν. 41 οἱ om. BM. || διαφορούμενοι Wal. || διαφόρος BM.

260 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 21, 28 Wal. καθόλου γάρ, εἴ τι εἴη συναγόμενον μὲν, οὐ μὴν ἐκ τῶν κειμένων, ἀλλ' ἑτέρας προτάσεως προσλήψει, τὸ τοιοῦτον ἀναγκαῖον μὲν δηθήσεται, οὐ μὴν συλλογισμὸς ἤδη τοῦτο· ὁποῖοι εἰσι καὶ οἱ ἀμεθόδως περαινόντες λόγοι παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, οἷον εἰ λέγοι τις „τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου μείζον, τὸ δὲ δευτέρου τοῦ τρίτου, τὸ ἄρα πρῶτον τοῦ τρίτου μείζον“· τοῦτο γὰρ ἀναγκαῖως μὲν ἔπεται, οὐ μὴν καὶ συλλογιστικῶς, εἰ μὴ προσληφθεῖη τις ἔξωθεν πρότασις ἢ λέγουσα „τὸ τοῦ μείζονος μείζον καὶ τοῦ ἐλάττονος ἐκείνου μείζον ἐστίν“· p. 22, 17 καὶ ὅλως τοιοῦτον τὸ εἶδος ἐστὶ τῶν λόγων, οὗς οἱ νεώτεροι λέγουσιν ἀμεθόδως περαινόντας, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ „ἡμέρα ἐστίν“ 10 ἀλλὰ καὶ σὺ λέγεις ὅτι ἡμέρα ἐστίν· ἀληθεύεις ἄρα“.

Of. p. 68, 21. ὅσοι δὲ ἡγοῦνται ἐκ δύο ἐπὶ μέρους συλλογιστικῶς συναγέσθαι, ὡς οἱ τοὺς παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς λεγομένους ἀμεθόδως περαινόντας παρεχόμενοι εἰς δεῖξιν τούτου καὶ ἄλλα τινὰ παραδείγματα ἀθροίζοντες — ἴστωσαν — πρὸς τῶ καὶ τὰ παραδείγματα, ἃ παρέχονται, μὴ 15 τοῖς λαμβανόμενοις καὶ τιθεμένοις ἔχειν ἐξ ἀνάγκης ἐπόμενον τὸ συμπέρασμα, μὴδὲ „τῶ ταῦτα εἶναι“ (Anal. pr. I 1 p. 24^b 20) ἀλλὰ τῶ ἀληθῆ εἶναι ἐπ' αὐτῶν τὴν καθόλου πρότασιν, παρ' ἧς ἔχοντες τὸ συμπέρασμα, ἐν τῇ τῶν προτάσεων λήψει παραλιπόντες ἐκείνην, τὴν ἐλάττονα εἰς δύο διαιροῦσιν. πάντες γὰρ οὕτως συνάγουσιν τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτῶν ἀμεθόδως 20 περαινεῖν οἱ τὰς δύο προτάσεις ἐπὶ μέρους ἔχοντες· ἡρόδιον δὲ ἐπὶ τῶν παραδειγμάτων, ὧν παρέχονται, τοῦτο δεικνύναι. καὶ τὰλλα δέ, ὅσα ἡμαρτημένως λαμβάνουσι βιαζόμενοι δεικνύναι συλλογιστικὴν τὴν τοιαύτην συζυγίαν, οὐ χαλεπὸν ἐλέγχειν.

p. 344, 11. οὐ γὰρ εἰ ὁ συλλογισμὸς ἐξ ἀνάγκης δεικνύσι τι, ἤδη καὶ 25 ἔνθα ἂν ἢ ἐξ ἀνάγκης τι δεικνύμενον τῶ τοῖς κειμένοις ἔπεσθαι, τοῦτο συλλογισμὸς ἐστίν. p. 345, 13. τοιοῦτοί εἰσι καὶ οὗς λέγουσιν οἱ νεώτεροι ἀμεθόδως περαινόντας. οὗς ὅτι μὲν μὴ λέγουσι συλλογιστικῶς συναγεῖν, ὕγιως λέγουσι· πολλοὶ γὰρ αὐτῶν εἰσι τοιοῦτοι. ὅτι δὲ ἡγοῦνται ὁμοίους αὐτοῦς εἶναι τοῖς κατηγορητικοῖς συλλογισμοῖς, περὶ ὧν ἢ 30 παροῦσα πραγματεία, οὕτως λαμβανόμενος, ὡς τιθέασιν αὐτούς, τοῦ παντὸς διαμαρτάνουσιν· εἰ γὰρ ἦσαν τούτοις ὅμοιοι, εἶχον ἂν καὶ τὸ εἶναι συλλογισμοί.

Alexander in Aristot. Top. p. 10 Ald. p. 14, 20. τοιοῦτοι δὲ εἰσι λόγοι καὶ οἱ ὑπὸ τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς λεγόμενοι ἀμεθόδως περαινόντες. Secun- 35 tur eadem explicationes quas ex Analyticorum commento apposui.

261 Alexander in Aristot. Anal. pr. (p. 24^b 18) p. 18, 12 Wal. πάννυ δὲ καλῶς τὸ δεῖν ἕτερον τῶν τεθέντων εἶναι τὸ συμπέρασμα προσέθηκεν (scil. Aristoteles). — τὸ γὰρ χρειῶδες τοῦ συλλογισμοῦ οὐ παρέχεται τὸ „εἰ ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν· φῶς ἄρα ἐστίν“ καὶ ὅλως 40 οἱ λεγόμενοι ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀδιαφόρως περαινόντες. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ διφορούμενοι, οἷος ἐστίν „εἰ ἡμέρα ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἡμέρα ἄρα ἐστίν“· p. 19, 3. ὁ γὰρ ἐξ ἀντιφάσεως διαιρετικὸς συλλογισμὸς οὐχ ὡς ταῦτὸν τῶ μεταλαμβανόμενῳ ἢ, ὡς οἱ νεώτεροί φασιν, προσλαμβάνομεν τὸ συμπέρασμα ἐπιφέρει· ὁ γὰρ λέγων 45 „ἦτοι ἡμέρα ἐστίν ἢ οὐκ ἐστίν ἡμέρα“ εἶτα προσλαμβάνων τὸ ἕτερον τῶν ἐν τῶ διαιρετικῷ, ἢ τὸ ἀποφατικόν τὸ „ἀλλὰ μὴν οὐκ ἐστίν ἡμέρα“ ἢ τὸ καταφατικόν τὸ „ἡμέρα ἐστίν“, ἔχει μὲν συναγόμενον ἢ τὸ „οὐκ ἄρα ἡμέρα ἐστίν“ ἢ τὸ „ἡμέρα ἄρα ἐστίν“, ὃ δοκεῖ ταῦτὸν εἶναι τῶ προσειλημμένῳ, ἦτοι τῶ

„ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔστιν ἡμέρα“ ἢ τῷ „ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν“· οὐ μὴν ὡς ταῦτόν
 ὄν αὐτῷ ἐπιφέρεται, ἀλλ' ὡς ἀντικείμενον τῷ ἑτέρῳ τῶν ἐν τῷ διαιρετικῷ. —
 ibid. 20. ὃ ἀναγκαῖον καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς λέγειν, εἰ γε ἐν τοῖς
 διαιρετικοῖς καὶ διαξευκτικοῖς συλλογισμοῖς φασὶ τῇ προσλήψει
 5 θατέρου τῶν ἐν τῷ διεξευγμένῳ τὸ ἀντικείμενον ἔπεσθαι τοῦ λοι-
 ποῦ τῆς συλλογιστικῆς συμπλοκῆς. p. 20, 10. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ οἱ δι-
 φορούμενοι λόγοι λεγόμενοι ὑπ' αὐτῶν συλλογιστικοί, οἷός ἐστιν ὁ „εἰ
 ἡμέρα ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἡμέρα ἄρα ἐστίν“. οὔτε
 τὴν χρεῖαν τὴν τοῦ συλλογισμοῦ παρέχεται, ἔτι τε, εἰ ἢ τοῦ ἐπομένου
 10 πρόσληψις ἐν τοῖς συνεχέσιν ἀσυλλόγιστος, ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις συ-
 νεχέσι ταῦτόν τὸ ἡγούμενον τῷ ἐπομένῳ, ἢ πρόσληψις οὐ μᾶλλον τοῦ ἡγου-
 μένου ἢ τοῦ ἐπομένου γίνεται etc.

Cf. Ammonius in Aristot. Anal. pr. p. 27, 35, 32, 13 Wal.

262 [Apuleius] περὶ ἐρμηνεύσεως 272 (p. 9, 12 Goldb.) supervacanei
 15 sunt moduli Stoicorum non idem differenter peragentes: „aut dies est aut
 nox; atqui dies est; <igitur dies est>“. item idem geminantes: „si dies
 est, dies est; <atqui dies est>; dies igitur est“.

263 Alexander in Aristot. Top. p. 8 Ald. p. 10, 5. οὐδὲ συλλογισμὸς
 οὖν ἔτι εἶη ἂν ὁ μὴ τὴν χρεῖαν σφῶν τὴν τοῦ συλλογισμοῦ. τοιοῦτος δὲ
 20 ὁ συλλογισμὸς ἐν ᾧ τὸ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα τιμὴ τῶν κειμένων· οἷοι εἰσι κα-
 τὰ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς οἱ διαφορούμενοί τε καὶ οἱ ἀδιαφόρους περαι-
 νειν ὑπ' αὐτῶν λεγόμενοι· διαφορούμενοι μὲν γὰρ εἰσι κατ' αὐτοὺς οἱ
 τοιοῦτοι „εἰ ἡμέρα ἐστίν, ἡμέρα ἐστίν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἡμέρα ἄρα
 ἐστίν“. ἀδιαφόρους δὲ περαινόντες ἐν οἷς τὸ συμπέρασμα ταῦτόν ἐστιν ἐνὶ
 25 τῶν λημμάτων, ὡς ἐπὶ τῶν τοιούτων „ἤτοι ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ ἐστίν· ἀλλὰ
 μὴν ἡμέρα ἐστίν· ἡμέρα ἄρα ἐστίν“.

264 Alexander in Aristot. Analyt. pr. p. 84, 5 Wal. (εἰ τὸ M τῷ
 μὲν N παντὶ ὑπάρχει, τῷ δὲ Ξ μὴ παντὶ) συναγθῆσεται τὸ N οὐ παντὶ
 τῷ Ξ. τοιοῦτός ἐστιν ὁ ὑποσυλλογιστικὸς ὑπὸ τῶν νεωτέρων λεγό-
 30 μενος ὁ λαμβάνων μὲν τὸ ἰσοδυναμοῦν τῇ προτάσει τῇ συλλογιστικῇ,
 ταῦτόν δὲ καὶ ἐκ ταύτης συνάγων· τῷ γὰρ „τινὶ μὴ ὑπάρχειν“ τὸ „μὴ
 παντὶ ὑπάρχειν“ ἰσοδυναμοῦν μετελλήπται. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν οὖν λέγουσι
 τοὺς τοιούτους συλλογισμοὺς, εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὴν λέξιν βλέποντες· ἀλλ'
 Ἀριστοτέλης πρὸς τὰ σημαινόμενα ὁρῶν, ἐφ' ᾧ ὁμοίως σημαίνεται, οὐ
 35 πρὸς τὰς φωνάς, τὸν αὐτὸν φησὶ συνάγεσθαι συλλογισμὸν καὶ ἐν τῇ
 τοιαύτῃ τῆς λέξεως ἐν τῷ συμπεράσματι μεταλήψει, ἂν ἢ συλλογιστικῇ ὅπως
 συμπλοκῇ.

265 Alexander in Aristot. Anal. pr. p. 20, 2 Wal. ἐν γοῦν τοῖς μὴ
 ἐξ ἀντικείμενων διαιρετικοῖς, ὡς ἐν τοῖς ἐξ ἐναντίων, οὐδετέρῳ τῶν κειμένων
 40 ταῦτόν τὸ συμπέρασμα οὐδὲ τῇ λέξει, ὅτι μὴ συμπύπτει ἐπὶ τούτων τὸ ἀν-
 τικείμενον τῷ ἑτέρῳ τῷ λοιπῷ ταῦτόν εἶναι· ἐν γὰρ τῷ „ἤτοι ἡμέρα ἐστίν
 ἢ νύξ ἐστίν, ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔστιν ἡμέρα, νύξ ἄρα ἐστίν“ — τὸ „νύξ ἐστίν“
 οὐδετέρῳ ταῦτόν τῶν εἰλημμένων, οὔτε τῷ τροπικῷ ὑπ' αὐτῶν (scil. a
 Stoicis) λεγομένῳ (ἦν γὰρ ἐκεῖνο „ἤτοι ἡμέρα ἐστίν ἢ νύξ ἐστίν“ τὸ ὅλον

10 συνεχῆ appellat, quae Stoici συννημένα. 15 fortasse: idem non.
 16. 17 necessaria inserui. 21 διαφορούμενοι alii locis dicuntur. 32 οὖν
 scripsi, οὐ B, om. a LM.

τοῦτο) οὐτε τῇ προσλήψει ἢ γὰρ πρόσληψις ἔστιν „ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔστιν ἡμέρα“ ὡν ἀμφοτέρων ἕτερόν ἐστι τὸ „νύξ ἔστιν“.

266 Sextus adv. math. VIII 310. τούτων δὴ οὕτως ἐχόντων ἢ ἀπόδειξις πρὸ παντὸς ὀφείλει λόγος εἶναι, δεύτερον συνακτικός, τρίτον καὶ ἀληθής, τέταρτον καὶ ἀδήλον ἔχων συμπέρασμα, πέμπτον καὶ ἐκκαλυπτόμενον⁵ τοῦτο ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν λημμάτων. (hoc exemplis illustratur § 311—313)

314. συνδραμόντων οὖν πάντων τούτων, τοῦ τε συνακτικὸν εἶναι τὸν λόγον καὶ ἀληθῆ καὶ ἀδήλου παραστατικόν, ὑφίσταται ἢ ἀπόδειξις· ἔνθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὑπογράφουσιν „ἀπόδειξις ἔστι λόγος δι' ὁμολογουμένων λημμάτων κατὰ συναγωγὴν ἐπιφορὰν ἐκκαλύπτων ἀδήλου“.

267 Sextus adv. math. VIII 367. ἀλλ' οὐ δεῖ, φασί, πάντων ἀπόδειξιν αἰτεῖν, τινὰ δὲ καὶ ἐξ ὑποθέσεως λαμβάνειν, ἐπεὶ οὐ δυνήσεται προβαίνειν ἡμῖν ὁ λόγος, ἐὰν μὴ δοθῇ τι πιστὸν ἐξ αὐτοῦ τυγχάνειν.

369. οὐχ ἢ ἀπόδειξις μόνον ἐξ ὑποθέσεως προκόπτειν ἀξιοῦται τοῖς δογματικοῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλη σχεδὸν φιλοσοφία.

375. νῆ Δία, ἀλλ' εἰώθασιν ὑποτυγχάνοντες λέγειν ὅτι πίστις ἔστι τοῦ ἐρῶσθαι τὴν ὑπόθεσιν τὸ ἀληθὲς εὐρίσκεσθαι ἐκεῖνο τὸ τοῖς ἐξ ὑποθέσεως ληφθεῖσιν ἐπιφερόμενον· εἰ γὰρ τὸ τοῦτοις ἀκολουθοῦν ἔστιν ὑγιές, κἀκεῖνα οἷς ἀκολουθεῖ ἀληθῆ καὶ ἀναμφίλεκτα καθέστημεν.

268 Sextus adv. math. VIII 463. οἴονται γὰρ οἱ δογματικοὶ τῶν φιλοσόφων λόγον τὸν ἀξιοῦντα μὴ εἶναι ἀπόδειξιν αὐτὸν ὑφ' αὐτοῦ περιτρέπεσθαι, καὶ δι' ὧν ἀναιρεῖ ταύτην, διὰ τούτων αὐτὴν ὀρῆζειν. ὅθεν καὶ ἀντικαθιστάμενοι τοῖς σκεπτικοῖς φασίν· „ὁ λέγων μὴδὲν εἶναι ἀπόδειξιν ἦτοι φιλη καὶ ἀναποδείκτω γρώμενος φάσει λέγει μὴδὲν ὑπάρχειν ἀπόδειξιν, ἢ λόγῳ τὸ τοιοῦτον ἀποδεικνύς· καὶ εἰ μὲν φιλη φάσει προσχρώμενος, οὐθίς αὐτῷ πιστεύσει τῶν τὴν ἀπόδειξιν παραδεχομένων, φιλη φάσει γρώμενος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀντικειμένης ἐπισχεθῆσεται φάσεως, εἰπόντος τινὸς εἶναι ἀπόδειξιν· εἰ δὲ ἀποδεικνύς τὸ μὴ εἶναι ἀπόδειξιν (τοῦτο γὰρ φασίν), αὐτόθεν ὁμολόγησε τὸ εἶναι ἀπόδειξιν· ὁ γὰρ δεικνύς λόγος τὸ μὴ εἶναι ἀπόδειξιν ἔστιν ἀπόδειξις τοῦ εἶναι ἀπόδειξιν· καὶ καθόλου ὁ κατὰ τῆς ἀποδείξεως λόγος ἦτοι ἀπόδειξις ἔστιν, ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις· καὶ εἰ μὲν οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἀπιστός ἔστιν, εἰ δὲ ἔστιν ἀπόδειξις, ἀπόδειξις ἔστιν“. ἔνιοι δὲ καὶ οὕτω συνερωτώσιν· „εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἀπόδειξις ἔστιν· εἰ μὴ ἔστιν ἀπόδειξις, ἀπόδειξις ἔστιν· ἦτοι δὲ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις· ἀπόδειξις ἄρα ἔστιν“.

(hanc argumentationem sanam esse pluribus probatur § 466—469).

269 Galenus in Hippocr. prognost. I. Vol. XVIII B p. 26 K. ἀναλογισμὸς δ' ἔστι λόγος ἐκ τοῦ φαινομένου ὁρμώμενος καὶ τοῦ ἀδήλου κατάληψιν ποιούμενος· ἐπιλογισμὸς δὲ ὁ κοινὸς καὶ συμφωνούμενος παρὰ πάντων λόγος.

§ 9. Περὶ σοφισμάτων λύσεως.

270 Plutarchus de Stoic. repugn. cp. 10¹ p. 1036c. “Ὄτ' αὐτὸν ἑαυτῷ μάχεσθαι — — φυλάττεσθαι μὲν ἑτέροις παραινοῦντα τοὺς εἰς τάναντία λόγους, ὡς περιπῶντας τὴν κατάληψιν, αὐτὸν δὲ τῶν βεβαι-

ούντων τὴν κατάληψιν λόγων φιλοτιμότερον συντιθέντα τοὺς ἀναιροῦν-
 τας. Καίτοι ὅτι τοῦτο αὐτὸς φοβεῖται, σαφῶς ὑποδείκνυσιν ἐν τῷ
 τετάρτῳ περὶ Βίων ταῦτα γράφων „Οὐχ ὡς ἔτυχε δὲ οὐδὲ τοὺς
 ἐναντίους ὑποδεκτέον λόγους, οὐδὲ προσ(ετέα) τὰ ἐναντία
⁵πιθανά, ἀλλ' εὐλαβουμένους, μὴ καὶ περισπασθέντες ὑπ' αὐτῶν
 τὰς καταλήψεις ἀφῶσιν, οὔτε τῶν λύσεων ἱκανῶς ἂν ἀκοῦσαι
 δυνάμενοι, καταλαμβάνοντές τε εὐαποσεῖτως· ἐπεὶ καὶ οἱ τὴν
 συνήθειαν καταλαμβάνοντες καὶ τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ ἄλλα ἐκ
 τῶν αἰσθήσεων, ῥαδίως προῖενται ταῦτα, καὶ ὑπὸ τῶν Μεγα-
¹⁰ρικῶν ἐρωτημάτων περισπώμενοι, καὶ ὑπ' ἄλλων πλείονων
 καὶ δυναμικωτέρων ἐρωτημάτων.“

271 Plutarchus de Stoic. repugn. ep. 10 p. 1036f. Ἡ τοῦτο
 (quantū τὰ Μεγαρικὰ ἐρωτήματα aestimanda sint) παρ' αὐτοῦ Χρυσί-
 ππου δεῖ πυνθάνεσθαι; κόπει γὰρ οἷα περὶ τοῦ Μεγαρικοῦ λόγου γέ-
¹⁵γραφεν ἐν τῷ περὶ Λόγου Χρήσεως οὕτως· „Οἷόν τι συμβέβηκε
 καὶ ἐπὶ τοῦ Στίλπωνος λόγου καὶ Μενεδήμου· σφόδρα γὰρ
 ἐπὶ σοφία γενομένων αὐτῶν ἐνδόξων, νῦν εἰς ὄνειδος αὐτῶν
 ὁ λόγος περιτέτραπται, ὡς τῶν μὲν παχυτέρων, τῶν δ' ἐκφα-
 νῶς σοφιζομένων.“

²⁰ 272 Galenus de animi peccatis dignoscendis 3. Vol. V p. 72 K. ἀναγ-
 καῖον δ' ἐστὶ τὸν ἐξαίφνης προσελθόντα κρίσει λόγον ἀδυνατεῖν διαγνῶναι
 τε καὶ διακρίναι τοὺς ψευδεῖς ἀπὸ τῶν ἀληθῶν. ἐναργῆς δὲ τούτου τεκμή-
 ριον ἐστὶ, τὰ καλούμενα σοφίσματα, λόγοι τινὲς ὄντες ψευδεῖς εἰς ὁμοιό-
 τητα τῶν ἀληθῶν πεπανουρηγμένοι· τὸ μὲν οὖν ψεῦδος αὐτῶν πρόδηλον
²⁵φαίνεται διὰ τοῦ συμπεράσματος οὐκ ὄντος ἀληθοῦς· ἐπειδὴ δ' οἱ ψευδεῖς
 λόγοι πάντως ἦτοι τῶν λημμάτων ἔχουσι τι ψεῦδος ἢ τὸ συμπέρασμα κακῶς
 ἐπιφερόμενον, οὐ φαίνεται δὲ προχείρως ταῦτα κατὰ τὰ σοφίσματα, διὰ τοῦτο
 δύσοπτα τοῖς ἀγνυμάστοις περὶ λόγους.

273 Anonymi scholia in status Walz. Rh. Gr. VII 1 p. 383. ὅπου γε
³⁰καὶ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς καλεῖται τις διάλληλος λόγος, ὅς ἐστιν ἀνα-
 πόδεικτος· οἷον ποῦ Θεῶν οἰκεῖ, ἐνθα Δίων, καὶ ποῦ Δίων, ἐνθα Θεῶν·
 ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος, ὁ διάλληλός φημι τὴν ἀπόδειξιν ἔχειν, ἀναπόδεικτός
 τέ ἐστι καὶ πέρας αὐτοῦ οὐδὲν γίνεται, ὅταν τὰ σημεῖα τοῦ πράγματος δι'
 ἀλλήλων συγκατασκευάζηται.

³⁵ 274 Diocles Magnes apud Diog. Laërt. VII 82. καὶ ἄποροι δὲ τινὲς
 εἰσι λόγοι, ἐγκεκαλυμμένοι καὶ διαλεληθότες καὶ σωρεῖται καὶ κερατίδες καὶ
 οὔτιδες. ἔστι δὲ ἐγκεκαλυμμένος οἷον ὁ τοιοῦτος „οὐχὶ τὰ μὲν δύο ὀλίγα

2 αὐτὸς Mez., αὐτὸ libri. 4 προσετέα Wy, προσαιτέα Re; πρὸς libri.

6 οὔτε Reiske, οὐδὲ libri. 15 οὔτος libri, corr. Bernardakis. 18 παχύτερων
 Wy., παχύτερον libri. 21 προσελθόντα scripsi, προσελθόντα libri. 22 τούτου
 scripsi, τοῦτο libri. 32 fortasse: ὁ διάλληλός φημι τὴν ἀπόδειξιν ἔχων.

37 Chrysippus scripsit: περὶ τοῦ ἐγκεκαλυμένου πρὸς Ἀριστόβουλον β', περὶ τοῦ
 διαλεληθότος πρὸς Ἀθηνάδην α', περὶ τοῦ οὔτιδος πρὸς Μενεκράτην η', περὶ τῶν
 ἐξ ἀορίστον καὶ ὠρισμένου λόγων πρὸς Πάσολον β', περὶ οὔτιδος λόγον πρὸς Ἐπι-
 κράτην α', περὶ τῶν ἀπόρων διαλεκτικῶν λόγων πρὸς Διοσκουρίδην ε'.

ἐστίν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τρία, οὐχὶ δὲ καὶ ταῦτα μὲν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τέσσαρα, καὶ οὕτω μέχρι τῶν δέκα· τὰ δὲ δύο ἄλλα ἐστίν· καὶ τὰ δέκα ἄρα². οὐτις δὲ ἐστὶ λόγος συναπτικός [καὶ] ἐξ ἀορίστον καὶ ὀρισμένον συνεστώς, πρόσληψιν δὲ καὶ ἐπιφορὰν ἔχων, οἷον· „εἰ τίς ἐστὶν ἐνταῦθα, οὐκ ἐστὶν ἐκεῖνος ἐν Ῥόδῳ“ (ἀλλὰ μὴν ἐστὶ τις ἐνταῦθα· οὐκ ἄρα τις ἐστὶν ἐν Ῥόδῳ)³.

275 Sextus Pyrrh. Hyp. II 253. καὶ εἶπε οἱ περὶ τὸν Χρύσιππον δογματικοὶ ἐν τῇ συνερωτήσει τοῦ σωρίτου προϊόντος τοῦ λόγον φασὶ δεῖν ἴστασθαι καὶ ἐπέχειν, ἵνα μὴ ἐκπέσωσιν εἰς ἀτοπλαν, πολὺ δῆπου μᾶλλον ἂν ἡμῖν ἀρμόζον εἴη σκεπτικοῖς οὖσιν, ὑποπεύουσιν ἀτοπλαν, μὴ προπίπτειν κατὰ τὰς συνερωτήσεις τῶν λημμάτων,¹⁰ ἀλλ' ἐπέχειν καθ' ἕναστον ἕως τῆς ὅλης συνερωτήσεως τοῦ λόγου.

276 Sextus adv. math. VII 416. ἐπὶ γὰρ τοῦ σωρίτου τῆς ἐσχάτης καταληπτικῆς φαντασίας τῇ πρώτῃ ἀκαταλήπτῳ παρακειμένης καὶ δυσδιορίστου σχεδὸν ὑπαρχούσης, φασὶν οἱ περὶ τὸν Χρύσιππον ὅτι ἐφ' ὧν μὲν φαντασιῶν ὀλίγη τις οὕτως ἐστὶ διαφορὰ, στή-¹⁵σεται ὁ σοφὸς καὶ ἡσυχάζει, ἐφ' ὧν δὲ πλείων προσπίπτει, ἐπὶ τούτων συγκαταθήσεται τῇ ἐτέρῳ ὡς ἀληθεῖ.

277 Cicero Acad. Pr. II 93. *Placet enim Chrysippo cum gradatim interrogetur, verbi causa „tria pauca sint anne multa,“ aliquanto prius quam ad multa perveniat quiescere, id est quod ab iis dicitur*²⁰ ἡσυχάζειν. „*Per me vel stertas licet, inquit Carneades, non modo quiescas.*“

278 Simplicius in Aristot. categ. f. 26E. ed. Bas. „Ἄξιον δὲ ζητεῖν κατὰ τοὺς ὑπόστασιν διδόντας τοῖς εἶδεσι καὶ γένεσιν εἰ ῥηθήσεται „τάδε“ εἶναι. Καὶ γὰρ καὶ Χρύσιππος ἀπορεῖ περὶ τῆς ἰδέας²⁵ εἰ τόδε τι ῥηθήσεται. συμπαραληπτέον δὲ καὶ τὴν συνήθειαν τῶν Στωϊκῶν περὶ τῶν γενικῶν ποιῶν, πῶς αἱ πτώσεις κατ' αὐτοὺς προφέρονται καὶ πῶς οὐ τινα τὰ κοινὰ παρ' αὐτοῖς λέγεται καὶ ὅπως παρὰ τὴν ἄγνοιαν τοῦ μὴ πᾶσαν οὐσίαν τόδε τι σημαίνειν καὶ τὸ παρὰ τὸν οὐτινα σόφισμα γίνεταί, παρὰ τὸ σχῆμα τῆς λέξεως,³⁰ οἷον εἰ τις ἐστὶν ἐν Ἀθήναις, οὐκ ἐστὶν ἐν Μεγάροις. ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐ τις ἐστίν. οὐ γὰρ ἐστὶ τις ὁ κοινός, ὡς τινα δὲ αὐτὸν ἐλάβομεν ἐν τῷ λόγῳ, καὶ παρὰ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦτο ἔσχεν ὁ λόγος, „οὐ τις“ κληθεῖς. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ σοφίσματος ἐστὶν· ὁ ἐγὼ εἰμὶ, σὺ οὐκ εἶ. ἄνθρωπος δ' εἰμὶ ἐγώ. ἄνθρωπος ἄρα³⁵

2 οὕτω pro οὐτις B. 3 συναπτικός B. || καὶ om. BP, habet F. 4 εἰ τὸ B. 5 ἀλλὰ—Ῥόδῳ supplevi. Ipsa descriptio mutila est. Exspecto: „οὐτις“ ἐστὶ λόγος συν(ημμένον μὲν) ἐξ ἀορίστον καὶ ὀρισμένον συνεστώς, πρόσληψιν δὲ καὶ ἐπιφορὰν ἔχων (ἀόριστον). 16 πλείων libri, corr Bekker. 20 iis Orelli, his codd. 28 Cf. n. 329 sq. 31 Supplendum est ex Laërtio: ἄνθρωπος δὲ ἐστὶν ἐν Ἀθήναις· οὐκ ἄρα ἐστὶν ἄνθρωπος ἐν Μεγάροις. Cf. Ammon. ad Categ. f. 586.

σὺ οὐκ εἶ. Καὶ γὰρ ἐπὶ τούτου τοῦ σοφίσματος τὸ μὲν „ἐγὼ“ καὶ „σὺ“ ἐπὶ τῶν ἀτόμων λέγεται· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπ' οὐδενὶ τῶν ἐν μέρει. γέγονεν οὖν ἡ παραγωγή διότι τῷ οὐ τιμὴ ὡς „τινὶ“ ἐχρήσατο.

279 Diogenes Laërt. VII 186. Ὁ δὲ φιλόσοφος καὶ τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. Ὁ λέγων τοῖς ἀμνήτοις τὰ μυστήρια ἀσεβεῖ· ὁ δὲ γε ἱεροφάντης τοῖς ἀμνήτοις λέγει (τὰ μυστήρια)· ἀσεβεῖ ἄρα ὁ ἱεροφάντης. ἄλλο· Ὁ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ πόλει, οὐδ' ἐν τῇ οἰκίᾳ· οὐκ ἔστι δὲ φρέαρ ἐν τῇ πόλει· οὐδ' ἄρα ἐν τῇ οἰκίᾳ. ἄλλο· Ἔστι τις κεφαλή, ἐκείνην δὲ οὐκ ἔχεις· ἔστι δὲ γέ τις κεφαλή (ἣν οὐκ ἔχεις)· οὐκ ἄρα ἔχεις κεφαλὴν. ἄλλο· Εἴ τις ἔστιν ἐν Μεγάροις, οὐκ ἔστιν ἐν Ἀθήναις· ἄνθρωπος δὲ ἔστιν ἐν Μεγάροις· οὐκ ἄρα ἔστιν ἄνθρωπος ἐν Ἀθήναις. Καὶ πάλιν· Εἴ τι λαλεῖς, τοῦτο διὰ τοῦ στόματός σου διέρχεται· ἄμαξαν δὲ λαλεῖς· ἄμαξα ἄρα διὰ τοῦ στόματός σου διέρχεται. καί· Εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. οἱ δὲ Εὐβουλίδου τοῦτο φασιν.

280 Arrianus Epictet. dissert. II 17, 34. ἀλλ' ἐγὼ θέλω γινῶναι τί λέγει Χρῦσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ψευδομένου.

281 Hieronymus ep. 69 ad Oceanum. *statimque recordatus Chrysippe sophismatis: Si mentiris, idque vere dicis, mentiris.*

282 Cicero Acad. Pr. II 96. *Quomodo igitur hoc conclusum esse iudicas? „Si dicis nunc lucere et verum dicis (lucet; dicis autem lucere et verum dicis) lucet igitur.“ Probatis certe genus et rectissime conclusum dicitis. Itaque in docendo eum primum concludendi modum traditis. Aut quidquid igitur eodem modo concluditur, probabitur, aut ars ista nulla est. Vide ergo hanc conclusionem probaturusne sis: „Si dicis te mentiri, verumque dicis, mentiris. Dicis autem te mentiri verumque dicis: mentiris igitur.“ Qui potes hanc non probare, quum probaveris eiusdem generis superiorem? Haec Chrysippea sunt, ne ab ipso quidem dissoluta: Quid enim faceret huic conclusioni: ‘Si lucet, lucet; lucet autem; lucet igitur.’ Cederet scilicet. Ipsa enim ratio conexi, cum concesseris superius, cogit inferius concedere. Quid ergo haec ab illa conclusione differt?*

283 Arrianus Epictet. dissert. II 19, 1sq. Ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτήσθαι φαίνεται. Κοινῆς γὰρ οὕσης

1 Cf. Gellius XVIII 13 „quod ego sum, id tu non es“ — „homo autem ego sum“ — „homo igitur tu non es.“ 5 Sophismata, quibus solvendis Chrys. operam dedit. 6 ὁ δὲ γε BP ὁ δὲ D. 7 οὐκ om. BPF, habet D. || οὐδ' D τοῦτο καὶ BP τοῦτο F. 9 ἣν οὐκ ἔχεις om. BPF, habet Suid. 10 ἄλλο om. BPF (qui ἢ τις). 13 σοῦ ante διὰ BP. || ἐρχεται B. || ἄμαξα σου (om. σου post στόματος) PFD. 14 καὶ πάλιν BPF. 17 Complures libros scripsit Chrysippus περὶ τοῦ Ψευδομένου Vide n. 15v. 22 lucet—verum dicis add. Manutius. 25 video libri opt.

μάχης τοῖς τρισὶ τούτοις πρὸς ἄλληλα, τῶ „Πᾶν παρεληλυθὸς ἀληθὲς ἀναγκαῖον εἶναι“ καὶ τῶ „Δυνατῶ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν“ καὶ τῶ „Δυνατὸν εἶναι ὃ οὐτ' ἐστὶν ἀληθὲς οὐτ' ἔσται“· συνιδῶν τὴν μάχην ταύτην ὁ Διόδωρος, τῇ τῶν πρώτων δυοῖν πιθανότητι συνεχρήσατο πρὸς παράστασιν τοῦ „Μηδὲν εἶναι δυνατὸν ὃ οὐτ' ἐστὶν ἀληθὲς οὐτ' ἔσται.“ Λοιπὸν ὁ μὲν τις ταῦτα τηρήσει τῶν δυοῖν, ὅτι ἔστι τέ τι δυνατὸν, ὃ οὐτ' ἐστὶν ἀληθὲς οὐτ' ἔσται· καὶ δυνατῶ ἀδύνατον οὐκ ἀκολουθεῖ· οὐ πᾶν δὲ παρεληλυθὸς ἀληθὲς ἀναγκαῖόν ἐστι· καθάπερ οἱ περὶ Κλεάνθην φέρεσθαι δοκοῦσιν, οἷς ἐπιπολὴν συνηγόρησεν Ἀντίπατρος. Οἱ δὲ (scil. Chrysippus) τᾶλλα δύο· ὅτι δυνα-
 τόν τ' ἐστὶν ὃ οὐτ' ἐστὶν ἀληθὲς οὐτ' ἔσται καὶ πᾶν παρε-
 ληλυθὸς ἀληθὲς ἀναγκαῖόν ἐστίν· δυνατῶ δ' ἀδύνατον ἀκο-
 λουθεῖ. Τὰ τρία δ' ἐκεῖνα τηρῆσαι ἀμήχανον, διὰ τὸ κοινὴν εἶναι αὐτῶν τὴν μάχην.

ibid. § 9. Γέγραφε δὲ καὶ Χρῦσιππος θαυμαστῶς ἐν τῶ 15
 πρώτῳ περὶ Δυνατῶν· καὶ Κλεάνθης δ' ἰδίᾳ γέγραφε περὶ τούτου
 καὶ Ἀρχέδημος· γέγραφε δὲ καὶ Ἀντίπατρος, οὐ μόνον δ' ἐν τοῖς
 περὶ Δυνατῶν, ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν ἐν τοῖς περὶ τοῦ Κυριεύοντος.

284 Cicero ad famil. IX 4. Περὶ δυνατῶν me scito κατὰ Διό-
 δωρον κρίνειν. Quapropter si venturus es, scito necesse esse te venire: 20
 sin autem non es, τῶν ἀδυνατῶν est, te venire. Nunc vide, utra te
 κρείσσει magis delectet, Χρῦσιππεία ne, an haec, quam noster Diodotus
 non concoquebat. Sed de his etiam rebus, otiosi quum erimus, loque-
 mur: hoc etiam κατὰ Χρῦσιππον δυνατὸν est.

285 Cicero Acad. Pr. II 143. In hoc ipso, quod in elementis dia- 25
 lectici docent, quo modo iudicare oporteat, verum falsumne sit, si quid
 ita conexum est, ut hoc: „si dies est, lucet“, quanta contentio est! aliter
 Diodoro, aliter Philoni, Chrysippo aliter placet. Quid? cum Cleanthe,
 doctore suo, quam multis rebus Chrysippus dissidet! quid? duo vel
 principes dialecticorum, Antipater et Archedemus, opiniosissimi homines, 30
 nonne multis in rebus dissentiunt?

286 Syrianus Schol. in Hermog. Vol. II p. 42, 1 Rabe. τὸν ἀπο-
 ρον ἐν κατηγορίᾳ, ὃν καὶ κροκοδειλίτην οἱ Στωϊκοὶ φασιν, οἶον·
 Εὐάθλος συνέθετο Πρωταγόρα τῶ σοφιστῇ δώσειν μισθὸν, εἰ τὴν πρώτην
 δίκην λέγων νικήσειε. μαθὼν καὶ μὴ βουλόμενος λέγειν ὑπὸ τοῦ Πρωταγό- 35
 ρου τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖται· ὃ δὲ ἀντιλέγει· εἴτε γὰρ νικήσειεν, οὐ δίκαιος
 δοῦναι κατὰ τὴν σύνταξιν, εἴτε ἡττηθείη, ὡς μηδέπω μαθὼν οὐκ ἄξιος
 ἀπαιτεῖσθαι.

287 Lucianus vitarum auctio 22. Χρῦσιππος· ἔστι σοι παι-
 δλον; — Ὠνητής· τί μήν; — Χρυσ. τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος 40

30 opiniosissimi cod. AB; spinosissimi C. F. Hermann. 38 Cf. Gellius V 10.

ἄρπάζῃ πλησίον τοῦ ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρών, κῆτά σοι ἀποδώσειν
 ὑπισχνῆται αὐτό, ἦν εἰπῆς τάληθές ὅτι δέδοκται αὐτῷ περὶ τῆς ἀπο-
 δόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; — — — Χρυσ.
 Καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα — τὸν θερίζοντα καὶ
 5 τὸν κυρίττοντα καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὸν ἐγκεκα-
 λυμένον. — — Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην — ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα
 καὶ οὐκ οἶδεν· παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνωτός, οἶδε
 μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς, ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης ἀγνοεῖ. τὸν
 10 γὰρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαντοῦ; — Ὡν. ναί. — Χρυσ. τί
 οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον ἔρωμαι „τοῦτον οἶσθα“;
 τί φήσεις; — Ὡν. δηλαδὴ ἀγνοεῖν. — Χρυσ. ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος
 ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός, ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν
 σὸν ἀγνοῶν.

4 τὸν θερίζοντα] cf. Ammon. ad Aristot. de interpr. f. 106a.

Caput III.

De rhetorica.

288 Cicero de finib. IV 7. (*de rhetorica arte locutus:*) *Totum genus hoc Zeno et qui ab eo sunt — aut non potuerunt <tuere> aut noluerunt — certe reliquerunt. Quamquam scripsit artem rhetoricam* 5 *Cleanthes, Chrysippus etiam; sed sic ut si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat.*

289 Quintilianus instit. orat. III. 1, 15. Theophrastus quoque Aristotelis discipulus de rhetorice diligenter scripsit atque hinc vel studiosius philosophi quam rhetores praecipueque Stoicorum ac Peripateticorum 10 principes.

290 Quintilianus instit. orat. I 17, 2. quod (scil. rhetoricen artem esse) non oratores tantum vindicarunt — — sed cum iis philosophi Stoici et Peripatetici plerique consentiunt.

291 Cicero de oratore III 65. Stoicos autem, quos minime improbo, 15 dimitto tamen — — atque hanc iis habeo gratiam, quod soli ex omnibus eloquentiam virtutem ac sapientiam esse dixerunt.

292 Quintilianus instit. orat. II 15, 34. *huic eius substantiae maxime conveniet finitio „rhetoricen esse bene dicendi scientiam.“* 20 *nam et orationis omnes virtutes semel complectitur et protinus etiam mores oratoris, cum bene dicere non possit nisi bonus. idem valet Chrysippi finis ille, ductus a Cleanthe, „scientia recte dicendi.“ Sunt plures eiusdem, sed ad alias quaestiones magis pertinent.*

293 Anonymi Proleg. in Hermog. status Walz. Rh. Gr. VII p. 8. *οἱ μὲν γὰρ αὐτὴν (scil. τὴν ῥητορικὴν) ἐκάλεσαν ἐπιστήμην ἀπὸ τοῦ μελζονος, 25 ὀριζόμενοι ἐπιστήμην τοῦ εὖ λέγειν, οἱ Στωϊκοί.*

294 Sextus adv. math. II 6. *Ξενοκράτης δὲ ὁ Πλάτωνος ἀκουστής καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς φιλόσοφοι ἔλεγον ῥητορικὴν ὑπάρχειν ἐπιστήμην τοῦ εὖ λέγειν, ἄλλως μὲν Ξενοκράτους τὴν ἐπιστήμην λαμβάνοντος — ἄλλως δὲ τῶν Στωϊκῶν, ἀντὶ τοῦ βεβαίας ἔχειν καταλήψεις, ἐν σοφῷ μόνῳ 30 φρομένην. τὸ δὲ λέγειν ἀμφοτέροι παραλαμβάνουσιν ὡς διαφέρον τοῦ διαλέγεσθαι, ἐπειδήπερ τὸ μὲν ἐν συντομίᾳ κείμενον κἂν τῷ λαμβάνειν καὶ δίδοναι λόγον διαλεκτικῆς ἐστὶν ἔργον, τὸ δὲ λέγειν ἐν μήκει καὶ διεξόδῳ θεωρούμενον ῥητορικῆς ἐτύγχανεν ἴδιον.*

295 Diogenes Laërt. VII 42. καὶ τὴν ῥητορικὴν αὐτὴν μὲν εἶναι λέγουσι τριμερῆ· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς εἶναι συμβουλευτικόν, τὸ δὲ δικανικόν, τὸ δὲ ἐγκωμιαστικόν· εἶναι δ' αὐτῆς τὴν διαίρεσιν εἰς τε τὴν εὐρεσιν καὶ εἰς τὴν φράσιν καὶ εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν ὑπόκρισιν, τοῦ δὲ ῥητορικοῦ λόγου εἰς τε τὸ προοίμιον καὶ εἰς τὴν διήγησιν καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἀντιδίκους καὶ τὸν ἐπίλογον.

296 Anonymus art. rhetor. (Rhet. graec. Vol. I ed. Spengel) p. 454, 1. ἔργον δὲ ἐπιλόγου Πλάτων μὲν ἐν Φαίδρῳ φησίν, ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα λέγοντα ὑπομνήσαι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας 10 περὶ τῶν εἰρημένων (Plat. Phaedr. p. 267d). ἔχεται δὲ τῆς αὐτῆς δόξης καὶ Χρύσιππος· καὶ γὰρ αὐτὸς μονομερῆ φησὶ τὸν ἐπίλογον.

297 Plutarchus de Stoic. repugn. cp. 28 p. 1047a. Τὴν ῥητορικὴν ὀρίζεται τέχνην περὶ κόσμον εὐρημένου λόγου καὶ τάξιν· ἔτι δ' ἐν τῷ πρώτῳ καὶ ταῦτα γέγραπεν· „Οὐ μόνον δὲ τοῦ ἐλευθερίου 15 καὶ ἀφελοῦς κόσμου δεῖν οἶομαι ἐπιστρέφεσθαι κάπιν τῶν λόγων ἀλλὰ καὶ τῶν οἰκείων ὑποκρίσεων κατὰ τὰς ἐπιβαλλούσας τάσεις τῆς φωνῆς, καὶ σχηματισμοὺς τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν χειρῶν.“ Οὕτω δέ τις φιλότιμος ἐνταῦθα καὶ περιττὸς γενόμενος ετε.

298 Plutarchus de Stoic. repugn. cp. 28 p. 1047b. πάλιν ἐν τῷ 20 αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπών, „Οὐ μόνον, φησί, ταῦτα παρετέον τοῦ βελτίονος ἐχομένου, ἀλλὰ καὶ ποιὰς ἀσαφείας καὶ ἐλλείψεως καί, νῆ Δία, σολοικισμοῦς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι.“

298a

ΧΡ(Υ)ΣΙΠΠΟΥ
ΛΟΓΙΚΩ(Ν)
ΖΗΤ(Η)Μ(Α)ΤΩ(Ν)
Α.

fr. 1 (n, deest in o):

3 ἐχομένου τῶν καὶ νος
80 πληθυντικ. του λν
. εστωμητω . . τωπληθυντι-
κω καὶ τῶν ἐρωτ(ή)ς . . ὁμοί-
. . μετω . . ὁμεν ε . .
γ . ι περὶ τ . . τουτο ἐν . . τω . .
35 εἶναι τι του λοι

1 τὴν μὲν (om. μὲν post αὐτὴν) P, item F, om. αὐτὴν εἶναι. 2 αὐτῆς βουλευτικόν F (om. εἶναι συμ.). 4 ἀπόκρισιν B. || τοῦ—ῥητορικοῦ λόγου scripsi, τὸν—ῥητορικὸν λόγον libri. 13 κόσμον Xyl., κόσμον libri. || εὐρημένον Volkmann, καὶ ego transposui, καὶ εἰρημένον λόγον τάξιν libri. 15 κάπιν corruptum ἐπὶ Wy. 16 ἀλλὰ Xyl., ᾧ libri. 24 Hunc textum ex editione Crönerti Herm. 36,552 transscripsi et recognovi. Cf. p. 8, 27. Hic adieci ut totius logicae appendicem.

- λεγους το προ
 κονεν
 .. τότε ντώπα
 ρ)εληλυ(θότι)ν το ..
 τωνου αιπ 5
 τ . τη εν
 ἀ(λ)λα μόνον τα
 ... ωνπροηγε
- fr. 2n (p. 284ο):
 κει .. τον (ο; κον η) 10
 .. θα ικεινος
 πορίζεσθαι ὅπεροη (ὅπερ οὐ πιθανόν)
 φαίνετ)α(ι) . κἀνταῦθ'
 5 το ιρητων ἀ(πί-
 θα(νον φαίνεσ)θαι, οὔτ' .. (δι 15
 χῶ(σ) προ ωτ
 τ ος μενα ερον
 τι κατὰ τῶ(ν) . οσυ(μ)βε
 .. των ἐν τῷ ΛΙΔΙΚ .. ΙCΘαι (ἐν τῷ διαλέγεσθαι?)
 ει . παν απρο (... τοα pro παν ο) 20
 .. να μ(ἢ ἐνεκ)τέον (εἰ-
 ν)αι ἐπὶ ταῦτα ὡσθ' ἔν(α
 περὶ πάντων ποιήσασθαι
 λόγον .. πε . δεσ . τι (ὑπ)άρ- (εἴπερ ἐνεστος ὑπάρχει)
 χει μα παρ (ἀξίωμα, πιθανόν ὑπάρχειν) 25
 τις νου παρε (τι ἐκείνου παρεληλυθός)
 καὶ πα(ρε)λη(λυθότων παρε-
 ληλυθ(ότ)α ἐστ(ιν μέχρι εἰς
 ἄπειρον . καὶ ἔσ(τι μὲ)ν (πα-
 ρεληλυθότα τοια(ῦτ)α καὶ κα- (θοτ . τοτα . . . α ο) 30
 τα(τόν) αὐτόν ἐσ(ομέ)ν(ων
 ἐσόμενα ἔ(σ)ται (μέχ)ρι εἰς (ἄ-
 πειρον . καὶ (παρελη)λυθό-
 των ἐστ(ί γε
 . εν . ωεν. 35
- fr. 3n (p. 285ο):
 τὸ εισθα(ι . . . ὑ)πτιο . . .
 ὑπτ
 καὶ τ μέ(χ)ρι εἰς ἄπειρον
 τ . ει ταυτων ἐντ 40

νον

(4 versus desunt)

..ων ὀρθ(ῶν) ..χει

ν . . τηοις ο . αι

τ . ν

5

τ)ψ μ(ἐ)ν ἐν τῷ ε . ι ὑπ(άρ- (μουσιν εν τω η)
χειν . . ὑπτιο(ν δ' οὐ)δέν (νεντω pro ὑπτιο η)

. . . . εἶσθαι (ς)υν

..ν ὑπάρχειν ν . κ . .

10

..ου τητων
τοιού(τ)ων . ἀ(λλά)γε τὰ πρό-
τερ(ον) λεγόμενα παρεί(σθω
τάτ' ἐκείνου καὶ τα

..ινο ον . . . νε

15

..α ερβωμε . . ε . . εον

..ν ν ἄπειρα . . . τω (πω η)

. ος ετερ εσθαι τα

. σ ἔχοντα ο

ρεληλυθότα καὶ

..ροστ . (ὕ)παρ

20

col. I η (p. 286 ο):

. (δ)υοῖν τὸ

. (δ)υοῖν ἐ

. μ)έχρι εἰς ἄπει-

25

ρον) ὁμοίων ἐς(τί (ομετωνες ο)

5 των . . . τα . .

. α ται ἐπιζ(ητ . .

. α ουτων

τ . η κισε (ηπε legit Crönert)

. ατ

30

τερ . . ατε ερτῶ(ν . τοι-

ούτων εκ . . τουθ . α . περ . .

τῶν συνβ(ε)βηκότ(ων)

δόξε(ι) καὶ (τ)ὸ πληθυντικόν

35

..κατ' αὐτ(όν) α ναι

. ἀπὸ τούτων δ(ἐ) καὶ

πρὸς ἐκεῖνα ἔσται πιθανῶς

προσελθεῖν λέγοντα (ο)ὐ δ(ή)τα

πληθυντικά μὲν πληθυν-

τικῶν εἶναι, τρόπον τινὰ
 τῶν πρὸς τὰ ἐνικά
 . . . μενων, παρεληλυθότα δὲ
 παρεληλυθότων μὴ εἶναι
 καὶ ὑπτία ὑ(πτί)ων . μηδ' ἐ- 5
 πι) τούτων (μὲν) τὴν ἀ(π)ειρί-
 αν) γίνεσθαι, ἐπ' ἐκείνων (δ') ἄρ(α
 μή, καὶ (ἔμ)παλιν . κἂν εἰ
 ἄ(ρα τις) τοιοῦτους εἰ(ῖ)ποι
 λόγους κ(ατὰ) τῶν ἐτέρ(ων) 10
 κ(ατὰ) (ταῦτ)α διαβαίνο(ι ἀπό
 τινος (τῶν) τοιοῦτων (εἰς) συν-
 γενη . . . τόπον, ἡ(μ)έν (ἀ)τωγῆ
 τ(οῦ λόγου ὑγιῆς) τῶ(ι) εἰ(δ)ει, αὐ-
 τ(ῆ) δὲ ἡ (δι)άβασίς ἐστιν τῶν 15

Col. 2n (p. 287 ο):

. ταν (ο, εἰαν η)
 δωνπ (ο, ιοντ η).
 (κ)ατὰ κλ . . . θην (εἰν ο, ων η)
 (κ)ειμέν(ου δὲ) του 20
 πρὸς ἔλε(γ)χο(ν
 . . . η . . . (γ)ενομένων
 μὲν ἐκ τῆς κα
 τὰ
 ε . . . ο νυπ . . . ε 25

ὄντων (παρε) (εἰ ἔστι παρε-
 λη(λυθοτ ληλυθότα κατηγορήματα
 τ . ἰτα ιτα κ(αὶ παρελ)η- και ἀξιώματα)
 λ(υ)θότων παρεληλυθό(τ)α ἐ(σ- 30
 τι μέχρι εἰς ἄπειρον . οὐ πάνυ
 δὲ τοῦτο . οὐτ' ἄ(ρα κ)α(τηγορή-
 ματα οὐτ' (ἀξι)ώ(μα)τά ἐστιν πα-
 ρελη(λυθότα . Εἰ ἔ)στιν ὑ(πτι)α 35
 κατηγορήμ(α)τα, καὶ ὑπτίων
 ὑπτ(ιά) ἐστιν κατηγορήματα
 μέχρι εἰς (ἄ)πειρον . οὐ πάνυ
 δὲ τοῦτο . οὐδ' ἄρα τὸ π(ρώτον) . Εἰ
 πληθυντικά ἐστιν κατηγορή- 40
 ματα, καὶ πληθυντικῶν πλη-
 θυντικά ἐστι μέχρι εἰς ἀπει-

ρον . οὐ πάνυ δὲ τοῦτο . ο(ὐδ' ἄρα
 τὸ πρῶτον) . Ἐπὶ γὰρ τῶν τοιοῦ
 των . . . με αιμε τ . . .
 αβε (ακε ο?)
 5 καὶ πρὸς
 ευ ασ εμ
 πλη σε ον ἔσται
 τ)υγχάνει
 ἑτέρα(ν) αὐ
 10 λεγ
 με τοιουτοῖς . . .
 δ ιαλογισμο . . .
 επ αυτ . ουδ . . .
 επιτουδε . . .

Col. 3n (288o):

. τει . . .
 αν . . .
 ςθαι ημων .
 ων ητων . .
 20 θησεις καὶ
 η
 αἰς ουν
 αν θη

τη νης αι
 25 νομ δεαν υτε
 πτω απο ιλλς
 αι (φ)αντας(ι)αι γί-
 νον(ται ἀληθ)εῖς καὶ ψευ-
 δεῖς (καὶ κατα(λη)πτικαὶ καὶ
 30 ἀκατ(ἀληπ)τοι· καὶ ἐπὶ τῆς
 διανοίας τ(ὸ) παραπλήσιον ὑ-
 πάρχει . . . γὰρ ἐπὶ πάντων
 δικ υτωιστε . . . (φαν-
 35 τ)ασίας αὐτῶν λαμβάνειν
 οὔτε καταλαγβάνειν δύνα-
 ται πάντα, ψευδεῖς τε γίνον-

ται κατ' αὐτὴν φαντασία καὶ
 ἀκατά(ληπ)τοι, οὐθέν (ἦ)τον
 καὶ κατα(ληπτι)κῶν γινομέ-

- νων . (π)α(ραπλή)σιον δὲ τού-
των καὶ τοῦτο (σ)υντέτευχεν
τὸ παρα . ες ἄλλα γ(εί- (fortasse: τὰς φύσεις)
νεσθαι ἄ ὄρ)ατὰ καὶ (fortasse: ἄλλοις)
ἀκουστὰ (καὶ ὁμ)οίως ἐπὶ τ(ῶν 5
λοιπῶν α(ι)σθήσεων . καὶ κατὰ
τὸ ὄλον ἄ καὶ κα(τὰ (fortasse: τὸ ὄλον δὲ σῶμα)
τὴν διάνο(ιαν . . . ατα
.. λεγ ἐπὶ τ(ῶν
λοιπῶν μὴ κ(ατα- 10
- Col. 4n (p. 289o):
ε ωι
σε αως κα
α αν παρ σοτ
δι(αφο)ρῶν μεν 15
θε κ
τι ου
μον φαν χε
δαδη . σ χε
ούτοις . ο(ὐ μόν)ον δ(ὲ π)αρά τ(ὰς 20
φύσεις γίνονται το(ιαῦται δι)-
αφοραί, ἀλλὰ καὶ π(α)ρ(ᾶ) τέχ(ν)α
καὶ τριβάς ἄλλων πρὸς ἄλλα
πολλα(χ)ῶς. Ἔτι δὲ τὸ ὅμοιον
-
- το(ῖς) αἰσθητ(ηρίοι)ς καὶ ἐπὶ τῶν 25
τεχνῶν συντέτευχεν . ο(ὐ)τε
γὰρ οὐθὲν αὐταῖς ἐστὶν φωρα-
τὸν οὔτ' εἰς πάντα (τ)ὸν ὁμ(ο)-
γενῆ τόπον διατείνειν δ(ύ)-
να(νται). Καὶ ταῦτα πάντα (δι- 30
-
- ατείνειν ὑπονοητέον (ο)ὐ μόν-
νον εἰς τοὺς φρονίμους ἀν-
θρώπους ἀλλὰ καὶ (ε)ἰς τοὺς νέ- (τοὺς ἐνεοὺς Cr.)
ους. Ἐπιστ αι αιν . . .
-
- τον ἐπὶ τῶν . ω π 35
τί τὸ γινόμενόν ἐστὶν οὐ
δε(ικνύ)ντες δύο λέγωσιν
(ἄν) ὅ(τ)ι „οὐκ (ἐστὶν) οὗτος οὐ-
τος“ οτ με διασα-

φῆ(σα)ι οὐκ ἂν δύν(αι)ντ(ο)
 θαβ(ρ)ήσαντ(εσ
 . . ο)ὐδὲ μα υετ . . .
 βαν . . .
 5 τιν . . . στενε . . παιδον . . .

Col. 5n (p. 290o):

(πε)ρὶ τ μος . . .
 τω αδια . . .
 . ε καιρα . .
 10 αυτ ο
 δεν η . θαι . .
 διε πρ)ὸς ταῦτα τὰ
 μετ ιμουτα . . .
 ναισ δὴ τὸ ῥησ
 15 των ὅτι ταῦτόν ἐστ(ι τὸ „τοῦ-
 τον (τοῦτο)ν εἶναι“ (τῷ „εἶναι
 τοῦ(τον τοῦτον“) οἶον ὅτι τ(αὐτόν
 ἐστ(ι τὸ „Δίω)να Θέω(να εἶν)αι“
 τῷ „Δίω)να Θέω)να εἶναι“ (ἐάνθ') οὔ-
 20 τωσ ἐάνθ' ὠριμένωσ ἐκφέ-
 ρωμεν. Εἰ(θ') ὅτι ἀντίκειται τῷ

„Δίω)να Θέω)να εἶναι“ τὸ „μὴ εἶ-
 ναι Δίω)να Θέω)να“ κἂν ὠρι-
 μένωσ ἐκφέρωμεν. Ἐπὶ γο(ῦ)ν
 25 τούτων καὶ τῶν ὁμοίων οὐ
 μόνον τί (τὸ λ)εγόμενον ἐσ-
 τίν (χ)αλεπὸν συνβαλεῖν, (συνκαλεῖν η)
 ἀλλὰ καὶ μήποτε λανθάνο-
 μεν τὰ (ψ)ευδῆ λέγοντες· ὁμο-

30 εἰδῶσ ἂν τούτων διατει(νόν-
 των καὶ εἰς τοὺσ σοφούς· Οὔ(τε
 γὰρ πιθαν(ὸ)ν μηθὲν τοιοῦτο
 ἀποφαί(νεσ)θαι ἂν, οὔτ' ἂν
 ἀποφ(αι)νόμ(ε)νο(ν μὴ) διαπο-
 35 (ρ)η(θῆ)ναι. Τὰ παραπλήσια
 δ' ἐστίν ἐπιλέγειν ματ . . .
 . . ιων καὶ ἐπακαω
 . . . ο . . . ων παραλ(λ)α(γ)ὰσ καὶ
 θ' ὅταν κα

..... διαλεγ.....
 κα . α
 τ)ὸ παραβε.....
 (sequuntur etiam 5 versus)

Col. 6n (p. 291 ο):

του 5
 τε
 ... ο)ὕτ' αρ . πε..... μη
 τοιοῦτ(ον ὕ)πάρχει
 θε..... τε 10
 (ἐκ ο) εν..... κτά (ἐς)τιν καὶ (βετ η)
 (δθγ ο) δεῖς .. καὶ ταῦτα... ουτο (fortasse: δείκνυται ταῦτα)
 νει... θυν... χε.....
 εἰς πρ .. αδε.....
 τυγχάνει..... 15
 κ)α(ι) τὸ μὲν (π)ληθ(υντι)κόν..

οχ..... λ.....
 ουτο..... τερο .. ανα
 λωνc..... ἐ)κφερομ . δηc
 ἄρα πληθυντ(ι)κόν (ἐστι) δι- 20
 ἂ τούτων, καθάπερ καὶ ἐπὶ
 τῶν παραπλησίων τούτων (πα-
 ρέξει (ἡμῖν) ἐπίστασιν . ἢ κατὰ
 μὲν τοὺς α(ὐτο)ὺς δεικν(υ)μένους(c
 ἔσται τοι(οῦτ)ο πληθυ(ντι)κόν, 25
 οἷον „ἡμέτερος“, ἄλλων δὲ καὶ
 ἄλλων (δεικν)υ(μ)ένων οὐ· ἢ μή
 ποτε τὸ ζ(η)τούμενόν ἐστιν τοι- (ἐστι μον ο)
 οὔτο· ἐνικῶ γὰρ ὄντος τοῦ „τού-
 τους τύπτων“ ἔστιν τ(ι τ)οιοῦτο 30
 πληθυντ(ικόν)..... (πανουντω η)
 ... τοιούτῳ.....
 σιον „τούτους τύπτων“ (τῶν δ²) ἄλ-
 λων δ(εικνυ)μέγψ(ν ... οιστου
 ποικ . λ..... 35
 ἄ)ν μ(ῆ) καθ' ἕτερόν τινα.....
 χθῶμ(ε)ν λόγον καὶ δια.....
 . εc .. π)ληθυντ(ικά), εἰ καὶ τ(ὸν .
 τρ)όπ(ο)ν ἐπὶ τὸ μ... εκ.....

μετα . . . αρα
 εκε . . . νλεγ

Col. 7n (p. 292o):

5 σιον κατα (οιον ο)
 τοσον του
 των ουδε ταυ-
 τα) τας μεν (ωμ . ν ο)
 5 τιστ . .
 ν
 10 νε . με
 θ τα . παντα
 το πληθυν)τικόν ὄν ἐκεί-
 10 νο εθαντα (ραντα ο)
 τ νπαι . εν ἐπὶ του
 15 „το(ύτους τύπ)των“ και „τουτον
 τύ(πτ εως τικων
 γαρτινω(ν προηγουμένων
 ἐκφερι εται . α . τα τοι-
 αυτα „ε(φέτερο)σ“ κα(ι) „ήμέτεροσ“
 20 κα)ι ὡ)σαύτω(ε) ἐπὶ τῶν
 ὁμοίων (και) μάλιστα τοιού-
 τω(ν ο)ῖον („εμοι) ὑπάρχων“ και
 „εμ(οι) ὑπάρχοντ(α)“ και „ήμιν
 ὑπάρχων“ ερλ . ης ἐστιν
 25 ἐν . εν . θω το αιδραυμοι
 ε . τ . α τουτ και ὡ)σαύ-
 τως ἐπὶ ἐάν
 ἐγῶ . οσα ου και εις (μερο ext. ο)
 30 ρο τὰ ὁμοια ὅτι δεῖ
 ν και πι)θανον ἀ-
 πολ(α)βεῖν και ὁ αμιν ἀν-
 θρωπ(.)ε ἀν τα εμε
 οι νου υλ
 τεσθαιε εδης μέρος
 35 (versus inutiles omitto)

Col. 8n (p. 293o):

εσι ταυ- (υνα ο)
 η . δ η
 να . α και πόσ(ο)ν
 40 ινον και ἐκ πόσων

- 5 (γράφεται)
 .. αμε μαι
 .. λον κο διαστα
 μεν . ν . εξει δὲ καὶ
 ασιν . . ιατιναγ 5
- 10 . . . μ(ετ)ὰ (τὸ τ)οῦτον φρονῆσαι
 ἐφρόνησα“ καὶ „μετὰ τὸ τοῦτον
 περιπατῆσαι ἐκάθι(ς)α“. Οὐ γὰρ †
 .. αυτ . . αι ἔστιν τὰ ὡ(μ)οιω-
 μένα ο(ῖο)ν „(μ)ετὰ (δὲ) τοῦτο ἐφρό-
 (τις α ο) νησα ἢ ἀνέστην“. Ὅντων δὲ
 καὶ τοιούτων λεκτῶν ἔσται ἐπι-
 ζητεῖν κατὰ τί-ἔσονται αἱ δια-
 φοραὶ αὐτῶν. Ὅμοια δ' ἔστιν τὰ
 πράγματα καὶ ἐπὶ τι . . οι . . να (ἐπὶ τ(οῦτ)ω(ν „μετ)ὰ) 15
 τὸ) τοῦτον φρονῆσαι ἐφρόνη-
 σα“ „ὑστερον τοῦ τουτονὶ φρονῆ-
 σαι ἐφρόνησα“ υτων . ν ακολου-
 θεντος καὶ τὸ τοῦτον φρονῆ-
 ν . καις ψευδές ἐστιν 20
 τὰ δ' οὐκ (ἀκολου) θούντος το
 .. ου τοιουτος ημα
 ... εμον μετὰ τοῦτον
 ... καὶ ὑστερον τούτου . . ρο
 ψευδές ἐστιν τὸ 25
 τα τοῦτο φρο
 ν . . ος καὶ πο α . δε
 μεταλη

Col. 9n (p. 294o):

- νομ 30
 θαι
 ε . . κα δα οτος . . .
 οφ . ιναι ερι τειν (τ . ρα υειν . . μ ο)
 α . . κατα μενο . . ατ^υ
 τως τ υδιων . ν 35
 τοίς σ(ημαι-
 νομενοις
 τουτο καὶ
 νο . ει τε . . ναιδην αυ

τον τοιο(ὑ)τ(ο) δυνατὸν ἀπο(ς)η
 μαιν . ν . ο κ)αὶ λέγου-
 ςιν μὲν τὰ πράγματα (κ)αὶ ση-
 μαί(νου)ςιν οὔτε δ(ἐ) ὀμνύουσιν
 5 οὔτε προστάττου(ςιν) οὔτ' (ἀρ)ῶν-
 ται (οὔτ' ἐ)ρωτῶς(ιν οὔτ)ε πυνθά-
 νον(τ)αῖ . (κ)αὶ ἕως τίνος δεῖ ταῦ-

θ' ὑπα(κ)οῦε(ιν) παρέχ(ε)ι ἐπίστα-
 ςιν κατὰ τὸν παρὰ μικρὸν
 10 λόγον . οἱ . . . τον εἰ πε-
 ρὶ τῆς ἀποκρίσε(ως) . ηςειν, (πι-
 θανὸν δὲ μ(η)δὲ) τοῦτο ὑπά(ρχε)ιν.

καὶ ὁμοίω(ς πε)ρὶ τοὺς ἀληθεύ-
 ο)ν ονομας λεγόν-
 15 των α . . . ου καὶ ἀλη(θ)η καὶ (ψ)εῦ-
 δός (ἐστίν ἡ) ἐπιφ(ορά) καὶ . . .
 ςινομο . . . οςιν . . .
 μενο ουτι
 τος ςιν καὶ
 20 αυτ ὅτι . . καὶ στα . . .
 ανα ντ . . . ω

. . . ὀμνύειν ἀλλ

Col. 10n (p. 295o):

. ς)υγκα
 25 ο . . . ντὰ πράγ(ματα)
 (ο η) τα . . μες . . αυτο
 (τα η) ου . . . εἰ . . . τα
 (ου η) ἔσται . . τα . . ανμ

(ες η) τα(ύ)ταις ἢ τοιαύτα(ις) ἐπι(φοραῖς
 30 (τα η) και οναδι
 (κατ η) ςιν ομν περι(ει
 λημμένα ἀξ τειν
 μεν τον αυ ἀ)πί
 θα(νον) δὲ καὶ τοῦτο . (ἀληθ)εῦειν
 35 (κ)α(ι) ψεύδεσθαι αὐτοὺς οὐ ρητέ-
 ον, οὐ τοῦτο ὑφορωμένου(ς) ἀλ-
 λω τρόπω, εἰ ὁ αὐτὸς ἅμα ἀ-
 ληθεύσει καὶ ψεύ(ς)εται, ἀλλ' ὀ-

τι τοῦ σημαινομένου τελέ-
ως ἀποπλαν(ῶν)ται. Κ(αί) τὸν

προηγούμενον λόγον προσ-
ε)λέτ(χει) καὶ τὸν (ψεύσεσθαι
αὐτοὺς ἅμα καὶ ἀ(λη)θεύειν

5

τυγχάνειν δ' ἐν πᾶσιν τοῖς
τοιούτοις ὅτε μὲν ἀπλῶς λε-
γόμενα ὅτε δὲ πλεονός τι-
νος συνπαρεμφαινομένου.

λέγω δ' οὐ τὸ μὲν λεγόμενον
αὐτῶν κατὰ δοξα(σμ)ὸν (ἢ διά-
νοι(αν), τὸ δὲ κατὰ λ(έξιν) ... νου
το ... αλλοι ... οὐτ' εἰς
ο ... ιηγτατε ... καὶ ...

10

..... ἀλλ(ὰ) τὰ ὅμοια τὰ ..

15

Col. 11n (p. 296ο):

ον . οπ εἰ

..... λτ . ν

..... λομενο

.... ντ . της διετ

20

λέγ(ω) μέχ(ρι) κατ

. εἰν λοι .. εν

.... σα αμ

.... καὶ . αρον συν . γε ...

ἄλλων . εν εἰπάτω λέγειν τοι- (ἄλλοτε μὲν?)

25

αὐτα κα(τὰ φ)ορὰς ἡμε(τέ)ρας, ἔς-

τιν θ' ὅτε (τα)ύτας (ύ)πε(ξε)λόμε-

νος καὶ τὸ ὅλον . λτ . πωτι (τοῖς οτι n in fine)

(στ)ρεφό(μ)ενοι ὥστε μὴ ἀγ-

απηρτικμένως μηδ' ἀμφι-

30

βόλους τὰς λέξεις λέγειν, χρη-

σίμου εφόδρ' ὄντος παρασεση-

μάνθαι τὸν τόπον τοῦτον,

ὅπως ἀνα(στ)ρέφ(ω)μεν εἰς αὐ-

τὸν) συνε(χέ)ςτερον. Ἐπὶ δὲ τῶν

35

τοιούτων „περιπάτει, ἐπεὶ ἡ-

μέρα ἐστίν“ μή(ποτε) διχῶς

λέγομεν, ὥστε κα(τὰ θά)τερον

μὲν τῶν λεκτῶν προστάτ-

τειν τὸ ὄλον τοῦτο, τὸ „περιπα-
 τεῖν, ἐπεὶ δ' ἡμέρα ἐ(στι)ν“ κα-
 τὰ (τὸ) λο(ι)πὸν δ' ὃ καὶ μᾶλλον
 ἐνφαίνεται καὶ (ᾧ μᾶλ)λον
 5 χρώμεθα, τὸ περιπα(τεῖν) προσ-
 τάττεται, τὸ δὲ λο(ιπὸ)ν ἕξ(ω-
 θεν) ἐπι(γίν)εται κα-

. . . ματι . . . μενο

Col. 12n (p. 297o):

10 . . . πρ . . . νυτο ινυμεν
 . . . απ . . . ος . . . υ ρα
 . . . ρεστ οπ(ε)ριλαν-
 (βαν)ομ ον . . .
 . ις . . . α
 15 . ωθεν α πα νλα(νβα-
 ν)ομένου . δο ε .
 ται κα(ι τοι)ο(ύ)των „ο(ὔ)τος) πε
 (ρι)πάτε(ι, εἰ δ)ὲ μ(ῆ) κάθ(ου)“. Πάν-
 τα μὲ(ν γ)ὰ(ρ) ὑπ(ὸ) τὴν (π)ρός-
 20 ταξιν πίπτει, κατηγορη(ιν)
 δ(ὲ μεταλλα . ιν οὐθ(αμῆ) ἕξ- (μεταλαβεῖν Cr.)
 τιν . οὐθὲν γὰρ ἐμφα(ίνει) τοι-
 οῦτο πρᾶγμα „οὔτος (πε)ριπα-
 τ(ε)ῖ· εἰ δὲ μὴ κάθηται“. (ἡμ)ῖν
 25 γ' ἡ χρεία τοιαύτη δια . . . ου
 . . . χους λόγον „περιπάτει, ἐ-
 ἂν δὲ τοῦτ(ο μ)ὴ ἐκποι(ῆ κ)α-
 θου“ καὶ οἶον „μάλις(τα μ)ὲν πε-
 ριπάτει, ἐὰν δὲ τοῦτο (μ)ὴ ἐκ-
 30 ποιῆ, κάθου“. Δύναται (δ') εἰς
 τὸ καὶ ἐπὶ (π)λέον ἐκτ(είνεσ-)
 θαι καὶ νῆ Δία[ν] κατηκ . ι . . .
 τι . . . τηπω τούτων . . . ε .
 εν („περι)πάτει, εἰ δ(ὲ μὴ
 35 καθεύδει)“ καὶ „μά(λις)τα (ποι)εῖ (κάθου“ λέγεται)
 τοῦτο, εἰ δὲ (μ)ὴ τοῦ(το ποίει, εἰ δὲ
 μὴ τοῦτ(ο“ καὶ) οὔτως ε(ίς) ἄπει-
 ρον ουν ο)ὔτως
 αν αχ
 40 τοῦ(τ)ον πε(ριπατεῖν, εἰ δὲ
 μὴ, καθῆσθ(αι οὐδ)εν φα

... ναι τετ . .
 ες υ. (ν?)
 καταλη(πτικ)ῶς

Col. 13n (p. 298o):

. εστι ειε (τε pro ειε η) 5
 ν αμ τ (διαλ pro αμ η)
 ἄλλ' ἐπὶ

μ . ν ατο . τουονο . .
 καταμε . ιουτο ω
 τη ινεδ ε προ(ς- 10
 τά(ττ)ε(ςθ)αι μὴ π(οιεῖ)ν. Τὸ δὲ
 τοιοῦτο δ(ι)χῶς ῥηθῆς(ε)ται „ἢ
 περιπάτε(ι ἢ) κάθου“ ὦν τὸ μ(ὲν
 ἔστι τοι(οῦτον) ω ατ (fortasse: ὡς τῶν ἀξιου-
 μενων (τ)ούτωντ . ενι μένων τούτων τὸ ἐντυχὸν 15
 μεν οὐ προστάττεσθαι, τ(ὸ μόνον προστάττεσθαι)
 δὲ τοιοῦτο „τοῦτο, εἰ δὲ μὴ (τοῦ-
 το“. Πότ(ε)ρον οὖν ταῦτα λέ(γω-
 μεν ἢ ῥητέον κάνταῦθα εἶ- 20
 να(ι δ)ὴ τὸ προ(ς)ταττόμενον, (fortasse: ὄν τρόπον ἐκεῖ)
 ὄν τρόπον ἐ(ς)τί τοιοῦτο ἀξί-
 ωμα „περιπατεῖ Δίω, εἰ δὲ
 μὴ κάθηται“ καὶ κατηγορη-
 μ)α πιθ(α)νὸν εἶναι τοιοῦτο
 „περιπατεῖν, εἰ δὲ μὴ καθῆς- 25
 θαι“, εἰ δὲ τοῦτο καὶ προστάτ-
 τεσθ)αι τ(οι)οῦτο πιθανόν (ἐς-
 τιν). Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ (ἐτέ-
 ρα ἐστὶν ἐπίστασις το(ι)αύ-
 τη, μήποτε καὶ οἱ οὕτως προσ- 30
 τάττοντες „δ ἔτυχε τούτων
 λαβέ“ καὶ „ὅποιο(ὸν) τού)των
 λαβέ“ οὐθ(ἐ)ν προστάττουςιν.
 οὔτε γὰρ κατηγορημά τι ἔς-
 τιν εὔρεῖν τὸ (προστ)αττόμ(ε- 35
 νον οὐτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐ-
 θέν. Ὁμοίως δὲ καὶ ἂν οὕτως
 ιπητ τοντ ον
 Δ ουτ . ιμελ . ν
 υσοδουμ 40

Col. 14n (p. 299ο):

..... τω γει .. καὶ ..
 ονος οὐχ ὡ ου
 ... ἀλλ' ἔξωθέν πω(ς ἐπιγι-
 5 νόμενον)

 τα, κ(αὶ) ἄλ(λ)ων . δ
 ν . ων . οὕτως δὲ ω
 ε . ἐπίστασιν πω(ς λέγεται
 10 το(ῖ)χό)ς τ' ἔξαληλειμμένος
 κ(αὶ) κ(ε)κονιαμένος καὶ κίων
 πεπιττωμένος καὶ θύρα καὶ
 ἀσπίς λελευκωμένη καὶ τού-
 15 τοις σύνεγγυς ἄνθρωπος ἀλη-
 λειμμένος καὶ ἡσβολωμένος
 καὶ πάλιν ἱμάτιον (ἐρ)ρύπασ-
 μένον καὶ (ρύ)παρὸν καὶ ἄν-
 θ(ρωπος) ρύπαρός. Δεῖ δὲ δι-
 20 ανέχειν κατὰ τὸν τόπον τοῦ-
 τ(ον) .. ἄ)νωθεν ἔξ τον κα(ῖ)
 ς τινῶν μὲν περι
 ... ον συνκατατ(ά)τεσθαι
 ... αὐτὸν λογ ω(ς)με-
 ὑποτε τινῶν
 25 .. ἄλλα(ς) πα)ραλλ(α)γὰς ...
 ὅσα γ ... καὶ
 ἐπὶ πολλῶν καὶ
 ἀξιώ)ματα καὶ κατη-
 γορήματα

(quinque versus inutiles omitto)

Col. 15n (p. 300ο):

λιν καταμα .. με . δεον .
 ουγ . αρ νευω . καρ
 35 κον κα(τηγορη)μάτων ...
 πανδεις τὰ πολλὰ μὲν ἀ-
 ποδέχεταιί πω(ς, τὰ δὲ καὶ
 ε . ε ... πω . διχ(ῶ)ς λ(εγό)μεν(α)
 καὶ τοιαῦτά τινα
 .. περι) δ' ἐκ(εῖ)νων ἀρκεῖ τὰ
 40 εἰρημένα.